

Giới thiệu Nếu Như Không Có Anh

Truyện Nếu Như Không Có Anh, chuyện nói về cuộc đời của một cô gái nếu như chưa từng gặp anh ấy thì cô sẽ không đau khổ như thế này.

Có một bạn trai, nhưng khi cần anh thì lúc nào cũng vắng mặt, giống như không có. Có công việc, nhưng không có thành tựu gì nổi bật. Cuộc sống nhàm chán làm cho cô ngày ngày ừ rừ không sức sống, trong lòng trống không lấp đầy bất mãn.

Cô giận anh rất thông minh lại rất lạnh khốc, biết làm thế nào để đã kích cô nhất. Đau đến nỗi cô không thể không thay đổi, thỉnh thoảng lại nhận được sự dịu dàng quanh co.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Hội hoa xuân khô héo.

Người nào? Phải chăng cũng sẽ khô héo trong cuộc sống vô vị mỗi ngày, mất đi sức sống?

Cô, Chu Vi Đồng, năm nay 28 tuổi, là tuổi được ca tụng “Thục nữ ngọt ngào” trong xã hội bây giờ, người phương Tây gọi là “child woman”, dính vào một chút gió sương của năm tháng, nhưng vẫn giữ được tấm lòng son, giống như một cô bé nhỏ đáng yêu.

Qua tuổi 25, không tới 30, cũng không phải người trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm, chưa hẳn đã già, tạm biệt sự hồn nhiên, nhưng vẫn không muốn gánh trách nhiệm thế tục ở trên vai.

Thục nữ ngọt ngào, là lãng mạn, yêu kiều, có chút khôn khéo, không đánh mất sự hồn nhiên, nết nết chính là phong cách ngọt ngào nhất, làm mê hoặc các cánh mày râu.

Thục nữ ngọt ngào - không phải cô!

Chu Vi Đồng nhìn chằm chằm mình trong gương, đuôi tóc mới sáng thức dậy lúc nào cũng cong lên, ánh mắt mơ mơ màng màng trong suốt, đôi môi khô vì thiếu nước một đêm, cùng với áo ngủ T-shirt nhăn nhúm trên người giống như mới phơi khô.

Thay vì nói là Thục nữ ngọt ngào, không bằng nói là cá khô nữ, một ẩn dụ chính xác hơn, có thể nói rằng là cô gái mục nát từ từ khô héo trong cuộc sống ảm đạm.

Cô ngày càng ừ rừ không sức sống, sẽ rất nhanh trở thành một xác ướp, cuộc sống nhàm chán vô vị và rất nhanh sẽ nằm trong quan tài.

Hơn nữa, đại khái sẽ không có ai vì cô đứng trước mộ phần dâng lên đóa hoa tươi.

“Đồng Đồng!” Một giọng nói tràn đầy năng lượng, gọi cô trở về từ những suy nghĩ mông lung.

Là mẹ.

Cô nhẹ nhàng thở dài, thu hồi ánh mắt đang dừng lại trên mặt gương.

“Đồng Đồng, con rời giường chưa? Mẹ phải đi ra ngoài bây giờ!” Mẹ Chu tiến đến cửa phòng ngủ của cô, nở nụ cười thỏa mãn.

“Mẹ muốn đi đâu?”

“Hôm nay thuận tiện cửa hàng nghỉ phép, mẹ cùng vài người bạn hẹn đi đến đảo viên leo núi ngắm hoa.”

Leo núi ngắm hoa? Thật là tốt!

Chu Vi Đồng quan sát chiếc váy mà mẹ cô đang mặc, áo t-shirt màu đen tô điểm thêm vài viên sáng nghiêng trên bả vai, váy ngắn chấm hoa phù quàn đen bên trong, đã năm mươi tuổi rồi mà mẹ cô vẫn ăn mặc trẻ trung, hoạt bát hơn so với con gái.

“Mẹ định mặc như vậy để đi leo núi sao?”

“Đúng vậy, xem có được không?” Mẹ Chu tràn trề vui sướng mà xoay một vòng.

“Không phải là khó xem, nhưng có thể quá hay không.” Lặng lẽ?

“Quá như thế nào?”

“Không có gì!” Chu Vi Đồng giữ lại lời nhận xét.

Mẹ Chu dường như đã đoán ra lời nói ẩn ý của cô, nở nụ cười nháy đôi mắt đậm mascara. “Hôm nay, lão Trương cùng A Vinh cũng đi, mẹ con đương nhiên phải ăn mặc xinh đẹp một chút chứ.”

“Đúng ha!”

Lão Trương cùng A Vinh đều là những người đang theo đuổi mẹ, nói chính xác hơn, cộng thêm ông chủ cửa hàng tiện lợi vừa mới ly hôn trước đó không lâu, ba người đàn ông, lúc rảnh rồi liền xoay quanh mẹ cô, giống như con ong tranh nhau hút mật trên đóa hoa.

“Mẹ nói này con gái!” Mẹ Chu nhìn cô buồn bã, đưa tay bóp hai gò má mềm mại nhiều thịt của cô.

“Con á, không cần mới 28 tuổi mà giống như bước một chân vào quan tài thế chứ? Phải chung diện cho chính bản thân, hưởng thụ cuộc sống! Lúc rảnh rồi thì kết giao với mấy người bạn trai, hẹn nhau ra ngoài dạo phố đi.”

“Con có bạn trai mà!” Chu Vi Đồng xoay mặt, xoa xoa hai gò má vừa bị mẹ bóp đau.

“Phi!” Mẹ Chu khinh thường cười lạnh. “Con còn nói tới tên nhóc chết toi Hoàng Khải siêu sao. Sao có thể xem nó là bạn trai được? Mẹ xem nó như công tử bột, còn con là người giúp việc, thường hay giúp nó làm việc nhà, nhưng lại không thể xuất hiện mỗi ngày, mỗi tuần tính thời gian, buồn cười nhất là còn không trả tiền.”

“Cho tiền gì sao?” Chu Vi Đồng cau mày. “Con là bạn gái anh ấy, giúp anh ấy quét dọn phòng một chút cũng không có gì.”

“Cho nên mới nói con là người giúp việc miễn phí tính thời gian!” Mẹ Chu vỗ gáy của con gái, về mặt siêu bắt đắc dĩ.

“Mẹ cũng không hiểu được sao con lại cố chấp như vậy, càng muốn nhận định tên nhóc đó?”

“Đã yêu là không có biện pháp.....!”

“Yêu? Con gọi đây là yêu sao? Đây chẳng qua là thuận tiện theo thói quen.”

“Vâng, mẹ, không phải mẹ muốn đi ra ngoài sao? Mẹ đi nhanh đi, nếu không sẽ không kịp nữa đó!” Chu Vi Đồng không muốn cùng mẹ cãi nhau, vội vã đẩy mẹ đi ra cửa.

“Vậy còn con? Một ngày cuối tuần đẹp trời thế này, sẽ không ở lý trong nhà đấy chứ?” Mẹ Chu lo lắng cho con gái mình, liên tục quay đầu lại.

“Đừng đánh giá thấp con gái của mẹ thế chứ, con cũng có hẹn mà!”

“Hẹn hò, cùng với tên nhóc chết toi đó sao?”

“Không phải, có hẹn với bạn cùng lớp thời trung học của con.”

“Không thể nào? ‘Thục nữ sinh từ đầu’ hai tháng một lần lại muốn lên sân à?”

“Đúng vậy, chính là hôm nay!” Chu Vi Đồng thở dài thật sâu.

*** ** **

Mười tám tuổi, cái tuổi có nhiều trò bịp bợm, các cô gái cùng nhau tốt nghiệp trung học, từng người lựa chọn một tương lai khác nhau.

Có người ra nước ngoài du học, vừa chơi vừa học, dễ dàng lấy bằng quản trị kinh doanh trở về, bước vào công ty của gia đình giữ chức vị giám đốc quan hệ công chúng.

Có người thi lên đại học, khổ học trong 4 năm, học bỏ túi thêm 2 năm, cuối cùng lấy được bằng luật sư, hiện tại là cố vấn pháp lý cho một công ty niêm yết nào đó.

Có người học đại học được 2 năm thì thôi học, kết hôn sinh con, gả cho một người chồng đại gia, ngày ngày đi mua sắm, đi spa, hưởng thụ cuộc sống giàu sang.

Dĩ nhiên, cũng có người giống như cô, bởi vì kinh tế khó khăn, không thể không vừa học vừa làm gánh vác kinh tế gia đình, phấn đấu mười năm, miễn cưỡng cũng có chút tiền tiết kiệm.

Có căn nhà, cùng với mẹ gộp lại mua được căn nhà có hai phòng ngủ, khoản vay sẽ phải trả trong hai mươi năm.

Có chiếc xe, một chiếc xe máy cũ nát, thỉnh thoảng hay “đau ốm”, đi giữa đường hay chết máy.

Có bạn trai, là một kỹ sư công tác ở Viện khoa học, là một người hơi nhàm chán, nhưng vẫn đáng tin cậy.

Có công việc, là biên tập viên mỹ thuật có thâm niên trong nhà xuất bản, Tổng biên rất là coi trọng cô.

Nói về thành tích của cô cũng không kém, nhưng nếu so với ba người bạn tốt, mọi cố gắng nỗ lực của cô đều là bình thường, không chút nào xuất sắc.

Họ là ba cô gái xinh đẹp vinh quang chói lọi, mà cô chỉ là một hủ nữ lặng lẽ默默 ở một chỗ tối tăm.

Thẳng thắn mà nói, cô có chút tự ti, nhất là mỗi lần các cô tụ tập lại với nhau, cảm giác hoàn toàn xa lạ, không biết có phải là đã xông nhầm vào một thế giới không thuộc vào mình hay không?

“.....Haiz, Liz còn chưa tới sao?”

“Cô ấy nói hôm nay phải đi nghe con gái biểu diễn Piano, sẽ đến trễ một chút!”

“Rebecca đâu?”

“Đang nói chuyện điện thoại ở đằng kia, khách hàng đang gọi liên tục!”

“Cho nên hiện tại chỉ có hai chúng ta?” Cherry từ trong túi xách hàng hiệu lấy ra chiếc Iphone, vừa đánh dấu lịch làm việc, vừa lên tiếng hỏi: “Cậu chọn món ăn rồi sao?”

“Ừm, tớ gọi bánh nướng xốp vị chocolate cùng với cà phê.”

“Cậu chọn Chocolate sao?” Cherry ngẩng mặt lên, ánh mắt nhanh chóng lướt một vòng qua Chu Vi Đồng, tiếp theo, nâng khóe môi dò thám mập mờ nói: “Tớ gọi salad Cesad, cùng với bình trà giảm béo!”

Cô ấy đã gầy giống như cây trúc rồi, lại còn muốn gầy nữa sao?

Chu Vi Đồng cắn cắn môi, vừa đón nhận ánh mắt sâu xa của bạn trung học, vừa vẫy tay gọi phục vụ, thay bạn tốt gọi món ăn.

Rebecca nói điện thoại xong, trở lại chỗ ngồi.

“Cherry, cậu đã đến rồi à. Như thế nào, lần trước tớ giới thiệu cổ phiếu cho cậu mua, có khả quan không?”

“Không tệ, tăng gần 20 lần đấy. Đúng rồi, tớ nghe nói gần đây có một công ty điện tử...”

Hai cô gái hào hứng nói chuyện về cổ phiếu.

Chu Vi Đồng nghe không hiểu, chỉ có thể im lặng ngồi ở một bên, tiền lương mỗi tháng cô kiếm được dùng để trả tiền vay mua căn nhà cùng với tiền bảo hiểm, thậm chí phí sinh hoạt hằng ngày có khi cũng thiếu thốn, đừng nói chi là có tiền để đầu tư?

Những đề tài cổ phiếu đứng đầu cùng với quản lý tài sản bất động sản, đều cách biệt với cô.

Nửa giờ sau, có thêm Liz, từ đề tài quản lý tài sản chuyển sang tới hàng hiệu, ba cô gái cùng nhau trao đổi ý tưởng, cùng nhau so sánh phong cách quần áo cho mùa mới hoặc túi xách.

Vẫn là chủ đề cô không thể xen vào.

Chu Vi Đồng cảm dao nĩa lên, vô cùng buồn chán cắt bánh nướng xốp, từng miếng từng miếng từ từ đưa vào miệng, ngay cả vị chocolate cô thích nhất, hiện tại vẫn chẳng thể kích thích được đầu lưỡi, vẫn không làm tinh thần của cô phấn chấn lên.

“Đúng rồi, Đồng Đồng, gần đây cậu có khỏe không? Bên nhà xuất bản của cậu có quyển sách nào bán chạy nhất không? Giới thiệu một chút đi nào!”

Thình thoảng, những người kia sẽ phát hiện ra cô khó hòa nhập vào, có lòng tốt kéo cô chen vào.

“Cậu tạm thời đừng có giả bộ! Tớ thấy cậu bận rộn như vậy, làm gì có thời gian mà đọc sách!”

“Nói cũng phải. Cuối tuần này tớ đi NewYork công tác, sắp mệt chết rồi nè!”

“Tháng sau tớ cũng phải cùng ông chủ đi Thượng Hải khảo sát các công ty.”

Cô lúc nào cũng không kịp bò vào trong, liền bị trục xuất ra khỏi cuộc nói chuyện.

Lâu ngày, cô học được cách thờ ơ khi nhóm bạn tốt thời trung học giấu được sự lạnh nhạt trong lời nói thân thiết, mỗi khi tụ tập lại một hồi là ‘thục nữ sinh từ đầu’, mỗi người đều so xem ai có tài sản có chức vụ, nên cuộc sống cũng tràn đầy màu sắc hơn.

Chỉ có cô rất thông minh không chỉ không khoe khoang so sánh, hoặc có thể nói là, không có gì để so sánh với người khác mà khoe ra.

Dù sao cô chỉ là một biên tập viên mỹ thuật nho nhỏ ở Nhà xuất bản, hơn nữa còn là một biên tập đáng thương bị gọi đi làm vào ngày cuối tuần.

“Tại sao tôi phải đi?” Nhận được cuộc gọi thúc dục đoạt mệnh của Tổng biên, Chu Vi Đồng cực kỳ buồn bã, cô đứng dậy hơi gật đầu với ba cô gái đang ngồi cùng bàn vốn chẳng để ý đến mình, lặng lẽ đi ra góc phòng ăn, nhìn nước mưa rơi xuống qua tấm kính thủy tinh nói chuyện điện thoại.

“Bởi vì chỉ có cô mới biết phần bản thảo này để ở đâu, giao cho cô làm việc tôi rất yên tâm!” Tổng biên nói rất dễ nghe, thật ra thì đưa một phần bản thảo cần gì làm phiền đến cô? Chẳng qua những người khác đều từ chối, chỉ có cô sẽ không từ chối làm thêm giờ vào ngày Chủ Nhật tươi đẹp.

Thôi, dù sao cô cũng không có chuyện gì khác để làm, bạn trai cuối tuần này trở về quê nhà ở Cao Hùng, không cần đến cô, mà trong buổi trà chiều với các cô bạn thân, cô ở đây cũng có vẻ dư thừa.

“Vậy được rồi, tôi qua ngay bây giờ.....!”

** ** *

(tiếp theo)

“Hiện tại hãy giải quyết vấn đề này cho tôi!”

Ở sau tấm bình phong khác, Nghiêm Sâm đề thấp giọng nói, hướng về phía điện thoại di động rỗng rỗng.

Dáng người của anh cao lớn, ống tay áo sơ mi xắn lên một nửa, thất một cái cà vạt nhỏ, bên dưới mặc cái quần có màu sắc tự nhiên, làm nổi bật cái mỏng chắc cùng với đôi chân thon dài. Ngồi quan trên mặt rất tuấn tú, cùng với cặp mắt kính, che đi ánh mắt khôn khéo và sắc bén, tăng thêm vài phần hấp dẫn.

Chẳng qua đứng như vậy quá nổi bật, giống như một máy phát điện, tản ra điện lực trăm ngàn watt, phạm vi trong vòng ba dặm, không có bất kỳ cô gái nào không bị ảnh hưởng, thậm chí sẽ có mấy chàng trai cũng bị choáng váng.

Anh hơi kéo lỏng cà vạt, hành động đơn giản này, cũng thu hút vài tiếng hâm mộ thở dài.

“.....Không có nhưng nhị gì hết!” Anh xem nhẹ ánh mắt hâm mộ của mọi người, tiếp tục nổi bão đối với người trong điện thoại: “Tôi xem qua bì ngoài đó, không được là không được! Tôi mặc kệ cậu định làm gì, tóm lại kỳ tạp chí này nhất định phải vào xưởng in ấn đúng tối hôm nay, chậm nhất là ngày thứ Ba, một giờ cũng không được trễ!”

Đối phương bên kia cầu khẩn xin tha một hồi, Nghiêm Sâm bĩu môi cười lạnh: “Lời tôi đã nói qua đã từng thu hồi lại sao?”

Cuộc thương lượng ngừng lại giữa chừng, đàm phán kết thúc, ngắt điện thoại.

Nghiêm Sâm sai đôi chân thon dài, đi vòng qua tấm bình phong thủy tinh đang hiện lên những giọt mưa rơi tí tách, nhận ngay một cái đầu nữ nhỏ đập mạnh tới, ngay giữa cằm của anh.

Anh vừa đau, xoa xoa cằm, cực kỳ không vui nói: “Cô đi bộ không nhìn đường sao?”

“Vâng, tôi xin lỗi!” Cô gái nhất thời mất trọng tâm, hơi lảo lảo đưa tay bắt lấy cánh tay của anh.

Anh chán ghét trừng mắt cánh tay dám cả gan “xâm phạm” lên cánh tay của anh. Anh luôn luôn ghét người khác tùy tiện chạm vào mình, nhất là phụ nữ xa lạ.

Anh dùng lực kéo cánh tay kia xuống, hất ra.

Cô gái này dường như cảm nhận được anh đang khinh bỉ mình, thân thể cứng đờ hơi lúng túng, sau đó đưa tay chỉnh mắt kính bị lệch ngay ngẩn trở lại.

“Xin lỗi, tôi không cố ý đụng vào anh, anh không sao chứ?”

Giọng lạc đi, cô hoảng hốt ngẩng mặt lên.

Nghiêm Sâm bỗng chốc hít vào một ngụm khí lạnh.

Anh nhìn chằm chằm gương mặt đó, một khuôn mặt thiếu sức sống trắng trong thuần khiết, không thể nói là khuôn mặt quá xinh đẹp, còn mang một cặp kính gọng đen rề tiền tâm thường. Khuôn mặt này mà để một trăm người đàn ông nhìn, hết chín mươi chín nói không có sức quyến rũ, lại vô thức giữ chặt lòng anh.

Chỉ vì cô có ngũ quan bình thường, nhưng rất giống một người.....

“Tiên sinh, anh không nhớ sao?” Cô thấy vẻ mặt anh nặng nề, lo lắng cất giọng nói.

Anh bất giác hạ ánh mắt, đột nhiên giữ chặt cổ tay của cô, ngang ngược hỏi: “Cô.... Tên là gì?”

“Tôi.....!”

** ** *

Chu Vi Đồng xoay người bỏ chạy.

Người đàn ông kia là ai? Bệnh thần kinh! Nào có người hỏi tên người khác như vậy? Anh ta cho là quan tòa đang thẩm vấn tội phạm hay sao?

Chẳng qua là đụng trúng anh ta một cái, nhìn thân thể anh ta khỏe mạnh, hẳn là bị cô đụng trúng cũng không có chuyện gì, còn muốn cô báo tên làm gì? Chẳng lẽ muốn yêu cầu cô bồi thường?

Vẫn là mau chuồn khỏi đây thì tốt hơn!

Thừa dịp anh ta không để ý, cô giẫy giụa khỏi anh ta, mau chóng chạy đi, vừa xoa cổ tay đang bị đau, vừa nhảy lên chiếc xe bảo bồi đậu trước cổng nhà hàng.

Tiểu Hồng Đào thờ hồng học, nghiêng ngả bò đến Nhà xuất bản, cô từ trong tủ hồ sơ tìm ra bản thảo còn đang niêm phong, không một chút chậm trễ, liền tức khắc nhảy lên xe vọt đi.

I-Fashion, tạp chí thời trang dành cho nữ giới đã từng có sức ảnh hưởng rất lớn ở hai bên bờ Đài Loan và Đại Lục, những năm gần đây do công ty kinh doanh không tốt, tài vụ xảy ra vấn đề, ba tháng trước đã bị một tập đoàn xuất bản lớn ở Châu Á thu mua.

Bây giờ liên kết với tập đoàn xuất bản, là cổ đông lớn đằng sau công ty của Chu Vi Đồng, nói cách khác Nhà xuất bản của bọn họ cùng với toàn soạn này là cùng một tập đoàn, chẳng qua nghề nghiệp đơn vị có chút khác nhau.

Theo lời Chủ biên đã nói I-Fashion sắp ra mắt tuần san, bìa ngoài lại xảy ra vấn đề lớn, trang chuyên đề nào đó thiếu đi một bức vẽ quan trọng, vượt ngoài tầm kiểm soát của công ty, phải huy động nhiều nguồn lực khác nhau, nghe nói Nhà xuất bản của bọn họ đã từng chụp qua bản thảo tương tự, nên gọi điện thoại tới thương lượng.

Vì vậy, cô rất biết điều nhận lệnh đi đến tòa soạn này. Văn phòng làm việc trang trí rất thời thượng làm cho cô lú lờ, không hổ danh là tạp chí thời trang số một Đài Loan, ngay cả trang trí công ty không thể nào tầm thường, đi cao cách điệu lộ tuyến.

Đi qua một hành lang dài giống như đường hầm trong tàu con thoi, cô đi tới khu vực trung tâm của tạp chí, người đến người đi, chuông điện thoại cùng nhau reo tới tấp, tiếng người huyền ảo.

“ViVi, liên lạc với người mẫu chưa?”

“Hỏi xem trên tay nhiếp ảnh gia có lưu lại những tấm hình khác không.....Cái gì?! Anh ta đi nước ngoài rồi sao?”

“Bên xưởng in nói trễ nhất lúc nào thì đưa văn kiện?”

“Trước đây tôi cũng đã nói, kiểu chữ này không được, cùng với ảnh bìa phong cách khác nhau.....shit! Nhưng mà hiện tại ngay cả chúng ta cũng không giải quyết được phần ảnh bìa!”

“Jason, sao nhiếp ảnh gia có thể đi nước ngoài thế? Ngày hôm qua anh ta vừa chụp xong ảnh bìa, ít ra cũng phải chờ chúng ta xác nhận lại chứ!”

“Trước đó Tổng biên nói không thành vấn đề.....”

“Nhưng bây giờ lại có vấn đề, lại là vấn đề lớn! Đợi lát nữa ông chủ đích thân tới đây xem, để xem các anh ăn nói thế nào với anh ta!”

“Vị ‘Diêm La Lãnh Huyết’ kia muốn tới sao?”

Mọi người hoảng sợ, văn phòng ngay lập tức im lặng, không một tiếng động.

Ngay cả Chu Vi Đồng vừa đến cũng hoảng sợ, cho dù tình huống ở ngoài, vẫn cảm nhận được một sự khấn trương kỳ quái, trái tim bất tri bất giác lơ lửng.

Vài giây sau, trải qua sự kinh ngạc, mọi người lại bắt đầu bận rộn, một biên tập viên có thâm niên đi tới, cô vội vã đưa ra tập bản thảo.

“Xin chào, tôi là người bên Nhà xuất bản Xuân Phong cử đến, nghe nói bên các người hướng bên tôi mượn bản thảo.”

“Nhà xuất bản Xuân Phong?” Người biên tập nhìn lướt qua, nhận lấy tập văn kiện, lấy bản thảo ra ngó một cái, mi tâm nhũ chặt liền thả lỏng.

“Không sai, đây chính là bản thảo chúng tôi đang cần!”

Nhiệm vụ hoàn thành.

Cô mỉm cười muốn xin rút lui: “Nếu vậy, tôi xin đi trước.....”

“Chờ chút, xin cô giúp một chuyện!” Người nọ kéo cô, ném cho cô một chồng tư liệu, muốn cô photocopy ra mười bản, đợi lúc nửa đêm để họp.

Muốn cô photocopy? Cô hơi ngạc nhiên. “Tôi chỉ đến để đưa bản thảo thôi!”

“Đúng rồi, nhân tiện pha giúp một bình cà phê, ông chủ thích uống nồng một chút.” Người nọ hoàn toàn không nghe cô nói gì, rất tự nhiên sai bảo cô, giống như đang sai bảo người mới.

Xem cô như thế này rất tâm thường sao?

Chu Vi Đồng cười khỏ, nhưng không phản đối. Cô đã quen nhẫn nhục chịu đựng, huống chi pha giúp một bình cà phê cũng không có vấn đề gì.

Cô nhìn xung quanh, cuối cùng tìm được phòng trà nước, vừa tìm kiếm tủ ly, lấy ra cà phê bột cùng với lọ đường, trong lúc đợi pha xong cà phê, trong tòa soạn có vài nhân viên đi vào châm trà rót nước, ai cũng không thèm liếc nhìn cô một cái, hoàn toàn xem cô như là không khí.

Cô lặng lẽ pha xong cà phê, đặt bình cà phê cùng với lọ đường đặt ở trên khay, tìm kiếm phòng họp.

Một nhân viên nữ ăn mặc rất hợp thời vội vã đi tới.

“Mau tránh ra, đừng cản đường!”

Cô thức thời nép vào góc tường.

Kể đến, một người đàn ông trung niên đang ôm một đồng quần áo chạy tới, tò mò liếc mắt nhìn cô một cái, chột nhiu mày.

“Tại sao có người có thể ăn mặc như vậy được?” Ông ta ghét bỏ nói lảm nhảm, lắc đầu quay đi.

Gò má cô lặng lẽ nóng lên.

Cô đi tới đi lui hai lần trên hành lang dài, không xác định đâu là phòng họp, đang mò mịt thì xoay người một cái, bất ngờ va chạm vào một người nào đó, bình cà phê trong nháy mắt nghiêng lệch, chất lỏng nóng bỏng chuẩn xác hắt vào người đối phương.

Hồng lét!

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm chiếc áo sơ mi trắng của đối phương bị dính vết cà phê rất khó coi, tiếp đó chất lỏng thuận thế chảy xuống, đến rất gần bộ vị quan trọng của người đàn ông.

May mà phản ứng của đối phương tương đối nhanh nhẹn, đúng lúc tránh qua, nếu không thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

“Cô làm cái gì?” Lạnh lùng lên tiếng.

“Vâng, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!” Chu Vi Đồng cảm thấy xấu hổ muốn chui vào cái hang để trốn, thế nhưng sẽ chết không được từ tế khi thiếu chút nữa làm hỏng bộ vị quan trọng của người ta.

“Anh có bị làm sao không? Tôi thật sự không có ý.....” Cô liên tục nói xin lỗi, trực giác muốn đưa tay giúp người đàn ông lau vết cà phê trên người.

“Không được chạm vào tôi!” Anh giận giữ quát, tránh cánh tay của cô giống như tránh loại virus trăm năm nào đó.

Cô ngượng ngùng lui về phía sau.

Anh cau mày, lấy khăn tay lau chất lỏng dính trên quần áo, ánh mắt sắc bén không nhanh không chậm liếc về phía cô.

“Là cô!”

Ah! Anh ta biết cô sao?

Chu Vi Đồng không biết làm thế nào, chỉnh lại mắt kính, sau khi nhìn kỹ người đàn ông trước mặt, tâm tư thoáng chốc tụt xuống.

“Làm sao.....Lại là anh?”

** ** *

(tiếp theo)

Lần đầu gặp mặt, cô vô cớ làm đau cảm của anh.

Lần thứ hai gặp mặt, cô còn tệ hại hơn, hất cả bình cà phê vào người anh.

Chu Vi Đồng, muốn anh không nhớ kỹ cô gái này cũng khó, huống chi cô lớn lên còn có khuôn mặt rất giống người nào đó, quả thật anh càng nhìn.....

Càng tức giận!

Cô dựa vào cái gì mà lớn lên giống ‘cô ấy’? Trên đời này không nên có bất kỳ cô gái nào giống như ‘cô ấy’!

“Tôi.....Đến để đưa bản thảo!” Cô ngập ngừng giải thích.

“Sau đó có người nhờ tôi giúp một tay pha cà phê, còn có photocopy những tài liệu này, sau đó nói muốn dùng để họp.....Tôi photocopy xong rồi, cà phê cũng pha xong, hiện tại không có việc gì nữa, tôi có thể đi được chưa?”

Sau khi đợi anh thay quần áo sạch sẽ, cô lo lắng nói với anh lời xin lỗi, vội vã rời đi.

Anh không cho cô ‘bỏ trốn’.

“Ồ lại!”

“Hả? Tại sao?”. Cô hoảng sợ.

“Đây là mệnh lệnh!”. Anh không nhìn được thanh minh, ý bảo cô tạm thời ngồi ở góc phòng họp, liền bắt đầu chủ trì cuộc họp.

Anh, Nghiêm Sâm, phó tổng giám đốc của tập đoàn Liên Ân, chịu trách nhiệm phụ trách quản lý kinh doanh thời kỳ đầu, nói một cách khác, tập đoàn mới thu mua lại công ty là anh toàn quyền chân chính, đến lúc đi vào nề nếp.

Ba tháng trước, Liên Ân nhập I-Fashion vào, anh liền đứng đầu đội ngũ, quyết đoán tiến hành cắt giảm nhân sự, tiếp theo chủ đạo xuất bản tạp chí theo một hướng đi mới.

Kỳ tạp chí sắp phát hành, trọng trưng cho khởi đầu mới của I-Fashion, sự thành công hay thất bại sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh sau này của công ty, cực kỳ quan trọng.

Mà Nghiêm Sâm chỉ cho phép luôn luôn thành công, không được thất bại, trong mắt không tha cho sai lầm dù nhỏ như hạt cát, nhân viên của Liên Ân dâng tặng biệt hiệu ‘Diêm La Lãnh Huyết’ cho anh, cũng không phải ca ngợi anh thủ đoạn sáng suốt, sách lược quyết đoán, mà là thái độ làm việc của anh cầu kỳ và máy móc, xử sự với người ngoài trở mặt vô tình.

Vừa mới bắt đầu đã triển khai cuộc họp khẩn cấp, anh không nói những lời vô nghĩa, trực tiếp đi vào chủ đề.

“Vì sao bìa ngoài lại có chuyện, định xử lý như thế nào?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Tổng biên bất chấp khó khăn trả lời.

“Bởi vì nhiếp ảnh gia đã đi nước ngoài, người mẫu cũng có những công việc khác, ngày hôm nay e là quá muộn để làm lại.....”. Mắt thấy vẻ mặt Nghiêm Sâm đột nhiên lạnh nhạt, nhịp tim Tổng biên đập dồn dập, liều chết nuốt nước miếng.

“Nếu như Phó tổng không kiên trì quyết định bộ quần áo đã nói, trước mắt chúng ta có thể dùng quần áo của đơn vị khác chụp một số bìa ngoài khác sao?”. Ông ta đưa ngón tay chỉ về phía bảng trắng, phía trên dán nhiều ảnh chụp A4 khổ lớn nhỏ.

“Chúng tôi chọn vài tấm để thay thế ảnh bìa ngoài, xin Phó tổng xem qua, mấy tấm ảnh kia tương đối có ok hay không?”

Nghiêm Sâm không thèm nhìn một cái.

“Tôi đã nói rồi, trang phục của người mẫu trên bìa ngoài này nhất định phải là âu phục kiểu đó, đây chính là thương hiệu của nhà thiết kế.”

“Nhưng.....Đã không còn thời gian!”. Mồ hôi Tổng biên rơi như mưa, lại chỉ tay về phía ảnh chụp trên tấm bảng.

“Bảng không chúng ta vẫn lấy ảnh chụp theo như lúc đầu nhóm đã chọn? Xem như Phó tổng cảm thấy ảnh chụp tổ đã chọn không hoàn mỹ cho lắm, ít nhất cũng có một tấm ảnh tương đối có thể sử dụng được?”

Nghiêm Sâm không lên tiếng, đứng dậy, bước tới trước tấm bảng trắng, dùng ánh mắt sắc bén như radar, bắn càn quét bên trong phòng.

Bầu không khí như ngưng lại, một đám biên tập viên có thâm niên đứng ngồi không yên.

Mà anh giống như dùng sự hốt hoảng của cấp dưới làm thú vui, lại ác ý cho cấp dưới thống khổ muôn phần trong chốc lát, mới lạnh lùng cất tiếng nói.

“Tấm này, ánh mắt quá sắc bén, không đủ dịu dàng. Tấm này, đôi môi cười quá hở, không có phong cách. Gương mặt này gò má quá tròn, tấm này lỗ tai không lộ ra ngoài. Tấm này tệ nhất, cùng ảnh bìa kết hợp với kiểu chữ không ăn khớp, tất cả trắng bệch cứng nhắc như con ma!”

Anh chỉ trích dữ dội, xé từng tấm ảnh chụp trên bảng trắng, mỗi mỏng nhếch lên độ cong lạnh lùng.

“Tôi nói rồi, I-Fashion phải là tạp chí thời trang quan trọng nhất của Châu Á, các anh chị thế nhưng lại muốn đọc giả tiếp thu bìa ngoài loại hai này sao?”

Cũng đâu có.....Loại hai lắm, nói không chừng đọc giả vốn chẳng phân biệt được, không tốt sao?

Mọi người lên lút phản bác trong lòng, không ai có can đảm dám nói ra.

Cuối cùng, vẫn là Tổng biên lĩnh lấy án tử.

“E hèm, vậy bằng không dùng tấm ảnh này được không? Mặc dù ánh mắt hơi sắc bén, nhưng nụ cười rất hấp dẫn, phù hợp với ý định ngọt ngào ban đầu!”

Nghiêm Sâm hung hăng lườm anh một cái, đáp: “Bị tôi bác bỏ vứt đi như rác, anh còn muốn thu về sao?”

Nói ảnh này là đồ bỏ đi? Cũng quá là khoa trương! Dầu gì cũng là nhiếp ảnh gia người ta nghiêm túc làm việc mới có thành quả nha!

Tổng biên âm thầm kêu rên: “Phó tổng Nghiêm.....!”

“Xin hỏi.....Tôi có thể nói một câu không?”. Chu Vi Đồng luôn đứng ngoài quan sát hơi sợ hãi gợn tay.

Một vài ánh mắt phản đối đồng thời bắn về phía cô.

“Cô là ai thế?”

Cô thiếu chút nữa mất đi dũng khí để lên tiếng, lặng lẽ hít thật sâu.

“Tôi là.....Biên tập mỹ thuật bên Nhà xuất bản Xuân Phong!”

“Nhà xuất bản Xuân Phong?”. Mọi người cùng biểu lộ vẻ mặt chưa nghe nói qua.

“À, cũng là Nhà xuất bản thuộc tập đoàn này!”. Cô nhẹ giọng giải thích.

“Chúng tôi đang đặc biệt xuất bản bộ sách tâm hồn chăm chỉ.”

“Tâm hồn chăm chỉ?” Có người cười lạnh.

Chu Vi Đồng bỏ qua vẻ mặt khinh bỉ của anh, loại biểu hiện này cô thấy rất nhiều, nói không hề gì cũng không quan trọng, cô chỉ muốn giúp những người này giải quyết phiền toái.....Mặc dù đây là chuyện không liên quan đến cô.

“Tôi nghĩ, nếu như mọi người chỉ không hài lòng với vẻ mặt của người mẫu ở bìa ngoài, thì có thể chỉnh đốn lại.” Cô nói lên quan điểm cá nhân.

“Ví dụ, với ánh mắt thì chọn A, cánh mũi có thể chọn B, môi thì chọn C, như vậy sẽ không chỉ có cảm giác của một nụ cười, cũng có ánh mắt của phụ nữ.”

“Có ý tứ gì?” Mọi người không hiểu.

“Ý của tôi là.....”. Cô đứng dậy, đi về phía một biên tập lâu năm nào đó đang sử dụng máy tính để điều chỉnh hình, xin cô đưa ra các tấm ảnh, lưu loát cắt dán vài tấm ảnh với nhau.

“Giống như chỉnh sửa lại tấm ảnh vậy, nhiều chỗ không được tự nhiên ta dùng phần mềm xử lý một chút, điều chỉnh lại độ sáng tối.....Mọi người nhìn thử xem, như vậy có khá hơn một chút hay không?”

“.....” Không ai nói gì.

Cô có chút lúng túng, bắt đầu cảm thấy mình đã quá tự phụ rồi sao.

“Không được sao? Ta có thể thử xem các sự kết hợp khác.....”

“Tôi cảm thấy không tệ!” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Là Nghiêm Sâm.

Mọi người quay đầu lại nhìn anh, thế nhưng anh lại chỉ nhìn Chu Vi Đồng, ánh mắt thâm thúy mơ hồ không ổn định, như ngôi sao lóe lên.

“Các người thấy như thế nào?”

Phó tổng nói là được, bọn họ còn dám bắt bẻ nữa hay sao.

Mọi người vội vàng gật đầu tán thành.

“Có vẻ như rất khả thi! Cô gái trẻ này, mời thử lại một chút, nếu như tấm ảnh này dùng ánh mắt của D?”

“Được, để tôi thử nhìn một chút....!”

Nửa giờ sau, mọi việc đã hoàn thành.

Một hồi nguy cơ về bìa ngoài cứ ‘hữu kinh vô hiểm’ mà hóa giải, các biên tập viên như được ân xá, vội vội vàng vàng trở về vị trí làm việc, giao thành quả cho tổ in ấn.

Bên trong phòng họp chỉ còn lại Nghiêm Sâm cùng Chu Vi Đồng, anh luôn luôn nhìn chăm chăm vào cô, dùng loại ánh mắt thâm trầm nghiền ngẫm, triệt để quét qua cô một lần, thỉnh thoảng anh lại nhíu lông mày, hình như rất không chịu được cách ăn mặc của cô.

Đúng vậy nha, so với những người trong tòa soạn ăn mặc như người mẫu trên sàn catwalk này, còn cô quả thật rất.....Mộc mạc, chính xác mà nói, cô ăn vận giống như Obasan, nhất là đôi giày đế bằng bản thủ trên chân kia.

Anh nhất định cảm thấy cô thực không biết thương thức chăng?

Chu Vi Đồng xấu hổ suy nghĩ, tâm tư khó có thể kiểm soát được.

“Cô làm rất khá!” Như thể sau cả ngàn năm anh mới tốt bụng ca ngợi, tư thái kêu căng giống như Đế Vương thời cổ đại.

Cô có nên tạ chủ long ân hay không?

Chu Vi Đồng cố gắng kìm nén châm biếm, lịch sự nở nụ cười.

“Không có việc gì, tôi rất vui vì có thể giúp đỡ!”

Anh trầm ngâm không nói, đôi con ngươi khóa chặt cô lóe lên ánh sáng bất định.

Cô nhạy cảm ngửi được mùi giống tổ không tầm thường sắp đến, mặc dù ngoài mặt anh ta rất tinh táo, nhưng ánh mắt lại như biển sâu âm u, có lẽ đang cất giữ núi lửa đang hoạt động.

Cô dần cảm thấy hốt hoảng, đang lúc không biết làm sao thì anh bỗng nhiên phát tay, ra lệnh tiễn khách.

“Cô có thể đi rồi!”

Sao? Cứ như vậy? Chu Vi Đồng bối rối. Anh đặc biệt giữ cô ở lại, không phải cùng cô tính sổ hay sao? Cô còn tưởng rằng núi lửa đang chuẩn bị bộc phát đấy chứ.

“Vây áo sơ mi.....tôi có thể gửi chi phí giặt ủi!”

“Không cần!”

Anh từ chối biểu thị áy náy của cô, vẻ mặt lạnh lùng, bộ dạng chính là muốn cô mau chóng rời đi, đừng ở chỗ này cản trở công việc.

Chu Vi Đồng dĩ nhiên không ngu đến mức tiếp tục ở lại cho mất mặt, nhanh như tia chớp xoay người rời đi.

Nghiêm Sâm dõi mắt nhìn bóng lưng bỏ chạy như con thỏ, rất lâu sau đó, anh đột nhiên phá vỡ vẻ mặt lạnh lùng, vung quạ đấm, giận dữ đập vào bức tường.

Sau đó vang lên từng tiếng buồn bực, hậm hực tuyên bố.

Cô nhất định không phải là “cô ấy”!

Không biết anh tự nói với bản thân bao nhiêu lần, ngọn lửa tức giận trong lòng ngực chậm rãi tiêu tan, bỗng nhiên biến thành lãnh lạnh hư vô.

Anh khôi phục lại vẻ mặt hờ hững, lấy điện thoại di động ra gọi điện.

“Thường Hi, là tôi....Cậu hẳn là biết nhà xuất bản Xuân Phong chứ? Có một biên tập viên tên Chu Vi Đồng.....Tôi muốn cô ấy, mau điều cô ấy tới bên cạnh tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Cô xong rồi!”

“Chúc cô nhiều may mắn nha!”

“Kim chế một chút, cùng lắm thì từ chức!”

Đây là lời nói mà Tổng biên cùng các đồng nghiệp khác nói với Chu Vi Đồng khi cô nhận được lệnh chuyển chuyên, tất cả mọi người đều dành cho cô ánh mắt cảm thông, thương hại khi cô sắp được đưa vào mười tám tầng địa ngục, chịu sự tra tấn tàn khốc của Diêm La Vương, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Tự giải quyết cho ổn thỏa! Trong buổi liên hoan đưa tiễn, Tổng biên dùng lời nói sâu xa nhắc nhở cô, khi cô đến làm việc tại văn phòng tổng công ty, chào đón cô là nhiều ánh mắt hiếu kỳ và xa cách.

Chức vụ mới của cô là ‘trợ lý Phó tổng giám đốc điều hành’.

Cô có tài đức gì, sao lại có thể từ một biên tập viên bé nhỏ ở Nhà xuất bản lại thể có thể lên làm cấp dưới thân cận của lãnh đạo cấp cao?

Đừng nói là những người khác không hiểu, ngay cả cô cũng cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Phó tổng Nghiêm, tôi đến trình diện!”

Cô đi vào phòng làm việc của Phó tổng giám đốc, nội thất được thiết kế rất khí phách khiến cho cô choáng váng lú lờ không nói nên lời, hóa ra đây là văn phòng làm việc của lãnh đạo cao cấp, rất rộng rãi lại có phong cách, không giống như tướng tượng của nhân viên bình thường.

Cô đứng trước bàn làm việc của Nghiêm Sâm, có chút bồn chồn lo lắng, mà anh ta cũng không thèm nhìn cô một cái, nhìn chăm chăm vào máy vi tính để viết email.

Sau khi email đã được gửi đi, anh mới nâng con mắt không cảm xúc lên.

“Bên phòng nhân sự đã nói qua với cô rồi?”

“Vâng!”

“Bắt đầu từ hôm nay, công ty trả tiền lương gấp đôi cho cô, mỗi tháng còn chi phí để giao tiếp, cuối năm xem biểu hiện của cô, đối chiếu với nhân viên chủ quản chia hoa hồng.Những thứ này không có vấn đề gì chứ?”

Thế nào lại có vấn đề? Cô cảm kích còn không kịp!

Chu Vi Đồng chớp mắt, đầy một bụng nghi ngờ.

“Nhưng.”

Nghiêm Sâm dùng tay ra hiệu ngăn cản lời nói của cô.

“Điều kiện duy nhất của tôi là cô phải đợi lệnh 24h bất kể thời tiết như thế nào, theo lệnh mà đến!”

Nói cách khác, anh dùng mức lương hậu hĩnh trả cho cô chẳng khác nào cô vì anh mà bán mạng.

Chu Vi Đồng đã hiểu, chẳng trách anh ta cho cô đãi ngộ tốt như thế.

“Nhưng Phó tổng, anh cũng biết tôi chỉ là biên tập viên mỹ thuật, chỉ hiểu được mỹ thuật tạo hình của bộ phận thiết kế, anh điều tôi tới làm trợ lý, tôi sợ rằng.!”

“Cô có khả năng làm việc như thế nào, tôi biết rất rõ.” Nghiêm Sâm liếc cô một cái, dường như ngại sự do dự của cô quá dư thừa.

“Chu Vi Đồng, 28 tuổi, năm 15 tuổi ba mẹ ly hôn, hiện tại đang sống cùng với mẹ. 18 tuổi vừa học vừa làm, đầu tiên đi rửa chén đĩa cho một nhà hàng, ở đại học học chuyên ngành thiết kế, sau khi tốt nghiệp thì làm việc cho công ty quảng cáo. Lúc đó vì mẹ cô sinh bệnh, không thể nào làm việc ở công ty có thời gian ngày đêm đảo ngược, buộc lòng phải từ chức vào Nhà xuất bản làm biên tập viên mỹ thuật. Nhảy việc qua mấy công ty, tiền lương cũng không tăng lên bao nhiêu, đã từng kết giao với hai người bạn trai, cũng rất nhanh chia tay. Hiện tại có một người bạn trai gượng ép duy trì được hơn một năm, cũng là yêu xa, một người ở Tân Trúc, một người ở Đài Bắc, một tháng gặp mặt không được vài lần.”

“Anh điều tra tôi sao?” Cô không chịu được cắt ngang lời của anh, một chút lo lắng ngẹn trong cổ họng.

Anh mặt mày tỉnh bơ.

“Những thứ này là tư liệu bên phòng nhân sự cung cấp!”

“Làm sao người bên phòng nhân sự lại biết đời sống cá nhân của tôi?” Cô cũng không nhớ là lúc nhậm chức có đi qua những thứ này.

“Thế nào? Chẳng lẽ những thứ mới vừa nói có bí mật gì tôi không thể biết sao?”

Là không có, nhưng cô cảm thấy bị xâm phạm quyền riêng tư nghiêm trọng. Chu Vi Đồng ảo não cắn môi.

“Tôi là muốn cô tới làm trợ lý riêng, tôi cũng muốn biết rõ bối cảnh gia đình của cô, nói không chừng có ghi chép lại tiền án!”

“Tôi không có tiền án!” Cô cất cao giọng nói.

“Thật may mắn!” Anh hời hợt trả lời.

Người đàn ông này.....Sao rất đáng bị đánh như vậy? Chu Vi Đồng âm thầm bấm lòng bàn tay, cô tự nhận bản thân tính tình ôn hòa, nhưng ông chủ mới này đặc biệt có biệt tài làm cho cô phát điên.

Cô hít thở thật sâu, đè nén sự bất ổn trong lòng.

“VẬY PHÓ TỔNG HY VỌNG TÔI LÀM NHỮNG VIỆC GÌ?”

“Tôi giao phó cô làm cái gì, thì cô làm cái đó, tôi không giao phó, cô tốt nhất cũng học làm cho xong, tôi đây đòi hỏi rất cao, cô hẳn là đã nghe nói qua!”

Tất nhiên, anh tiếng xấu vang xa, sớm đã lan tỏa khắp tập đoàn từ trên xuống dưới.

Chu Vi Đồng mĩa mai tự hỏi, Nghiêm Sâm liếc nhìn cô một cái, cũng không biết là đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, khóe miệng cười như không cười nhếch lên.

“Đợi lát nữa đi tìm Thường Hi, anh ta sẽ nói cho cô biết thói quen làm việc của tôi cùng nghiệp vụ quản lý hiện tại!”

“Thường Hi.....Là ai?”

“Thái Thường Hi.....Là trợ lý đặc biệt của tôi!”

Nói cách khác cô là trợ lý của trợ lý đặc biệt?

“Cho nên về sau tôi phải báo cáo với trợ lý Thái đúng không?”

“Cô trực tiếp báo cáo với tôi!” Anh trách cứ trừng mắt với cô, giống như trách cô không nên làm rõ các mối quan hệ phụ thuộc.

“Nghe cho rõ, tôi mới là ông chủ của cô, cả tập đoàn này cô chỉ cần nghe mệnh lệnh của tôi!”

Anh nói ‘chỉ có thể’, không phải là ‘chỉ cần’.

“Tôi biết rồi!” Cô biết điều tỏ vẻ đã hiểu. Có vẻ như anh có tiềm năng trở thành một nhà độc tài.

“Trước hết cô tạm thời phụ trách việc liên lạc với nhãn hiệu I-Fashion thay tôi, tôi không có nhiều thời gian để đến đó kiểm tra, từ nay giao cho cô giám sát họ!”

“Tôi.....Giám sát bọn họ sao?” Chớ có nói đùa! Cô chẳng qua là nhân viên nhỏ, nào có tư cách để giám sát những lão cáo già trong giới thương nghiệp?

“Cô là trợ lý của tôi, ở bên ngoài truyền đạt lời nói của tôi, đương nhiên là có tư cách để giám sát bọn họ.”

Nghiêm Sâm cười lạnh, ném cho cô một sấp tài liệu.

“Trước tiên lấy những thứ này đi xem cho rõ, nội dung và tiến độ hoạt động của tất cả số xuất bản sau của I-Fashion, tôi muốn hiểu rõ bất cứ lúc nào.”

Chu Vi Đồng ôm tài liệu, thấp thỏm đẩy mắt kính.

“Nhưng Phó tổng.....!”

Một ánh mắt sắc bén đã cản lời nói chưa kịp nói ra khỏi miệng của cô, cô im lặng trong chốc lát, vài giây sau, gật đầu đồng ý.

“Vâng, tôi biết rồi, tôi xin lui ra trước!”

“Đợi đã.....!” Một âm thanh vang lên giữ chân cô lại.

Cô quay đầu lại.

“Phó tổng còn có chỉ thị khác?”

Anh không trả lời ngay, đánh giá cô toàn diện, sau đó cất tiếng nói.

“Bộ y phục trên người cô, đổi đi!”

“Tại sao?” Cô bị anh nhìn vậy rất ngượng ngùng. Anh tám phần là ghét bỏ cô ăn mặc không có đẳng cấp.

“Tôi không biết mình ăn mặc như vậy có chỗ nào chưa đúng.....!”

“Thật sao, tùy cô.....!”

Anh rất dễ dàng nhượng bộ, cô cảm thấy không thoải mái, ngược lại càng muốn giải thích.

“Tôi cảm thấy đánh giá năng lực làm việc của một người không phải nhìn bề ngoài!”

“Đây chẳng qua là cô đối với dáng người của mình không có sự tin tưởng!” Anh không cho là đúng lạnh nhạt lên tiếng.

Cô sùng sốt, gò má nóng lên như thiêu đốt.

“Cô không chịu để tâm trang phục của chính bản thân, không phải vì cô có tự tin, là vì cô quá tự ti.” Anh tiếp tục không khách khí nói ra trọng điểm.

Anh không biết, ngôn ngữ cũng có thể đánh tan sức lực của một người sao? Chu Vi Đồng tức giận nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, trời cao tha thứ cho cô, cô thực sự kích động nghĩ muốn ra sức đê bẹp anh ta.

“Đi ra ngoài đi.” Anh không hề để sự tức giận của cô vào trong mắt một chút nào.

Cô cắn răng, bực tức bước đi, lúc tay cầm nắm cửa thì cô gần như muốn liều lĩnh ra sức đóng sầm cửa lại, nhưng nghĩ lại, cô thu hồi sức lực, cẩn thận từng li từng tí giữ vững phong thái.

Nghiêm Sâm chú ý tới từng giây giũa nhỏ của cô, môi mông hơi nhếch lên.

Xem ra không phải cô hoàn toàn không có nóng nảy. Anh cũng rất tò mò, cô có thể kìm nén bao lâu?

Anh vô ý quay bút, sau hai giây, tâm tư hơi hoảng sợ, khóe môi mỉm cười bỗng chốc thu lại, ánh mắt đồng thời trầm xuống.

Rốt cuộc anh đang làm gì? Tại sao lại đem một người phụ nữ có dáng dấp giống như ‘cô ấy’ đặt ở bên cạnh mình?

Ngay cả anh.....Cũng không hiểu.

** ** *

“Dung mạo của cô giống như ‘cô ấy’.”

Thời gian cơm trưa, Thái Thường Hi cùng cấp trên trực tiếp ngồi đối diện ở nhà ăn nhân viên, bất ngờ thốt lên những lời này.

Nghiêm Sâm không cảm thấy quá ngạc nhiên, anh sớm đã đoán được cấp dưới thân tín sẽ đưa ra thắc mắc như thế này, ngược lại cảm thấy hơi kỳ quái, Thường Hi thế nhưng lại nhin nhiều ngày như vậy.

“Tôi vốn không hiểu, anh không có việc gì lại điều một biên tập mỹ thuật điều qua đảm đương trợ lý đặc biệt làm cái gì? Cho đến khi tôi nhìn thấy cô ấy, mới bỗng nhiên hiểu được. Là bởi vì dung mạo của cô ấy quá giống với Tiết Xán Tâm, mới khiến cho anh chú ý tới đây chứ?”

Nghiêm Sâm không trả lời, yên lặng uống ly trà.

Thái Thường Hi trầm ngâm nhìn anh một lúc, thở dài nói: “Tôi không muốn nhắc nhở anh, boss à, nhưng cô ấy cùng với Tiết Xán Tâm chênh lệch nhau quá nhiều.”

Nghiêm Sâm nghe vậy, bỗng chốc nắm chặt ly trà.

“Cậu cho rằng tôi không biết sao?”

“Nếu vậy, anh giữ cô ấy ở lại bên cạnh anh làm chi?”

“.....”

“Cô ấy không thể thay thế được” Thái Thường Hi nói lời thăm thía.

“Tôi không muốn xem cô ấy thành vật thay thế!” Nghiêm Sâm phản bác.

“Vậy anh hy vọng cô ấy làm cái gì?” Thái Thường Hi hỏi trúng tim đen.

Anh không biết. Anh đã từng tự hỏi trong lòng qua vô số lần, cuối cùng vẫn không giải thích được.

Có lẽ anh chỉ là..... Nghĩ đơn thuần muốn hành hạ cô mà thôi, bởi vì anh không hành hạ được Tiết Xán Tâm.

Nghiêm Sâm hờ hững suy nghĩ, khóe miệng chứa vẻ tự giễu ngay cả bản thân anh cũng không hay biết cảm thấy tự giễu.

“Cậu cảm thấy cô ấy biểu hiện như thế nào?”

“Làm sao biểu hiện như thế nào? Anh đang nói tới công việc sao?” Thái Thường Hi biết rõ còn hỏi.

Anh lừ mắt.

Thái Thường Hi nhận thua, nhún nhún vai nói: “Cô ấy, rất là chịu khó, muốn tăng ca liền tăng ca, ngược lại một câu oán hận cũng không có. Nhưng nếu như muốn tôi nói thật, tôi cảm thấy cô ấy làm không được!”

“Chỗ nào không được?”

“Bỏ qua một bên việc cô ấy chỉ có kinh nghiệm về phương diện thiết kế mỹ thuật, tôi cảm thấy cô ấy đối với phần công việc nàyKhông có sự nhiệt tình, chỉ làm theo nghĩa vụ!”

“Cô ấy chẳng qua chỉ để ý đến lương thưởng nên mới cố gắng làm việc, cô ấy cũng không thích phần công việc này!”

“Cho nên chính anh cũng nhìn ra được mà.” Thái Thường Hi uống hớp trà.

“Công việc của bản thân đã cực kỳ không hứng thú rồi, cô ấy lại còn ôm phiền muộn trong lòng, hừ, tôi xem là cô ấy nên học ở nơi đó rất nhiều!”

“Vậy cậu liền chỉ giáo nhiều hơn cho cô ấy!” Nghiêm Sâm rất tự nhiên nói tiếp.

“Muốn tôi chỉ giáo cô ấy?” Thái Thường Hi xem thường.

“Không phải anh cũng vừa mới nói qua sao? Cô ấy đối với phần công việc này không có nhiệt tình, cô ấy vốn là không thích.”

Nghiêm Sâm nghe vậy, khóe miệng cười như không cười nâng lên.

“Cô ấy sẽ có nhiệt tình!”

Ánh mắt Thái Thường Hi sáng lên, nghiêng người về phía trước.

“Cho nên anh tính toán tự mình ‘kích thích’ sự nhiệt tình của cô ấy?”

Nghiêm Sâm lạnh nhạt không nói.

Mặt anh càng không chút thay đổi, Thái Thường Hi càng tò mò, càng nôn nóng muốn khai thác lời nói có ý tứ của ông chủ giấu ở sau bộ mặt kia.

“Tôi nói boss, rốt cuộc mục đích của anh là vì cái gì? Tôi nhớ anh cố ý điều cô ấy ở bên cạnh, không có khả năng chỉ là nghĩ đơn thuần muốn đào tạo cô ấy trở thành trợ thủ đắc lực chứ?”

“Tại sao lại không thể?”. Nghiêm Sâm hừ lạnh, ưu nhã cầm khăn ăn lau miệng.

“Có lẽ sẽ có một ngày cô ấy sẽ thay thế cậu, trở thành trợ lý đắc lực của tôi!”

Anh nói nửa thật nửa giả, tiếp theo thoải mái đứng dậy đi vào, sống lưng thẳng tắp, anh khí khí bùng bùng nháy mắt khiêu khích mọi ánh mắt ái mộ trong nhà ăn.

Thái Thường Hi dở khóc dở cười đưa mắt nhìn anh.

“Đây ý là uy hiếp tôi cầm miệng sao? Tôi hiểu rồi, ông chủ đại nhân!”

Anh tự lẩm bầm, ngón tay bất giác đưa lên gãi gãi tóc mai.

Cô thực sự không thể sao?

Mặt Trời buổi chiều dần dần lặn xuống phía tây, bầu trời giữa ánh sáng và bóng tối mở ra một ranh giới mờ hồ, hào quang che chắn, chiếu lên gương mặt thanh tú Chu Vi Đồng đang lộ vẻ băng khoăn.

Cô đứng trước cửa kính của Công ty Bách Hóa, nhìn chằm chằm bộ thời trang mới nhất trên người model, đó là một cái váy liền thân màu xanh nước biển, làn váy nhẹ nhàng dường như bất cứ lúc nào cũng có những luồng gió xoáy.

Cô có thể tưởng tượng, những phụ nữ khác mặc chiếc váy này đi dạo trên phố, thế nào cũng quyến rũ mê người.

Thế nhưng người phụ nữ đó không phải là cô.

Cô không cách nào tưởng tượng được khi bản thân mặc những trang phục như vậy.

Cửa kính thủy tinh thật dài, phản chiếu mờ nhạt một bóng dáng xinh đẹp, là cô: một thân áo sơ mi cùng quần cotton đơn giản, rất giản dị, thoải mái, nhưng cũng rất bình thường, không cuốn hút.

Đây mới chính là cô.

Thế nhưng người của I-Fashion nói cô không xứng cùng với bọn họ tiếp xúc với nhau.

“Cô dựa vào cái gì mà quơ tay múa chân với chúng tôi, tại sao lại can thiệp vào quyết định của chúng tôi? Cô cùng với chúng tôi căn bản là không cùng một tiếng nói, cô hiểu được cái gì gọi là thời trang? Cái gì gọi là thịnh hành?”

“Tôi là trợ lý của Nghiêm Phó tổng, là anh ta phái tôi tới đây.....”

“Được rồi, vậy cô trở về báo cáo việc này cho ‘Lãnh Huyết Diêm La’ biết đi! Nói chúng tôi khi dễ cô, xem thường cô.....Cô để cho anh ta đuổi việc chúng tôi đi! Ngựa chứng như anh ta thứ nhất liền thay đổi gần một nửa nhân viên, Lão Từ đã sớm rất không hài lòng!”

Tổng biên I-Fashion ở trước mặt Nghiêm Sâm ngoan ngoãn giống như con cừu nhỏ, ngược lại khi nói chuyện với cô rất hùng hồn không hề khách khí.

Nhưng cô có thể tố cáo sao?

Coi như Nghiêm Sâm ra mặt nổi đóa, ở trước mặt nhiều người công khai thân phận ‘người đại diện’ là cô, vậy thì thế nào? Ngoài mặt có lẽ có thể áp chế được những lão già này, nhưng vĩnh viễn trong lòng bọn họ đối với cô sẽ không phục, nhất định phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết những rắc rối này.

Dù sao cô cũng đã làm việc mấy năm rồi, hiểu rất rõ các mối quan hệ giữa các cá nhân là môn học khó khăn nhất.

Cô không thể mang Nghiêm Sâm ra, chỉ có thể dựa vào bản thân để giải quyết vấn đề khó khăn này.

Nhưng cô.....Nên làm như thế nào?

“Cô ngần ngại đứng ở đây làm chi?”

Giọng nói lạnh lẽo như tiếng sét, xông thẳng vào tai Chu Vi Đồng, cô giật mình, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Chính là ông chủ mới của cô, như thế nào lại trùng hợp gặp gỡ anh ta?

“Phó Tổng!” Cô nhẹ giọng chào hỏi, theo bản năng ôm chặt xấp tạp chí trên tay, tất cả những thứ này là cô mới mua ở tiệm sách, các tạp san mới lưu hành.

Nghiêm Sâm liếc nhìn xấp tạp chí kia.

“Cô vừa mới đi qua I-Fashion?”

“Vâng!”

“Tình huống như thế nào?”

“Tất cả mọi thứ.....Đều đang đi đúng quỹ đạo, bọn họ đang chuẩn bị nội dung cho kỳ tạp chí sau, còn có muốn làm một cái Fashion show từ thiện vào mùa thu.....” Cô bỗng đứng dừng lại.

“Như thế nào? Fashion show kia có vấn đề sao?” Nghiêm Sâm nhận thấy được sự do dự của cô.

“Không phải như thế!” Cô vội vã lắc đầu.

“Là bọn họ có dự định mời người mẫu nổi tiếng đến, cho thấy nhiều thương hiệu danh tiếng mới, nhưng tôi cảm thấy.....”

“Cô cảm thấy như thế nào?”

Cô có thể nói sao. Chu Vi Đồng cảm thấy chán nản. Ý kiến của cô không quan trọng chứ?

“Nói!” Nghiêm Sâm lên giọng thúc giục.

“Không có gì, cũng không phải là ý tưởng gì nổi bật, Tổng biên đã nói là không khả thi.”

“Ý tưởng gì? Cô nói rõ ràng.”

Cô đã cố gắng che giấu sự thật, Nghiêm Sâm cũng không cho phép, kiên trì muốn cô thẳng thắn.

Cô không thể làm gì khác hơn là bất chấp khó khăn nói ra.

“Tôi chỉ cảm thấy, biểu diễn những thứ kia bình thường cộng đồng không thể mua nổi những tinh phẩm hàng hiệu, suy cho cùng có cái gì.Tác dụng gì? Tôi là nói, bình thường office lady một tháng bỏ ra bao nhiêu tiền để mua quần áo và phụ kiện? Tại sao không mở rộng ra một số nhãn hiệu rẻ tiền hơn? Không phải vừa tiện nghi vừa có thể thưởng thức hay sao?”

“Chẳng hạn như?” Nghiêm Sâm đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Cô nhất thời á khẩu không trả lời được.

Cô làm sao sẽ biết? Cô chẳng bao giờ quan tâm đến thời trang, làm sao biết những thương hiệu nào giá rẻ và hợp thời trang?

Nghiêm Sâm cười lạnh.

“Không trách được cô sẽ bị Vương Tổng biên soi mói. Cô chỉ biết bắt bẻ, nhưng không đưa ra được phương án cụ thể và khả thi, tất nhiên người ta sẽ nghĩ cô có ý làm trái.”

Chu Vi Đồng nghe vậy, không thể tin nhìn chằm chằm vào anh. Người đàn ông máy móc nhất thế giới, dám chế giễu bắt bẻ cô.

Anh nhìn thấu suy nghĩ của cô, lông mày lười mác như không có việc gì nhử lại.

“Tôi là ông chủ, bắt bẻ là quyền lợi của tôi.”

Đúng nha, cũng là anh ta định đoạt, anh là ông chủ mà! Chu Vi Đồng cắn môi, miễn cưỡng nuốt lời phản bác trở lại.

Nghiêm Sâm quan sát nét mặt của cô, mặc dù cô cố gắng kìm nén, nhưng anh vẫn nhạy bén nhìn ra cô sinh lòng bất mãn, cô gái này có chút bướng bỉnh, chỉ là cô có thói quen hay che giấu.

Cô có thể trốn bao lâu? Nếu như là Tiết Xán Tâm., chắc chắn sẽ không để bản thân uất ức như vậy.

Nhưng cô.Không phải là Tiết Xán Tâm.

Vừa nghĩ tới đây, Nghiêm Sâm dùng sức cắn răng, anh cảm hận bản thân không nên luôn nhớ tới người tên Tiết Xán Tâm.Đối với anh mà nói, là chuyện cũ trước kia, sớm nên theo gió mà bay đi.

Cô gái này không phải là Tiết Xán Tâm.Anh sắc bén quan sát Chu Vi Đồng -----nhưng anh có lẽ có thể cải tạo cô.

“Cô đi theo tôi!” Anh ra lệnh mà không bất kỳ lời giải thích, dẫn Chu Vi Đồng đi vào khu vực trang phục nữ giới tại lầu hai của Công ty Bách Hóa, đứng trước quầy quần áo đang bày la liệt.

“Đi thay quần áo!”

Cô sững sốt.

“Đi thay quần áo mà cô cảm thấy xinh đẹp, tốt nhất là không mặc theo kiểu phong cách giản dị của cô.” Anh chỉ thị.

“Tại sao?” Cô cau mày.

“Phó Tổng vốn cho rằng quần áo của tôi sẽ ảnh hưởng đến khả năng làm việc của tôi sao?”

“Không sai.” Anh không chút khách khí.

Cô bỗng chốc run sợ tức lên, giống như con nhím, bày ra phòng vệ.

“Tôi đang làm việc nghiêm túc, tôi không thích ăn mặc xinh đẹp nhưng cũng không bày tỏ thái độ làm việc không chuyên nghiệp.”

“Cô là không chuyên nghiệp.” Anh lạnh nhạt cắt đứt lời nói của cô.

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên.

“Cô chăm chỉ làm việc, không phải vì cô tôn trọng phần công việc này, chỉ là vì sống tạm, cô có lẽ không hề có lỗi với mình, nhưng cô thật có lỗi với công ty, thật có lỗi với những người làm việc cùng với cô.” Anh nhấn mạnh, từng câu từng chữ như kim châm châm vào lòng cô.

Cô vừa thẹn vừa cáu gắt, toàn thân khẽ run.

“Tôi đã tận lực, nếu như Phó Tổng đã không hài lòng, có thể đuổi việc tôi.”

“Xem đi, cô gặp phải khó khăn chỉ muốn trốn tránh.” Giọng nói anh mang sự giễu cợt.

Cô cắn giận trừng mắt nhìn anh.

“Nếu như cô thật sự tự nhận công việc nghiêm túc, vậy thì đi tìm ra trang phục thích hợp cho bản thân, đi tìm ra những thứ mà cô gọi là bình thường office lady thích mua nhưng lại chỉ mua được hàng nhái, cô trước tiên phải thuyết phục bản thân, sau đó mới có thể thuyết phục người khác, nếu không vĩnh viễn cô cùng người ta luôn bất đồng ngôn ngữ!”

Ngôn ngữ?

Chu Vi Đồng buồn bã, anh ta như thế nào lại cùng với Tổng biên Vương nói những lời tương tự? Tổng biên Vương cũng nói với cô là không hiểu ngôn ngữ thời trang của họ, cho nên không thêm cùng cô nói chuyện.

“Đi đi!” Anh lần nữa ra lệnh.

Lúc này, cô không còn cự tuyệt, chán chường gật đầu, tiến hành hành trình phiêu lưu quan trọng nhất của đời người.

Anh chăm chú nhìn cô đang tò mò và đi qua đi lại trước quầy kinh doanh trang phục nữ, giống như con thỏ nhỏ lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Điện thoại di động vang lên, anh nghe điện thoại.

“Boss, sẽ không quên chứ?” Là Thái Thường Hi gọi tới. “Tôi hôm nay còn tham gia party, chính tôi còn ở công ty chờ anh.”

“Không cần chờ nữa, tôi không đi.”

“Cái gì?” Thái Thường Hi kêu lên.

“Tại sao không đi? Chủ nhân bữa tiệc rất mong chờ anh đến tham dự nha.”

“Tôi hiện tại có chuyện quan trọng hơn.”

“Chuyện quan trọng gì? Anh hiện tại đang ở đâu? Alo, alo”

Anh cúp điện thoại, anh hoảng hốt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động đang nhấp nháy.

“Phó.....Phó Tổng.” Giọng nói không được tự nhiên lấy lại tâm trí của mình.

Anh quay đầu, ngênh đón nhìn kỹ Chu Vi Đồng trong suốt đứng phía trước so với rất nhiều bóng dáng, cô mặc một chiếc váy hoa, bên ngoài là một áo khoác ngắn.

“Tôi mặc thế này.....Có được không?” Cô làm như rất sợ ánh mắt sắc bén của anh, rũ lông mi, gò má ửng hồng, không dấu được sự ngượng ngùng.

Anh quan sát cô, rất sắc bén, rất không lưu tình, ánh mắt như radar, lướt qua toàn thân trên dưới của cô, sao đó tập trên gương mặt thanh tú xinh đẹp của cô----mặt trái xoan, sóng mũi thẳng đứng, đôi môi đầy đặn----- thật ra đáng đáp của cô không tệ, nhưng lại cố tình dùng cái mắt kính khó coi đó, che đi đôi mắt dịu dàng.

Người phụ nữ ngu ngốc!

Anh giễu cợt cười nhẹ, khóe môi khẽ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

“Rất xấu.”

Anh nói cô xấu xí?

Anh lại có thể chê cô xấu xí!

Chu Vi Đồng cắn răng nghiêng lợi, quỳ trên mặt đất, nắm chặt giẻ lau ra sức chà sát thật mạnh trên sàn gỗ.

Đúng, cô chắc là không biết cách ăn mặc, không biết được cái gì gọi là phong cách thời trang, nhưng anh ta nghĩ anh ta là ai? Tại sao lại bắt bẻ cô lựa chọn mỗi một bộ quần áo, còn lộ ra ánh mắt châm biếm đầy khinh thường kia?

Hại cô cảm thấy bản thân ở trước mặt anh ta giống như kẻ ngốc, lúng túng như muốn chui vào lòng đất!

Anh ta thật ghê tởm, quá ghê tởm!

“Tức chết tôi rồi! Một kẻ vô nhân đạo, cổ máy đòi mạng, khó trách bị mọi người gọi là ‘Lãnh Huyết Diêm La’.”

Nhớ tới mấy ngày trước ở Công ty Bách Hóa chịu nhục nhã, Chu Vi Đồng không nhịn được cau mày kháng nghị.

“Em ở đây nói làm nhảm cái gì thế?” Bạn trai của cô Hoàng Khải đi ngang qua, cau mày hỏi.

Cô ngẩng mặt. “Anh đã tỉnh rồi hả?”

“Đúng vậy.” Hoàng Khải lười biếng đuổi cái lưng to lớn, xem ra tinh thần rất sảng khoái.

“Ngủ một giấc, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều.” Hạ tầm mắt xuống nhìn.

“Em ở đây lau chùi sao?”

“Ừm.” Cô gật đầu, mặc kệ hai tay đang nhức mỏi, tiện thể gỡ mắt kính xuống, lau chùi bụi dính ở tròng kính.

Hôm nay vừa đến nhà bạn trai, liền vội vàng làm cơm trưa cho anh ăn, anh liền ăn ngấu nghiến, thỏa mãn trở về phòng nghỉ ngơi, cô thừa dịp thay anh quét dọn phòng ốc bề bộn, đem sợi dây quần áo bẩn ném vào máy giặt giặt, thay rèm cửa sổ, lau chùi qua cửa sổ, lau quét dọn, vô cùng bận rộn.

Đối với cô vất vả, Hoàng Khải không thèm nói câu nào, không một chút để ý bước lên chỗ sàn nhà sáng loáng có thể soi thấy mặt mà cô vừa lau qua, ngòai vào trước bàn máy vi tính.

Cô giương mắt nhìn theo bóng lưng của anh, thấy anh linh hoạt mở máy vi tính, tìm thất lại. “Anh muốn chơi game sao?”

“Đúng vậy, anh gần đây thích chơi ‘Warcraft’, chơi rất khá nha!” Anh vui vẻ cười nói.

Có gì hay đâu? Cô không hiểu. Không hiểu sao mỗi ngày khi tan sở về nhà anh đều ngồi vào máy vi tính để chơi game, ngay cả ngày nghỉ cũng không ra ngoài đi dạo, hít thở không khí trong lành, cuộc sống như thế có gì vui đâu chứ?

“Anh gia nhập một tổ đội, có người bạn trên mạng cũng rất thú vị, có một người gọi là ‘Pharaoh’, em biết không? Hắn cùng anh đều là kỹ sư, cũng làm việc ở Trúc Khoa; còn có người gọi là ‘Yêu tinh cuối cùng’, nghe nói là cô gái rất xinh đẹp, ‘Pharaoh’ muốn theo đuổi cô ấy.....” Hoàng Khải rất nhiệt tình giới thiệu nhóm bạn trên mạng cùng nhau chơi game với anh.

Chu Vi Đồng yên lặng lắng nghe, mặc kệ bạn trai mô tả chơi game có bao nhiêu điểm thú vị, đối với cô mà nói, bọn họ đều là xa không thể thành nhân, đến từ hư cấu Nhị Độ không gian, cô không có cách nào cùng bọn họ nói chuyện, bởi vì cô không hiểu được ngôn ngữ của bọn họ.

Lại là ‘ngôn ngữ’.

Cô tự giễu đất môi, làm thế nào mà gần đây cô có cảm giác bản thân tới chỗ nào cũng không thích hợp?

“Hoàng Khải, buổi tối em muốn đi xem phim, có được không?” Cô dịu dàng hỏi.

“Em nghe nói có bộ phim điện ảnh rất hay.”

“Ừ.....Ừ.” Hoàng Khải vô ý đáp lại những lời vô nghĩa.

Cô biết, tim của anh bây giờ đã bay vào thế giới trò chơi, với bạn bè của anh chia sẻ hi vọng ái ố; mà cô, chỉ có thể vô dụng bị anh lãng quên ở thực tại.

Chu Vi Đồng sâu kín thở dài. Đôi khi cô cảm thấy bản thân rất ủy khuất, vì sao phải chấp nhận đoạn tình cảm nhẹ như nước thế này? Ở trong mắt bạn trai, tầm quan trọng của cô rất có thể còn không bằng bạn bè trong game, ít nhất, là tuyệt đối không bằng máy vi tính bảo bối của anh cùng không ngại

cực khổ xếp hàng mua trò chơi có số lượng hạn chế cho máy chủ.

Mẹ nói thân phận của cô giống như người giúp việc miễn phí bán thời gian của Hoàng Khải, giờ nghiêm túc suy nghĩ một chút, so sánh này cũng xem như là chuẩn.

Đang buồn thì điện thoại di động phát ra đoạn nhạc tiết tấu mãnh liệt, là đoạn nhạc trong bộ phim ‘Chiến tranh giữa các vì sao’, ca khúc chủ đề Hắc Vĩ Sĩ danhvader. Nghe được tiếng chuông, một hình ảnh tối tăm u ám tức khắc nhảy vào tâm trí của Chu Vi Đồng.

Đây là bản nhạc chuông cô đặt riêng cho boss Diêm La, nhạc chuông khủng bố tâm hồn cô.

Cô cam chịu số phận nhận điện thoại. “Alo.”

“Chu Vi Đồng, đóng gói hành lý cho một tuần, buổi tối 8 giờ đến sân bay Đào Viên.” Nghiêm Sâm truyền chỉ thị.

Nhưng cô chậm chạp nghe không rõ. “Có ý gì? Sao lại ra sân bay?”

“Cô cùng với tôi đi Tokyo một chuyến!”

“Đi Tokyo? Tại sao?”

“Đi công tác.”

“Đi công tác sao?” Cô càng thêm mờ mịt. “Vì sao lại là tôi đi? Trợ lý Thái đâu?”

“Trợ lý Thái phải ở lại công ty thay tôi xử lý công việc.”

“Nhưng.....Tại sao lại là tôi?” Cô căn bản tình trạng bên ngoài a, ngay cả anh vì cái gì đi công tác cũng không hiểu được.

“Cô trước tiên cần tôi phải làm báo cáo vấn đề qua điện thoại sao?” Anh mang lời nói đầy chế giễu.

Những lời này mà phiên dịch lại thành lời nói suông, giống như ‘Tôi là ông chủ của cô, gọi cô đi công tác, còn dài dòng làm gì?’

“Tôi biết rồi.” Cô bắt đầu đã nhận lệnh, cúp điện thoại, khí thế tạm thời giảm đi, hướng về phía điện thoại di động oán trách.

“Có chuyện gì thế này? Boss máy móc?”

“Chuyện gì?” Hoàng Khải hơi tò mò quay đầu lại.

“Là ông chủ của em! Tạm thời kéo em đi công tác, muốn em buổi tối chạy tới sân bay hội họp cùng anh ta. Anh nói xem, những loại người thế này không phải rất quá đáng sao? Anh ta thật xem em như robot rồi, phải đợi lệnh 24h!” Chu Vi Đồng kể khổ với bạn trai.

Anh nghe rồi, nhưng chỉ nhún nhún vai.

“Ông chủ mà, luôn tự cho bản thân họ là lớn nhất. Mà em đi công tác ở đâu vậy?”

Cứ như vậy? Chu Vi Đồng ngạc nhiên. Giọng điệu bạn trai lạnh nhạt làm cô thất vọng, đầu gối cũng phải an ủi cô mấy câu, với cô cùng chung một kẻ thù sao!

Cô buồn bực cắn cắn môi. “Tokyo, nói muốn đi một tuần lễ!”

“Em đi Tokyo?” Ánh mắt Hoàng Khải sáng lên, đột nhiên lóe lên sự hứng thú. “Muốn đi một tuần lễ? Làm sao lại có thể trùng hợp như vậy chứ?”

“Có ý tứ gì?”

“Em vừa khéo giúp anh đi xếp hàng.....”

** ** *

“Xếp hàng? Cô muốn đi xếp hàng?”

Khoang thương gia trên máy bay, Nghiêm Sâm vừa mới uống một hóp cà phê do nữ tiếp viên hàng không đưa tới, quay đầu, cau mày nhìn về phía chỗ ngồi bên cạnh của trợ lý nhỏ.

Chu Vi Đồng bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn không được tự nhiên.

“Hắn là chỉ cần xin nghỉ hai giờ thôi. Đêm đó tôi sẽ chờ hoàn thành xong công việc rồi mới đi xếp hàng, sẽ không làm ảnh hưởng đến hành trình đi gặp khách hàng. Buổi sáng hôm sau, sau khi mua được đồ tôi lập tức trở về.”

“Cô ruốt cuộc muốn mua cái gì?”

“Trò chơi điện tử phiên bản mới, đúng lúc hôm chúng ta rời Tokyo thì phát hành.”

“Cô chơi điện tử sao?”

“Không phải của tôi, là của bạn trai tôi, anh ấy nhờ tôi mua.” Cô ngập ngừng giải thích.

“Không thể đợi lúc phát hành ở Đài Loan thì mua sao?”

“Bởi vì là bản có giới hạn số lượng, có tặng kèm tranh khắc bản, là vật phẩm quý giá khó có được.”

“Anh ta cho rằng cô tới Tokyo là cái gì?” Nghiêm Sâm giận dữ mắng. “Cô là tới để làm việc, không phải là để thay anh ta xếp hàng đi mua đồ.”

“Tôi hiểu rất rõ, tôi sẽ tận lực để không làm trễ nãi hành trình.” Cô thờ ơ đáp lại.

“Không được!” Một mực từ chối.

“Phó tổng...”

“Câm miệng.” Ông chủ đại nhân không cho cô thương lượng.

Cô bất đắc dĩ, đành phải yên lặng, nuốt ngẹn khí tở về hờn dỗi, sau đó Nghiêm Sâm ném qua một chồng tài liệu lớn, muốn cô trước khi xuống máy bay phải nghiên cứu xong phần tài liệu này, chuẩn bị sáng sớm ngày mai mở hội nghị với khách hàng.

Cô khó tin nhử mày. “Nhưng chúng ta đến Tokyo cũng đã nửa đêm.”

“Tôi biết rất rõ.” Anh để tách cà phê xuống, mở máy vi tính lên, mở phần tài liệu, bắt đầu làm việc.

Cô không phản bác được.

Xem ra tối nay chỉ có thể thức suốt đêm rồi, chính anh làm việc như cái máy, liền ép cấp dưới làm việc theo không ngủ không nghỉ luôn sao?

Cô thầm than thở, không tình nguyện xem phần tài liệu thật dày này, nhìn chốc lát, cô mới nắm sơ lược đây là tài liệu liên quan đến một nhà xuất bản lớn ở Nhật Bản, mỗi kỳ xuất bản cũng chia thành nhiều phần, cũng có ngành tạp chí thời trang, ngành xuất bản tại Nhật Bản được xem như rất táo bạo.

“Nhà xuất bản này có quan hệ hợp tác với chúng ta sao?” Cô tò mò hỏi.

“Trước mắt chưa có.” Nghiêm Sâm cũng không ngẩng đầu lên.

“Lần này chúng ta thảo luận lên kế hoạch hợp tác trong tương lai.”

“Nói cách khác, lần này là muốn tiến vào thị trường xuất bản ở Nhật Bản?” Cô giật mình.

“Thật bất ngờ sao?” Anh liếc mắt sang cô.

“Chúng ta vốn lấy cả Châu Á làm mục tiêu.”

“Đúng vậy ha.” Cô nhỏ giọng đáp lại.

Thân là người đứng đầu của tập đoàn chịu trách nhiệm phát triển kinh doanh, cô đã sớm nghe nói Nghiêm Sâm có tham vọng mãnh liệt, thân là con của cổ đông lớn trong tập đoàn, anh đương nhiên sẽ trở thành một trong những người nổi nghiệp trong tương lai. Nhưng anh cũng không lấy việc này để tự mãn, cũng không giống như những công tử khác ngày ngày không làm gì, chỉ lãng phí tài sản của cải. Ngược lại, anh ngày càng cố gắng làm việc, so với những người khác ở tập đoàn thì thành tựu nổi trội hơn hẳn.

Mà mấy năm qua, anh cũng vì tập đoàn vất vả, làm tăng thêm không ít doanh thu, liền trở thành ngôi sao mới được mọi người chú ý.

Anh quả thực rất tài giỏi, cô phải công nhận, nhưng anh sống có vui vẻ hay không?

Từ khi cô đi theo bên cạnh anh, chưa bao giờ nhìn thấy qua nụ cười hiền thị trên mặt anh, có đôi khi khẽ động khóe môi cũng hơi dư thừa.

Xem như anh có thể đưa tập đoàn lên đỉnh cao, đứng lên nơi cao nhất, thì thế nào? Cuộc đời của anh còn gì ý nghĩa sao?

Như đã nói qua, cô tại sao lại phê phán anh? Chính cuộc sống của cô cũng không có ý nghĩa.

Chu Vi Đồng tự giễu kiểm chế suy nghĩ, tập trung tinh thần nghiên cứu tài liệu, sau khi máy bay hạ cánh xuống Tokyo, hai người đón taxi về khách sạn nghỉ ngơi.

Do quyết định đi công tác đột ngột, thời gian đặt phòng quá muộn, các phòng đều đã được đặt trước, nhân viên tiếp tân lịch sự hỏi cô có thể sắp xếp một gian phòng có hai phòng ngủ được không?

Nghiêm Sâm lập tức đồng ý, cũng không hỏi ý kiến của cô.

Chu Vi Đồng lặng lẽ làm mặt quỷ. Được rồi, cô tin tưởng ông chủ này sẽ không có mưu đồ khác đối với cô, dù sao cô trong mắt của anh, không hề có sức quyến rũ của phái nữ.

Sau khi vào phòng, cô vừa mới để hành lý xuống, còn chưa kịp thở, Nghiêm Sâm liền kêu cô đến phòng khách thảo luận vấn đề nội dung trong tài liệu.

Hai người làm việc không ngừng nghỉ suốt đêm, cho đến khi trời sáng mới nghỉ ngơi được một chút, ngủ không tới ba giờ, cô lại vội vàng rời giường rửa mặt, cùng ông chủ tham gia cuộc họp.

Liên tục mấy ngày, thần kinh của Chu Vi Đồng đều ở trong trạng thái căng thẳng. Đây là lần đầu tiên cô đến Tokyo, nhưng không có thời gian như khách du lịch, thưởng thức phong cảnh của thành phố này, hành trình mỗi ngày đều bận rộn, bốn ba khắp nơi.

Rất mệt mỏi, nhưng không nhàm chán.

Đây là điều cô rất kinh ngạc, cô vốn cho là bản thân sẽ không thích ứng được với tần suất làm việc như thế này, nhưng mỗi một ngày, cô đều có phát hiện mới, tựa như ngày đó anh ra lệnh cho cô thử đồ ở Công ty Bách Hóa, mặc dù cô phải đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của anh, nhưng cũng cảm nhận được niềm vui không nói nên lời.

Tuổi thơ của mỗi cô gái, tất cả đều mơ ước có một con búp bê Barbie.

Mà ngày ấy, cô biến bản thân thành Barbie, tận hưởng cảm giác vui sướng.

Ở Tokyo mấy ngày nay, cô cùng với ông chủ đi gặp mặt khách hàng, khảo sát nghiệp vụ, môi trường và con người đều không quen thuộc, để kích thích cảm hứng của bản thân, cô thậm chí đã chủ động quan sát phong cách ăn mặc của những người phụ nữ đi ngoài phố, cố gắng tìm kiếm trang phục office lady phù hợp ở Đài Loan, vì Fashion show từ thiện của I-Fashion có thể tìm kiếm đối tượng hợp tác mới.

Một ngày nọ, Nghiêm Sâm dẫn cô vào khu vực bán mỹ phẩm, muốn cô quan sát cẩn thận những sản phẩm trọng điểm.

“Trong những năm gần đây, phụ nữ Đài Loan ngày càng yêu thích cách trang điểm cùng với các sản phẩm chăm sóc da tại Nhật Bản, cô tốt nhất là nên xem qua, và mua một ít về để dùng thử.”

“Ý của anh là, chúng ta có thể giới thiệu các sản phẩm của Nhật Bản trong kỳ tạp chí tới của I-Fashion sao?”

“Cô cho là thế nào?” Nghiêm Sâm không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Thật ra thì gần đây tôi có tra thông tin, thấy ở Đài Loan có nhiều trang web trao đổi về sắc đẹp, rất nhiều người dùng đã cùng nhau chia sẻ và trao đổi, tôi đã nghĩ qua, có lẽ I-Fashion có thể cùng trang web này hợp tác....” Giọng nói từ từ rất nhỏ, đối với ý tưởng bất ngờ này, cô cũng không thực sự chắc chắn.

Không ngờ Nghiêm Sâm lại gật đầu tán thưởng.

“Rất tốt, sự kiện lần này liền giao cho cô phụ trách.”

“Cái gì?” Cô cho là mình nghe nhầm. “Phó tổng có ý là.....”

“Ý tưởng rất tốt, sau khi trở về Đài Loan cô lập kế hoạch đưa lên cho tôi.”

Thật không? Anh muốn cô lập kế hoạch phương án? Chu Vi Đồng không thể tin được, công việc mười năm, không ai cho phép cô đưa ra bất kỳ ý tưởng nào. Trước kia khi còn làm biên tập viên mỹ thuật, công ty chỉ muốn cô tập trung thiết kế bìa sách, bóp chết mọi ý tưởng của cô từ trong trứng nước.

Dần dần, cô chán ghét, mệt mỏi, đối với phần công việc đã hình thành thì cảm thấy không thú vị.

Nhưng Nghiêm Sâm.....Cái ông chủ đáng ghét máu lạnh này, lại khích lệ cô thay đổi?

Cô không nghĩ ra về mình không có khí thế, nhưng một trái tim không có cách nào không chế được phản khởi.

Vì sao các ông chủ đều có loại ma lực này? Một câu nói cũng có thể đem nhân viên tiến vào địa ngục, cũng có thể tự do đưa họ lên mây.

Vì thế, Chu Vi Đồng không khỏi không bán mạng, theo ông chủ chạy khắp cả Tokyo, tận tâm tận lực.

Tối hôm đó, hai người trở lại khách sạn, mệt mỏi tích lũy trong mấy ngày liên tiếp, đều mệt mỏi, Nghiêm Sâm nói muốn đến quầy bar của khách sạn uống ly rượu, cô nhân cơ hội ngắm mình trong bồn tắm thơm ngào ngạt.

Tắm xong, cô thay áo t-shirt thoải mái cùng quần dài, đang chuẩn bị lên giường ngủ, thì một âm thanh kéo dài đột ngột vang lên.

Là Thái Thường Hi, anh gọi điện tìm không được Nghiêm Sâm, nên nhờ cô nhắn lại với Nghiêm Sâm.

“Boss.....Có khỏe không?” Anh đột nhiên hỏi. “Hôm nay tâm tình của boss thế nào?”

Như thế nào? Cô ngẩng người, nhớ lại hôm nay ông chủ không có gì khác thường, nhưng cô lại cảm thấy anh khí thế hiên ngang, giải quyết công việc rất nhanh gọn dứt khoát.

“Được rồi, lúc thảo luận kinh doanh rất khôn khéo, nhìn ra được những người Nhật kia cũng rất tán thưởng ông chủ.”

“Tôi không phải nói điều này.” Thái Thường Hi than thở.

“Vậy là chuyện gì?” Cô hơi khó hiểu.

“Là.....Hôm nay là một ngày rất đặc biệt, tôi lo lắng cho ông chủ.....Ài.” Anh muốn nói lại thôi.

“Cô giúp tôi tìm ông chủ về là được, tôi có việc gấp muốn hỏi ông chủ.”

“Đã biết.” Chu Vi Đồng không giải thích được cúp điện thoại.

Sợ trễ nải công việc, Chu Vi Đồng lập tức đi thang máy lên quầy bar ở tầng trên cùng của khách sạn, đêm đã khuya, bên trong không có nhiều người, Nghiêm Sâm ngồi một mình trên ghế sofa gần cửa sổ, trên bàn là một chai rượu Whisky đã uống gần một nửa.

Cô đi tới bên sofa, muốn cùng anh nói chuyện, nhưng nhìn biểu cảm trên mặt của anh mà không nói nên lời.

Đó là một khuôn mặt cô đơn, giảm đi sự nghiêm nghị thường ngày, mất đi tự tin và tham vọng, đôi mắt trống rỗng chìm vào hư vô.

Trong nháy mắt, cô nghĩ rằng mình đã nhìn thấy một màn sương mắt đi phương hướng, một tiếng khóc thầm trong tận đáy lòng của cô.

Là cô.....Suy nghĩ quá nhiều chẳng? Người đàn ông cao lớn độc đoán chuyên quyền không thể nào giống như đứa trẻ được.

“Sao cô lại tới đây?” Anh liếc nhìn thấy cô, nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm, khôi phục lại khuôn mặt thờ ơ lạnh nhạt.

Xem đi, quả nhiên là ảo giác của cô.

“Phó tổng quên mang theo điện thoại sao?”

“Điện thoại di động?” Máy móc kiểm tra lại túi quần.

“Có lẽ là để quên ở trên phòng rồi.”

Cô lấy điện thoại di động ra đưa cho anh.

“Trợ lý Thái tìm anh, nói có chuyện quan trọng cần xin chỉ thị của anh.”

Anh gật đầu, nhận lấy điện thoại gọi cho Thái Thường Hi, chỉ cần một vài phút để đưa ra quyết định.

Cô nhận lại điện thoại di động.

“Không có chuyện gì nữa, tôi trở về phòng nghỉ ngơi trước đây.”

“Ừ.” Anh gật đầu.

Cô xoay người, vừa đi được hai bước, cảm thấy không yên tâm, đành quay trở lại.

“Phó tổng, sáng sớm ngày mai còn phải họp, anh uống ít rượu thôi.”

“Cô sợ tôi uống say sao.” Anh cười mỉa mai.

“Cũng không phải là, phải.....” Cô không biết làm thế nào để mô tả tâm trạng vào lúc này --- ----- Thái Thường Hi nói hôm nay là một ngày đặc biệt, suốt cuộc đời là đặc biệt gì? Vì sao anh lại ở chỗ này uống rượu một mình.

“Uống rượu hại thân, hơn nữa hai ngày nay Phó tổng đã đi xã giao với không ít khách hàng, đã uống không ít rồi.”

Anh mỉa mai cười lạnh nói.

“Tôi không nghe nhầm chứ? Cô là đang quan tâm đến tôi sao?”

Không được sao? Anh dù gì cũng là ông chủ của cô, cô cũng là có ý muốn tốt cho anh, không ngờ anh cũng không thêm để ý.

Chu Vi Đồng không vui mím môi, giận bản thân đã xen vào việc của người khác, đang muốn rời đi, anh đột nhiên mở miệng gọi cô ở lại.

“Ngồi xuống!”

“Sao?” Cô kinh ngạc quay đầu lại.

“Ngồi xuống, cùng tôi uống một ly.” Anh ra lệnh.

Cô có thể từ chối, thân là trợ lý cũng không bao gồm việc bồi ông chủ uống rượu giải sầu, nhưng cô vẫn ngồi xuống đối diện với anh.

Anh rót cho cô một ly rượu whisky, bỏ thêm vài viên đá trong suốt.

“Uống đi.”

Cô cầm ly rượu lên, hớp một ngụm, chất lỏng cay nồng đi vào cổ, cô khẽ bị sặc.

“Cô chưa uống qua whisky sao?” Anh đưa mắt nhìn cô.

“Đây là lần đầu tiên tôi uống.”

Anh khẽ nhếch miệng, cười như không cười, ý bảo cô tiếp tục uống.

Cô cẩn thận từng li từng tí uống từng ngụm nhỏ, xong liền đặt ly rượu xuống.

Mà anh, hơi hoảng hốt nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt âm u mờ hồ như ngọn lửa.

Anh đang nhìn cái gì? Cô có cái gì tốt mà nhìn?

Chu Vi Đồng hơi ngượng ngùng, lông mi rere run, giống như con chim nhỏ sợ hãi.

Chẳng biết tại sao, có đôi lúc, cô cảm thấy ánh mắt kỳ lạ của anh tựa như nhìn thấu qua cô, giống như nhìn một người nào đó không tồn tại ở nơi này.

Vậy người đó là ai?

Cô suy nghĩ miên man, theo bản năng chuyển động ly rượu, ánh mắt cùng với chất lỏng trong ly rượu như tản băng chìm nổi.

Nghiêm Sâm nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, sau đó, hơi chán nản bản thân mà thu ánh mắt trở lại, đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm về phía cửa sổ.

Chu Vi Đồng nhìn theo tầm mắt của anh, lúc này mới phát hiện ra ngoài trời có mưa, giọt mưa nhẹ nhàng chảy lên cửa sổ thủy tinh, cả thành phố được được mây mù bao phủ mờ lung.

Sự yên tĩnh trong đêm mưa, luôn luôn làm cho người ta cảm thấy rất buồn.

Là vì thế này, làm cho người đàn ông thường ngày mạnh mẽ phải ngồi uống rượu giải sầu một mình ở đây sao?

Cô yên lặng nhìn anh tự rót thêm ly rượu, sự lo lắng lẫn quẩn ở bờ môi, không biết phải mở lời như thế nào.

Ngược lại, anh lại lên tiếng trước.

“Làm thế nào mà cô biết anh ta?”

“Ai?” Cô ngẩng người.

“Bạn trai cô.” Anh không nhìn cô, ánh mắt vẫn nhìn về phía cửa sổ ngắm trời mưa, cô không thể hình dung được bản thân anh nghĩ cái gì.

Anh làm sao tự nhiên đối với cô cảm thấy có hứng thú? Chắc là anh không tìm được những người khác để tâm sự chẳng?

“Rất nhàm chán, chắc anh không muốn biết.” Xem như giữa hai người rất hạn chế chủ đề để nói chuyện, cũng sẽ không nói đến chuyện tình cảm của cô được? Họ có thể nói về công việc, chính trị, thậm chí là tin bất quái của các minh tinh.

“Nói.” Anh khẳng khái muốn nghe.

“Chính là.Gặp nhau ở hội sách.” Kỳ lạ, mặc dù cô không muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn nói ra, có lẽ vì tâm trí của cô không xóa được khuôn mặt cô đơn.

“Hội sách? Hội sách quốc tế Đà Bắc sao?”

“Đúng vậy. Lần đó nhà xuất bản tham gia triển lãm, tôi được phái đi trông coi gian hàng, anh ấy đi mua trò chơi bên khu hàng hóa. Kết quả anh ấy không cẩn thận đụng vào tôi... Tôi ngã bị trẹo chân, anh ấy liền cảm thấy áy náy. Hôm sau liền mua một phần quà, còn gửi đến nhà xuất bản cho tôi.”

“Hai người cứ như vậy mà bắt đầu kết giao hay sao?”

“Cũng không phải, lúc vừa bắt đầu chỉ liên hệ bằng email, sau đó anh ấy hẹn tôi cùng đồng nghiệp đi ăn thịt nướng để làm quen, sau đó đi xem phim, ăn cơm, sau đó.....”

“Liền kết giao rồi hả?” Anh không kiên nhẫn tiếp lời.

Đã nói rất là nhàm chán rồi, chính anh kiên trì muốn nghe.

Cô khó chịu thở dài, tức giận trừng mắt với anh, đúng lúc anh cũng quay đầu lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, một tia lửa nhỏ lóe lên.

Hơi thở của cô hơi bắn loạn, vội vàng di chuyển tầm mắt, lặng lẽ điều chỉnh lại hô hấp.

Chuyện gì xảy ra? Sao cô lại khẩn trương như vậy, trái tim thậm chí đập rất nhanh.

“Cô thích anh ta ở điểm nào?” Anh lại hỏi.

“Sao?” Vấn đề này thật khó hiểu.

“Liền.....Thích nha.” Thích là không có lý do.

“Phải có điều gì đặc biệt làm cô động lòng chứ?” Anh cố ý truy hỏi.

Nó ở đâu? Chu Vi Đồng nháy mắt vài cái, khẽ nâng ly rượu lên. Từ từ uống một ngụm, mùi rượu nồng đã làm cô hơi say.

“Có lẽ là vì.....Tình tình anh ấy hơi giống trẻ con.”

“Tính trẻ con?”

“Mỗi lần anh ấy nói về trò chơi điện tử, sẽ cười rất vui vẻ, rất tươi sáng, giống như đứa trẻ mới lớn-----nhìn, không có tâm cơ.” Nói xong, cô không khỏi mỉm cười, thân nhiên, nụ cười mang theo chút mơ mộng.

Anh nhìn chằm chằm nụ cười của cô, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, nâng ly rượu trong tay uống cạn.

“Cho nên cô thích cái loại đàn ông ngu xuẩn đó sao?”

“Một đáng mày râu tối ngày chỉ biết chìm đắm vào trò chơi điện tử, còn không phải ngu xuẩn sao?”

“Là con người cũng phải giải trí, đó là thú vui của anh ấy.” Mặc dù gần đây cô cảm thấy không thích anh ấy quá tập trung vào trò chơi điện tử, lạnh nhạt với cô, nhưng cô vẫn mở miệng bảo vệ bạn trai.

“Thú vui.” Anh cười lạnh.

“Dù sao cũng tốt hơn cả ngày chỉ biết làm việc điên cuồng.....”

Lời vừa nói ra, cô liền hối hận, lời châm chọc này quá mạnh mẽ, ai cũng có thể nghe được là cô đang mỉa mai anh.

Cô cho là anh sẽ tức giận, giống như ngày bình thường sẽ nổi đóa với cô, nhưng anh lại không nói tiếng nào, trầm lặng, ngồi yên lặng uống rượu.

Cô ngược lại cảm thấy hơi áy náy.

“Tôi thấy.....Khụ, chuyện của tôi cũng không có gì đặc biệt..., không bằng nói về Phó tổng đi, anh hẳn là cũng có bạn gái?”

Anh đương nhiên hiểu cô đang muốn nói sang chuyện khác, hóa giải bầu không khí lúng túng, nhưng cũng không làm khó cô, lắc lắc ly rượu, tựa như chế giễu.

“Không phải nhân viên các người suốt ngày luôn bàn về tin bất quái của ông chủ sao? Cô lại không biết là tôi không có bạn gái?”

Đáng ghét, anh nói chuyện nhất định phải đáng đánh như vậy sao?

Cô khẽ cắn răng, cố gắng mở miệng, tươi cười nói: “Tôi nghe nói hiện tại Phó tổng không có bạn gái, nhưng mà tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, với điều kiện của Phó tổng, làm sao có thể không kết giao bạn gái được?”

“Ai nói tôi không kết giao được?” Anh bác bỏ.

“Cho nên là do chính anh không tìm được đối tượng sao?” Cô quan tâm hỏi anh, bọn họ là con cái nhà giàu có, cho dù ‘bắt đầu duyên ái’, bên cạnh nhất định sẽ có những phụ nữ xuất sắc để kết giao, hiếm có như anh, chỉ có làm bạn với công việc.

“Phụ nữ rất phiền toái.” Đây là đáp án của anh.

“Chẳng lẽ Phó tổng chưa từng kết giao bạn gái sao?” Cô không biết bản thân thế nào? Có lẽ là do uống một chút rượu, cảm giác say thúi đầu cô trở nên mạnh dạn hơn, dám theo đuổi đề tài này.

“Tôi có kết giao với bạn gái hay không, mắc mớ gì tới cô?” Anh không khách khí lên giọng.

“Vậy chuyện của tôi và bạn trai quen nhau thế nào, cũng không liên quan đến Phó tổng nha.” Cô cũng không khách khí bật lại.

Nghiêm Sâm trừng mắt với cô.

Cô cũng trừng mắt lại.

Hai người trừng mắt với nhau một hồi, anh cảm thấy kinh ngạc vì sự gan dạ của cô, khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

“Tôi đương nhiên đã từng kết giao bạn gái, mười sáu tuổi, đã trải qua lần đầu tiên, là ở trên xe.” Anh thông thả lên tiếng.

Cô đang uống rượu, nghe vậy liền bị sặc, ho khan mấy tiếng.

“Tôi không có.....Hỏi anh loại chuyện đó.” Cô thẹn thùng cau mày, gò má hơi ửng hồng, giống như đóa hoa sen nở rộ.

Anh quan sát, dường như cảm thấy rất thú vị.

“Cô thì sao?”

Cô như thế nào? Hỏi cô lần đầu tiên trải qua như thế nào sao? Anh tự nhiên lại hỏi cô về vấn đề này.

Cô tức giận, đặt ly rượu xuống, kiên quyết đứng dậy.

“Tôi trở về phòng trước, Phó tổng cứ từ từ mà uống.”

Lúc này anh cũng không giữ cô ở lại, để cho cô rời đi, cô trở về phòng, leo lên giường, suy nghĩ lung tung, trần trọc khó ngủ.

Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy nghe âm truyền từ ngoài cửa.

Không biết là anh đã trở lại chưa?

Theo trực giác cô vênh tai lên, cẩn thận lắng nghe, có tiếng bước chân vọng lại, anh dường như đã uống say, bước chân không vững, kể đến, một tiếng động lớn vang lên.

Cô giật mình, lật mình bước xuống giường, đi ra phòng ngủ, hoảng sợ khi thấy anh nằm sấp trên mặt đất.

Cô cuống quýt tới đỡ anh: “Phó tổng, anh không sao chứ?”

Anh không có trả lời, được cô dìu đứng dậy, mặc dù vô tri vô thức, nhưng không mất đi phẩm chất, không gây ồn ào làm náo loạn khi say rượu, lặng lẽ quay trở lại giường ngủ.

“Anh có muốn uống chút nước không?” Cô hỏi.

Anh lắc đầu, đưa tay muốn kéo cà vạt, động tác chậm rãi, một hồi lâu vẫn không kéo xuống được.

Cô nhìn thấy, chủ động nghiêng người, giúp anh tháo cà vạt xuống, gỡ bỏ trói buộc ở cổ áo.

Anh cuối cùng cũng có thể hít thở, khẽ mở mắt ra, say mê nhìn cô.

“Tiết Xán Tâm.....” Anh nhỏ giọng kêu.

‘Xán Tinh’ hay là ‘Tiết Xán Tâm’? Đó là ai? Là người yêu cũ của anh sao?

Cô mờ mịt khó hiểu, anh đột nhiên giữ chặt cổ tay của cô, kéo cô về phía anh, cô nhất thời không chú ý, té nhào vào trong ngực anh.

Cô hoảng sợ. “Phó tổng!”

“Tiết Xán Tâm.” Anh nhận thấy cô hơi giãy giụa, giương cánh tay ôm chặt lấy cô.

“Tiết Xán Tâm., không cho phép em cử động, em nói rõ ràng cho tôi.”

“Tôi không phải là Tiết Xán Tâm.” Cô hoảng hốt giải thích.

“Anh nhận nhầm người rồi Phó tổng.”

“Tôi nhận nhầm?” Anh nghi ngờ cau mày, vuron bàn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má ửng hồng của cô, nhìn vào mắt cô, bối rối như người vô tội.

Tìm cô đập rất nhanh, cả người nóng lên.

“Tôi không phải là người anh đang nghĩ đến, anh.Nhìn nhầm rồi”

Anh giữ chặt sau gáy của cô, kéo gương mặt của cô hướng về phía mình, dường như muốn nhìn cho rõ hơn.

“Cô không phải là Tiết Xán Tâm.?”

“Tôi không phải.” Cô nói nhỏ, cố gắng tạo khoảng cách với anh.

Khoảng cách hơi mập mờ.

Cô run rẩy thở hổn hển, mạch liệt đến mức cô nghe thấy rất rõ ràng, cô rất sợ anh nghe thấy, hơi thở không ổn định đầy bất an của cô.

Không biết có phải anh đã nghe thấy, ngón tay cái sờ vào cánh môi mềm mại của cô.

“Đúng rồi.” Một hồi lâu anh mới cất tiếng nói.

“Cô là Chu Vi Đồng.”

“Phải, tôi là Vi Đồng.”

“Cô không có đeo mắt kính.”

“Bởi vì đi ngủ, nên tôi không đeo.”

“Sau này ở trước mặt tôi đừng lấy xuống.”

“Vi sao?”

Anh không trả lời, chỉ dùng ánh mắt âm u nhìn cô, tâm tư của cô hơi hoảng loạn. Anh dường như đang chỉ trích cô, chỉ trích cô không phải là người anh đang nhớ tới.

Anh hơi dùng lực đẩy cô, do không chú ý nên cô bị đau ở cổ tay.

Cô là Chu Vi Đồng, không phải là người anh luôn nhưng nhớ Tiết Xán Tâm. ..., đối với anh mà nói liền không có chút giá trị? Không đáng để quý trọng hoặc tỏ ra lịch sự.

“Cô đi ra ngoài đi.” Anh lạnh nhạt ra lệnh đuổi khách.

“Vâng, Phó tổng ngủ ngon.”

Cô xoay người rời đi, nhẹ nhàng đi ra cửa, lặng lẽ, tạo ra khoảng cách an toàn giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Đau đầu quá.

Nghiêm Sầm hơi choáng váng tỉnh lại lúc sáng sớm. Anh đã có thói quen dậy sớm, cho dù là say rượu nhưng hôm sau vẫn tỉnh dậy lúc 6 giờ, cũng giống như mọi hôm, vừa tỉnh lại là thần sẵn dồi dào.

Như anh bây giờ, suy sụp tinh thần, hai mắt sưng lên rất rõ ràng.

Rõ ràng là uống rất nhiều.

Anh đỡ cái trán hơi đau, nhớ lại đêm qua mình uống hết cả chai rượu whisky, không khỏi thất vọng, anh luôn tự hào vì bản thân luôn nghiêm khắc biết cách tự kiểm soát, thật sự không nên buông thả như vậy.

“Người đến tốt cùng là đang làm cái gì?” Ở phía trước tấm kính thủy tinh dài trong phòng tắm, anh lăm bằm trách cứ bản thân.

Người trong kính im lặng, không có cách nào cho anh một đáp án hài lòng, vì vậy anh càng tức giận, nhanh chóng đánh răng rửa mặt, thay quần áo thể thao.

Anh quyết định đi tập thể dục để tinh thần phấn chấn hơn.

Đi ra khỏi phòng ngủ, anh kinh ngạc khi thấy Chu Vi Đồng đã ăn mặc chỉnh tề, đứng ở phòng khách chờ anh, trên tay còn bưng một ly nước chanh pha mật ong.

“Nghe nói say rượu uống cái này rất hữu hiệu.”

Anh chần chờ nhận lấy, ánh mắt đơn thuần dò xét trên người cô.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy hoa, bên ngoài khoác chiếc áo màu trắng, nhanh nhẹn hoạt bát nhưng không quá dịu dàng, rất có khí chất của một office lady.

Anh nhận ra chiếc váy này là ngày anh buộc cô đi dạo ở Công ty Bách Hóa thì ‘chỉ thị’ cô mua, dù lúc ấy cô rất xấu hổ, không tình nguyện mua, nhưng khi mặc lên người thì hiệu quả không tệ, rất duyên dáng.

Dĩ nhiên, cách cái anh gọi là xinh đẹp tiêu chuẩn, còn kém rất xa, nhưng đã có tiến bộ.

Anh uống một ngụm nước chanh pha mật ong, ngẩn ngơ nhìn cô, cô đem mái tóc dài cột thành kiểu đuôi ngựa ở sau gáy, anh phát hiện ở cổ cô có một nốt ruồi.

Rất khéo cái nốt ruồi kia, nằm ngay trên cổ trắng của cô, vô tình trông rất nữ tính.

Anh nhớ tới Tiết Xán Tâm. Sau gáy hình như không có nốt ruồi thế này, cô quả nhiên cùng Tiết Xán Tâm. Không giống nhau.

Anh ngẩn ngơ nhớ lại tối qua, anh mời cô ở lại cùng nhau uống rượu---- ----- có trời mới biết lúc đó anh đang nghĩ cái gì? Có lẽ vì ngồi uống rượu một mình quá cô đơn, có lẽ vì cô nói anh uống ít rượu một chút, đôi mắt lóe sự quan tâm rất chân thành, rất ấm áp..... Có lẽ, cũng bởi vì cô..... Nhìn rất giống với Tiết Xán Tâm.

Nhưng cô không phải là Tiết Xán Tâm....., Tiết Xán Tâm..... Sẽ không vì anh say rượu lúc sáng sớm, ân cần đưa cho anh ly nước giải rượu.

Nước chanh pha mật ong vào tận cổ, chua chua ngọt ngọt, như ngấm vào trong từng tế bào của anh, ngay cả người luôn tỏ ra lạnh lùng, dường như cũng có chút dao động.

Anh uống xong ly nước chua ngọt, đem ly không trả lại cho cô.

“Có khá hơn chút nào không? Anh có muốn uống thêm một ly nữa không?” Cô cất giọng nói êm ái.

Anh nghe, một tia chớp xẹt qua trong tâm trí.

Đêm qua sau khi anh say rượu trở về phòng, hình như đã xảy ra chuyện gì? Anh nhớ mang máng hình như có nhìn thấy cô, sau đó thân mật? Anh lúc không có ý thức nhận nhầm cô? Cô sẽ phản ứng ra sao? Chẳng lẽ cảm thấy anh rất buồn cười?

Một hồi lâu thấy anh không lên tiếng, cô hỏi lại lần nữa: “Phó tổng, anh có muốn uống nữa không?”

Anh nhìn chằm chằm vào mặt cô, vẻ mặt cô rất tự nhiên, ngược lại là anh, theo bản năng nghĩ tránh đi ánh mắt sáng ngời của cô.

“Không uống!” Anh tức giận, ngay cả bản thân anh cũng không hiểu vì sao lại tức giận, xoay người bước nhanh ra cửa.

“Phó tổng, anh đừng quên sáng nay có cuộc họp lúc 10 giờ.” Giọng nói êm ái phát ra sau lưng anh.

Nói nhảm! Còn cần cô phải nhắc nhở sao? Anh hiện tại sẽ không quên công việc!

Anh quay đầu lại, hung hăng trừng mắt với cô.

Anh đang bức bối chuyện gì sao?

Chu Vi Đồng nghĩ mãi cũng không thông, không hiểu mình đã chọc giận ông chủ ở đâu, làm cho anh phải dùng thái độ vô lễ đối với cô.

Đáp án duy nhất chính là, chính là cá tính riêng của anh, anh vốn là như vậy không thể nói lý với người khác, đúng là hết thuốc chữa.

“Khó được hôm nay tôi muốn đối với anh tốt một chút.” Cô tức giận thì thầm. Nói không quan tâm là gạt người, cô chính là để ý thái độ hống hách ngang ngược của anh.

Sợ anh cảm thấy xấu hổ, cô cố tình vờ như không có việc gì, như thể tối hôm qua anh nhận thức sai về mục tiêu của cô là không xảy ra, sự thân thiện của cô chỉ đổi lấy lạnh lùng của anh.

Kỳ thật anh cũng không nhớ rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Thật đáng giận! Thì ra chỉ có cô là nhớ mãi không quên, vì anh vô tình nói ra cái tên làm cô mất ngủ cả đêm.

Cô thật sự tò mò, Tiết Xán Tâm Là ai? Là người yêu cũ của anh hay sao? Là người từng làm anh tổn thương hay sao? Vì sao anh lại kèm nén nỗi đau, gọi cái tên đó?

Dù sao, cô làm chi mà nhớ đến? Quá khứ của anh cùng với cô đâu có quan hệ gì?

“Chu Vi Đồng, đủ rồi đó!” Cô nắm chặt hai tay, cất giọng nói to để đè nén cảm xúc.

Anh là ông chủ, còn cô là trợ lý của anh, cô không cần phải bỏ sức lực để chăm sóc cho anh, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không phải là bạn bè.

Hơn thế nữa mãi mãi sẽ không bao giờ phát triển thành bạn bè.....

Không biết tại sao, tự dưng lại nghĩ đến việc này làm cô hít thở khó khăn, bất giác âm thầm bấm bấm vào lòng bàn tay.

Cô ép buộc bản thân thu hồi suy nghĩ, mở màn hình máy vi tính lên, sửa sang lại tư liệu để lát nữa dùng trong cuộc họp, vừa mới kết nối internet, liền nhận liền mấy thông báo có tin nhắn mới, cô mở hộp thư, cả mấy tin nhắn liền của Hoàng Khải gửi tới.

Nhớ mua trò chơi giúp anh!

Tin nhắn không có nội dung, chỉ có ý chính, cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, có chút tức giận.

Anh ấy không thể viết nhiều hơn mấy dòng nữa sao? Ít nhất cũng phải hỏi thăm một chút về cô ở Nhật Bản như thế nào chứ? Đi công tác có vất vả hay sao?

Kể đến, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là âm báo tin nhắn, lại là tin nhắn của Hoàng Khải gửi tới, dận dò cô tối nay nhất định phải đến xếp hàng, nếu không đến sáng mai cũng không lấy được số thứ tự.

Chu Vi Đồng tức giận cắn răng, cô cố tình không để ý tới, một lát sau bạn trai lại gửi thêm một tin nhắn khác, lần này là một mặt cười lớn, một yêu cầu tính trẻ con.

Làm ơn đi, làm ơn đi, cầu xin em đó!

Có thể làm sao đây? Cô bắt đầu dỗi thờ dài, Hoàng Khải chung ra bộ mặt đáng thương để cầu xin khiến cô khó có thể từ chối, mặc dù cô cảm thấy anh cũng rất ích kỷ, không biết cách chăm sóc, nhưng dù sao anh..... Cũng là bạn trai của cô.

Để duy trì đoạn tình cảm này, luôn có một bên phải nhượng bộ, phải không?

Vì vậy, tuy trong lòng tức giận, nhưng cô vẫn ghi nhớ việc bạn trai đã nhờ, nhìn vào đồng hồ đeo tay, nắm rõ thời gian hoàn thành công việc.

Buổi tối, sau khi cùng chủ quản cấp cao bên phía nhà xuất bản Nhật Bản dùng cơm tối, đối phương muốn mời Nghiêm Sâm đi câu lạc bộ, cô thừa cơ xin cáo lui.

“Phó tổng, tôi đến những nơi đó có vẻ không tốt cho lắm, mọi người chơi không được thoải mái, hay là tôi trở về khách sạn trước.”

“Ừ.” Anh gạt đầu đồng ý.

Cô như được đại xá, ngồi tàu điện tới Akihabara, dự định là ngày mai sẽ phát hành trò chơi nên mọi người đã đến xếp hàng thành một hàng dài, phần lớn đều là những trạch nam đam mê trò chơi điện tử, chỉ có cô là office lady.

Vô số ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía cô, cô hơi xấu hổ, chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy.

Sau vài giờ, thời tiết bắt đầu có mưa phùn, trước đó các trạch nam đã chuẩn bị áo mưa, cả túi ngủ không thấm nước, cùng nhau ngồi trên sàn chơi bài và trò chuyện.

Cô chỉ có một mình, nên không dám tùy tiện rời đi, sợ khi rời đi, vị trí liền bị chiếm lấy.

Có nên bỏ đi hay không?

Chu Vi Đồng lau nước trên mắt kính, bỏ vào trong ví, nhìn thấy mưa rơi càng lúc càng nhiều, cô không khỏi lẩn quẩn, cũng không thể đứng ngây ngốc đợi mưa cả đêm ở đây, nhưng nghĩ đến ánh mắt mong đợi của bạn trai, cô lại thể bỏ qua.

Làm ơn đi, làm ơn đi, cầu xin em đó!

Anh cầu xin cô chân thành như vậy, cô có thể thờ ơ bỏ qua hay sao?

Haizz, nên làm cái gì mới phải đây?

Mười hai giờ đêm, Nghiêm Sâm cuối cùng đã tìm được cái cớ để rời khỏi phòng bao, đi ra cửa câu lạc bộ, hít một hơi thật sâu để cảm nhận bầu không khí ẩm về đêm.

Thật ra phong cách của câu lạc bộ này cũng không thô tục, các nữ nhân viên bồi rượu đều được bà chủ tuyển chọn kỹ lưỡng, nhưng anh vẫn không thích những trường hợp thế này. Anh đối với nữ sắc cũng không có hứng thú lớn như vậy, không giống những chủ quán người Nhật Bản kia vui vẻ thưởng thức mê say.

Nếu muốn giải tỏa áp lực công việc, anh tình nguyện tập luyện thể thao, mặc dù chỉ là tập luyện với máy chạy bộ trong nhà, có thể chạy tới lúc đổ mồ hôi cũng rất sung sướng.

Như thế so với việc chung đụng với nữ sắc còn tốt hơn nhiều.

Anh gọi một chiếc taxi, vừa ngồi lên xe liền gọi điện thoại.

Chuông reo một hồi lâu, Chu Vi Đồng mới chậm chạp nghe điện thoại.

“Alo, Phó tổng.”

“Cô đã ngủ chưa?” Anh cau mày.

“Vẫn chưa, tôi.....” Cô hắt hơi một cái. “Có chuyện gì sao Phó tổng?”

“Tôi là muốn nói với cô, giúp tôi liên lạc với chủ quản chi nhánh Thượng Hải và Singapore, nhắc nhở bọn họ.....”

Lại một tiếng hắt hơi.

“Cô làm sao vậy?” Ánh mắt anh nhỏ lại, nghe đầu máy bên kia có tiếng mưa rơi rào rào.

“Cô đang ở bên ngoài sao?”

“Vâng, tôi.....” Cô vuốt lỗ mũi. “Ồ Akihabara.”

Một cô gái trẻ nửa đêm canh ba còn lang thang ở ngoài đường sao?

“Cô ở Akihabara làm cái gì?” Anh có vẻ không vui hỏi, bỗng nhiên nghĩ đến, nhớ tới ngày trước khi vừa lên máy bay cô đã nói.

“Chẳng lẽ cô đang giúp bạn trai cô đi xếp hàng mua trò chơi điện tử sao?”

“Thật xin lỗi, Phó tổng, sáng sớm ngày mai tôi mua được liền trở về.”

“Cô quên sao? Ngày mai chúng ta còn phải đi gặp khách hàng!”

“Tôi biết, Phó tổng có thể cho tôi xin phép hai giờ? Tôi sẽ cố gắng xong sớm.”

“Tôi đã nói rồi, không cho xin phép!”

“Làm ơn, bạn trai tôi rất muốn có trò chơi số lượng có hạn này, tôi.....” Một tiếng ồn lớn, cô không biết có đụng vào người khác hay không, liên tiếp dùng tiếng Nhật nói xin lỗi.

Tiếp theo, có tiếng nói nhỏ.

“Cô gái xinh đẹp như vậy cũng đến xếp hàng sao? Người đẹp, cô từ chỗ nào tới?”

“Người..... Không nên sờ loạn.” Anh nghe thấy cô bối rối kháng nghị.

Chuyện gì xảy ra? Cô gặp phải yêu râu xanh rồi sao?

Ngốc thật. “Cô lập tức trở về khách sạn cho tôi.” Anh gầm lên.

Cô lại không trả lời, điện thoại di động rơi xuống đất, thoáng chốc cắt đứt liên lạc.

Đáng chết!

Nghiêm Sâm âm thầm nguyên rủa, không để ý ánh mắt tò mò của tài xế taxi qua kính chiếu hậu, nghiêm nghị ra lệnh quay đầu xe, chuyển hướng đến Akihabara.

Mưa vẫn rơi.

Mà cô như tên ngốc, mặc áo mỏng manh, chen chúc chen chúc trong đám người, không ngừng chà sát vào hai cánh tay, vẫn không chịu được thời tiết lạnh lẽo.

Mới vừa gặp phải yêu râu xanh dây dưa, may mà bên cạnh có mấy người đàn ông ra tay giúp đỡ, đuổi hẩn đi, mấy người đàn ông thấy cô là phụ nữ ngoại quốc đáng thương, lại tốt bụng cho cô mượn cái dù để che.

Nhưng thành thật mà nói, đã quá muộn, cô toàn thân ướt đẫm, nhếch nhác cả người ướt sũng, đầu óc hỗn loạn chỉ nổi lên một ý niệm, hy vọng có thể mua nhanh lên để trở về khách sạn, đi tắm nước nóng, sau đó lười biếng chui vào làm tổ trên chiếc giường ấm áp.

Cô rút cuộc vẫn còn kiên trì vì cái gì? Liên cảm thấy bản thân mình thật là ngu.

“Chu Vi Đồng!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Cô giương mắt nhìn, một tầng hào quang của người đàn ông bị lớp sương mù bao phủ.

“Phó tổng?”

Anh trừng mắt với cô, anh không nói tiếng nào mà trực tiếp cầm lấy cổ tay của cô.

“Cùng tôi trở về!”

“Tôi không muốn.” Cô cự tuyệt theo trực giác.

“Không, tôi còn chưa mua được.....”

“Tôi nói cùng tôi trở về!” Anh giận dữ cắt đứt lời nói của cô.

Người đàn ông cho cô mượn cây dù thấy cô bị quấy rầy, có vài người tụ tập thì thầm với nhau, có một người đại diện bước lên phía trước.

“Hãy để cô ấy yên, đừng làm phiền cô ấy.”

“Tôi là ông chủ của cô ấy!” Anh hậm hực dùng tiếng Nhật nói với người đàn ông kia.

Kể đến anh kéo tay cô vẫy chiếc taxi vừa chạy đến, tay chân cô luống cuống, cô hoảng hốt trả lại cây dù đã được người đàn ông tốt bụng cho mượn.

“Cám ơn!” Cô lên tiếng tỏ lòng cảm kích, lời nói chưa dứt, đã bị Nghiêm Sâm dùng sức đẩy mạnh vào hàng ghế phía sau xe.

Động tác của anh hơi thô lỗ, thái độ cứng rắn, nếu là lúc bình thường, cô ít nhất sẽ náy mồm giãy giụa, nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, không có hơi sức để phản kháng.

Cô muốn ngủ, đầu rất đau, thân thể lúc nóng lúc lạnh, hồ hấp thỉnh thoảng hơi gián đoạn.

Cô nghĩ, có thể mình đã bị cảm.

“Cô không sao chứ?” Anh phát hiện cô có gì đó hơi lạ, đưa tay đặt lên trán của cô.

Cô không có sức trả lời, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, tiếng chuông này là cô đặt riêng cho bạn trai, đưa tay mở túi xách để tìm điện thoại, Nghiêm Sâm thấy thế, thay cô lấy điện thoại ra.

“Giúp tôi nhận điện thoại.” Cô lẩm bẩm thỉnh cầu.

Cô cho anh là người nào? Thư ký riêng sao?

Anh nhú mồm, nhưng vẫn thay cô nhận điện thoại.

“Vi Đồng, em có nhớ giúp anh xếp hàng mua trò chơi điện tử không?” Hoàng Khải không thèm chào, câu đầu tiên liền mở miệng hỏi.

Nghiêm Sâm cau mày.

“Tôi không phải Chu Vi Đồng.”

Hoàng Khải hơi sững sốt, một hồi lâu mới lên tiếng.

“Anh là ai? Sao lại nhận điện thoại của Chu Vi Đồng?”

“Hiện tại cô ấy không được khỏe.”

“Không được khỏe sao? Nhưng cô ấy không phải giúp tôi mua trò chơi điện tử sao?”

“Sao anh chỉ nhớ trò chơi điện tử của anh vậy? Bạn gái của anh đang bị bệnh đó!”

Cô lờ mờ nghe thấy anh nổi đóa, nhỏ giọng kháng nghị: “Anh không mắng Hoàng Khải.”

Đã đến lúc này rồi, cô còn bênh vực người đàn ông không có lương tâm đó sao?

Anh giận dữ, mặc kệ Hoàng Khải ở đầu dây bên kia nói gì, trực tiếp ngắt điện thoại.

Cô cố gắng mở mắt ra hỏi: “Hoàng Khải.Nói gì?”

Anh giận dữ trừng mắt với cô.

“Cậu ta nhắc nhở cô nhớ giúp cậu ta mua trò chơi điện tử.”

“Ồ.” Cô ảo não, cũng không có tinh thần để nghĩ tới việc bản thân không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ mà bạn trai đã giao phó, nên làm thế nào cho phải.

Cô chỉ muốn ngủ, để cho cô ngủ, ngủ một giấc tỉnh lại, suy nghĩ cặn kẽ nên giải thích như thế nào.

Cô từ từ rơi vào mộng đẹp.

Giấc ngủ mê man, ngủ liền mười mấy tiếng.

Khi mở mắt ra đã là buổi chiều ngày hôm sau, những đám mây đầy màu sắc trên bầu trời bên ngoài cửa sổ, cảnh quang mập mờ hiện ra trong phòng.

Cô nâng tầm mắt lên, nhất thời không biết bản thân đang ở chỗ nào, thật lâu sau, mới chợt nhớ ra mình ở khách sạn Tokyo.

Cô chậm rãi xuống giường, thân thể vẫn nặng nề, cổ họng khát khô, đi ra phòng khách tìm nước uống, đúng lúc có một nữ nhân viên phục vụ mở cửa đi vào.

“Chu tiểu thư, cô tỉnh rồi? Cô ngủ có ngon không?” Người nữ nhân viên phục vụ ân cần hỏi thăm.

Cô bối rối nhăn mày.

“Làm thế nào cô.”

“À, là Nghiêm tiên sinh nhờ tôi thỉnh thoảng vào trông chừng cô, mang thức ăn, nước và thuốc cho cô.” Nữ nhân viên phục vụ một tay cầm ly nước, một tay cầm túi thuốc.

“Cũng đã gần tới giờ uống thuốc rồi.”

“Vâng.” Cô gật đầu một cái, nhận lấy thuốc, uống một hơi.

“Cảm ơn cô.”

“Không có gì. Cô có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì đó không?”

“Không cần.” Cô khéo léo từ chối ý tốt của nhân viên phục vụ.

“Xin hỏi anh ấy ở đâu?”

“Cô nói Nghiêm tiên sinh sao? Sáng sớm cậu ấy đã đi ra ngoài, trước khi đi còn nhờ chúng tôi chăm sóc cho cô.” Nói xong nữ nhân viên phục vụ còn cười khê.

“Chu tiểu thư, bạn trai của cô thật lo lắng cho cô, chăm sóc cô thật ân cần!”

“Cái gì?” Chu Vi Đồng sững sờ, liền vội vàng lắc đầu.

“Anh ấy không phải bạn trai của tôi.”

“Không phải sao?” Nữ nhân viên phục vụ cảm thấy lạ.

“Nhưng cậu ấy đối với cô rất dịu dàng! Thời điểm cậu ấy ôm cô trở về khách sạn, rất là đẹp trai nha, giống như một kỵ sĩ, mấy người nữ đồng nghiệp chúng tôi rất say mê cậu ấy.”

“Là anh ấy ôm tôi trở về phòng sao?” Cô không thể tin được.

“Đúng vậy nha, là ôm kiểu công chúa đó.”

Ôm kiểu công chúa.

Cô càng hoảng sợ, thử tưởng tượng những hình ảnh kia, nhưng như thế nào cũng không cách nào cùng anh bình thường được, khi ở cùng một chỗ.....

Làm sao có thể? Anh tự mình ôm cô trở về phòng? Theo cá tính của anh, nên một cước đá cô xuống xe, tuyệt đối sẽ không thương hoa tiếc ngọc như vậy!

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Phục vụ sau khi rời đi, một mình cô ngồi trên ghế sofa, mắt hờn mắt vía, ngẩn ngơ suy nghĩ những việc đã xảy ra, càng về sau, hai bên má tự nhiên nóng lên.

Không biết qua bao lâu, cô mới đột nhiên thức tỉnh, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn sáu giờ, cô cuống quýt gọi điện thoại cho Nghiêm Sâm.

“Cô đã tỉnh?” Tiếng nói anh trầm ổn, hình như không có ý trách cứ cô.

Nhịp tim cô ngừng lại.

“Thành thật xin lỗi, Phó tổng, tôi thật không ngờ mình ngủ lâu như vậy.”

Anh không để ý đến lời xin lỗi của cô.

“Hết sốt rồi sao?”

“Vâng.” Cô sờ hai bên má. “Nên lui thôi.”

Là cô nghe lầm sao? Anh thật sự thoải mái nhẹ nhàng đến vậy? Anh đang lo lắng cho cô sao?

Cô bất giác siết chặt điện thoại di động, cố gắng phân biệt động tĩnh đầu dây bên kia, cuối cùng vẫn khó để phân biệt.

Vài giây sau, anh hờ hững cất tiếng nói.

“Tôi đang cùng khách hàng ăn cơm, hành lý đã thu xếp xong, cô nhờ nhân viên khách sạn giúp đỡ đưa lên xe, 9h30 tối nay, chúng ta gặp nhau ở sân bay Thành Điện, không được đến trễ!”

Sau khi hạ lệnh cho cô, anh cũng không đợi cô trả lời, nhanh chóng cúp điện thoại.

Được rồi, quả nhiên là cô đã hiểu lầm. Cô như thế nào lại ngu đến mức cho là anh trầm mặc trong nháy mắt, là đang yêu thương cô sao?

Chu Vi Đồng tự giễu kéo môi, lại uống thêm ly nước, sau đó trở lại phòng ngủ, ngoan ngoãn thu xếp hành lý của mình.

Bắt đầu trở về sau cuộc hành trình dài.

Vừa lên máy bay, cô liền cảm thấy con buồn ngủ kéo tới, mặc dù không còn sốt nữa, nhưng cô vẫn chưa khỏe hẳn, thần trí vẫn còn hơi mơ hồ.

Nữ tiếp viên hàng không đẩy xe phục vụ đến, cô muốn lấy một ly nước cam, đang cầm lấy ly thủy tinh uống.

“Lần này không giúp Hoàng Khải mua trò chơi, anh ấy nhất định rất thất vọng.” Cô buồn bã thì thào.

Nghiêm Sâm nghe được, không cho là đúng, hừ giọng: “Nửa đêm trời mưa đi xếp hàng, cô ngu ngốc sao?”

“Tôi chỉ hy vọng anh ấy vui về.” Cô biện hộ cho mình.

“Cô bị cảm nóng sốt, còn bị người đi đường quấy rầy, như vậy cậu ta sẽ vui mừng sao?”

“Hắn là..... Sẽ tức giận chứ?”

Đúng vậy nha, Hoàng Khải nhất định sẽ tức giận, nhưng không phải tức giận cô đội mưa xếp hàng, mà là tức giận cô không mua được trò chơi mà anh ấy thích.

Nghiêm Sâm nhìn chăm chăm về mặt của người bên cạnh, về mặt rất phức tạp.

Vì sao cô lại đối đãi như thế với một người đàn ông? Cô ngu ngốc sao?

Anh nghĩ tốt nhất là mắng cho cô tỉnh ra, mắng cô ngu xuẩn, không nhìn rõ bộ mặt thật của người đàn ông, mắng cô đã giao tình cảm chân thành sai đối tượng, rất không đáng giá. Anh nghĩ nên lên án mạnh mẽ cho cô dừng lại, nhưng nhìn thấy về mặt cô tái nhợt, đầy ảo não nên cuối cùng chỉ có thể hóa thành câu miễn cưỡng quan tâm.

“Về sau chớ làm những việc ngu ngốc như thế này!”

“.....Ừm.”

Cô ngẩn ngơ trả lời, uống xong ly nước cam, sau khi máy bay cất cánh không lâu, lại mơ hồ ngủ thiếp đi, cái đầu chuyển động theo máy bay, lay động rất có quy luật, đột nhiên rơi xuống trên vai anh.

Anh cảm thấy, gió quyền tạp chí lên ngang đầu nhìn về phía cô, cảm xúc lúc này khó thể diễn tả được.

Bình thường anh rất ghét phụ nữ chạm vào anh, nhưng hiện nay, lúc này anh lại ngồi im không nhúc nhích, mặc cho cô dựa vào----mẹ nó.

“Tiên sinh, có muốn tôi giúp ngài điều chỉnh lại tư thế của vị tiểu thư này không?” Nữ tiếp viên hàng không thấy vậy thì sợ anh không thoải mái, ân cần đề nghị.

“Không cần, cứ để cho cô ấy ngủ như vậy đi.” Anh từ chối ý tốt của nữ tiếp viên hàng không, tim đập mạnh hơi loạn nhịp mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt điềm tĩnh khi ngủ của cô. Cô ngủ rất say, mắt kính cũng bị lệch đi, trượt xuống bên má.

Bộ dạng cô khi đeo mắt kính gọng đen này quá xấu. Ánh mắt của cô cũng không đến nổi tệ, sao lại chọn kiểu dáng của bà cô thế này.

Anh buồn cười lắc đầu, tay đưa thay cô gỡ cái mắt kính đang cản trở kia xuống, nhưng ngón tay vừa chạm tới chiếc kính, chợt ngưng lại, sau hai giây, chuyển thành giúp cô đẩy mắt kính trở về chỗ cũ.

Mắt kính này..... Cô còn đeo tương đối tốt.

Anh khổ sở suy nghĩ, lại mất hồn nhìn cô chốc lát, sau đó lặng lẽ gỡ bỏ tay vịn ngăn cách hai chiếc ghế, để cho thân thể mềm mại của cô có thể dựa sát vào lồng ngực anh.

Được anh hào phóng cho mượn lồng ngực rộng lớn, cô dường như ngủ được sâu hơn, ở trong lòng anh điều chỉnh lại tư thế, tìm được vị trí thoải mái nhất, trong lúc mơ mơ màng màng, còn bật ra tiếng kêu nhỏ giống như loài mèo.

Anh nghe thấy âm thanh kia, đầu tiên là hoài nghi nhú mảy, kế đến, xoay mặt, khước miệng khẽ giương lên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5

“Lập kế hoạch phương án thiết kế đã nói ở Nhật Bản, tuần sau cô gửi cho tôi!”

“Những quần áo này là do cô tìm mua sao? Cũng không tệ lắm.”

“Vốn cho là cô chỉ biết chút ít mà thôi, xem ra cô thật sự có thay đổi, ừm, về sau chúng ta có thể giao tiếp tốt hơn.”

“Đây là ông chủ của chuyến đi trong tuần này, anh ta muốn cô tham gia hội nghị vào hôm thứ sáu với anh ta.....”

Sau khi trở về Đài Loan, Chu Vi Đồng càng bận rộn hơn so với trước kia, không chỉ thay mặt Nghiêm Sâm giám sát I-Fashion, chăm chú đọc nội dung trên các ấn phẩm và thông tin chi tiết về các hoạt động, đồng thời cũng tham gia lập kế hoạch cho các dự án để trừ bị cho công việc.

Nhiều việc rất phức tạp, cộng thêm ông chủ Nghiêm Sâm này yêu cầu rất cao, cô không dám qua loa chút nào, thần kinh lúc nào cũng căng thẳng, ngày ngày đều làm thêm giờ, rất là bận rộn.

Đúng vậy, cô thật sự là người bận rộn hạnh phúc, qua nhiều năm như vậy, đây là khoảng thời gian cô cảm thấy bản thân tràn đầy năng lượng, tinh thần nâng cao.

Thậm chí ngay cả mẹ cô cũng nói cô đã thay đổi.

“Con điên sao? Đồng Đồng, mẹ nhớ trước kia con nói đi làm rất nhàm chán, nếu không phải vì miếng cơm manh áo, con thật không thích công việc này, thế nào mà bây giờ nhìn con mỗi ngày đến công ty đi làm đều vui vẻ như thế?”

“Con cũng không biết vì sao, chỉ là cảm thấy công việc..... Rất thú vị, hơn nữa cảm giác rất có thành tựu.”

“Cảm giác rất có thành tựu? Từ đâu tới đây? Là tiền sao?”

“Tiền lương rất là quan trọng, chỉ là.....”

“Chỉ là như thế nào?”

Lời khen của boss cũng rất quan trọng.

Chu Vi Đồng mỉm cười, nhớ tới thời điểm cô nộp bản kế hoạch dự án thiết kế thì nét mặt của Nghiêm Sâm tỏ ra rất kinh ngạc.

Có lẽ anh không ngờ rằng cô sẽ nộp bản kế hoạch trước thời gian quy định? Chỉ mất có ba ngày, liền viết ra phương án rất chi tiết, hơn nữa khi anh nhìn sơ qua, trừ một vài chi tiết nhỏ, hầu như là không bắt bẻ gì cả.

Vui nhất là lúc anh muốn tìm ra điểm sai sót, cũng không tìm ra điểm nào, thật là đáng khen, làm cho cô rất vui sướng!

Chỉ là vì theo đuổi kế hoạch này, cô cũng phải trả giá không ít, ‘ra roi thúc ngực’ suốt mấy đêm, đôi mắt thâm quầng, còn đắc tội với bạn trai.

Bởi vì ngày Chủ Nhật cô ở nhà để viết kế hoạch, mà không đến Tân Trúc để giúp bạn trai thu dọn lại nhà cửa, anh cảm thấy cô dần dần đang không quan tâm đến anh.....

“Hôm nay đến nhà anh!” Bên kia điện thoại, Hoàng Khải tùy hứng ra lệnh.

“Hôm nay sao?” Chu Vi Đồng cau mày. “Nhưng hôm nay là thứ năm mà.”

“Anh biết rất rõ, ngày mai anh được nghỉ phép, anh muốn gặp em.”

“Mà ngày mai em vẫn đi làm.”

“Anh mặc kệ, anh muốn nhìn thấy em!” Hoàng Khải tỏ tính khí trẻ con để ăn vạ.

“Sau khi em từ Nhật Bản trở về, chúng ta còn chưa gặp mặt nhau.”

Cho nên anh đã bắt đầu nhớ đến cô rồi sao?

Chu Vi Đồng cảm thấy rất ấm áp, người bạn trai này rất ít khi chủ động hẹn hò với cô! Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ôn nhu đề nghị.

“Vậy thì anh có thể đến Đài Bắc được không? Chúng ta cùng nhau ăn tối!”

“Anh không muốn đi Đài Bắc, rất mệt!”

“Lái xe một lúc là tôi.....”

“Nếu không em xin nghỉ ngày thứ sáu đi, chúng ta có thể cùng nhau chơi điện tử.”

Anh muốn cô xin nghỉ, chính là muốn cô đến nhà anh để chơi điện tử sao?

Chu Vi Đồng không thể không tức giận, ít ra anh cũng phải thu xếp đi ra ngoài dạo phố, hơn nữa làm sao để cô chơi điện tử mà xin nghỉ chứ?

“Em không thể xin nghỉ.” Cô lạnh giọng lên tiếng.

“Tại sao không thể? Trước kia chỉ cần anh mở miệng, em đều sẽ xin..... Em có phải hết yêu anh rồi phải không? Cho nên mới đối xử với anh như vậy? Lần trước khi đi Tokyo, cũng không giúp anh mua trò chơi điện tử! Vì Đồng, em đã thay đổi!”

Cô không giúp anh mua trò chơi, bởi vì cô bị bệnh, mà anh không chút nào quan tâm đến bệnh tình của cô, chỉ liên tục oán trách cô, anh không cảm thấy bản thân rất kém cỏi sao?

Chu Vi Đồng nhẫn nại, yên lặng nghe bạn trai oanh tạc liên hồi, cho đến khi anh thoải mái rồi, mới bỏ qua cho cô.

Cô cúp điện thoại, thật lâu, bất đắc dĩ nhìn chằm chằm vào điện thoại.

“Bạn trai cô gọi tới sao?” Âm thanh lạnh lùng phát ra từ sau lưng cô.

Cô ngớ ngẩn, ngoái đầu nhìn lại thấy vẻ mặt Nghiêm Sâm dường như đang suy nghĩ điều gì.

“Ừm, đúng vậy.” Cô không tự nhiên gật đầu, cô biết ông chủ này rất nghiêm khắc không thích nhân viên trong thời gian làm việc nói chuyện riêng qua điện thoại.

“Anh ta muốn cô xin phép?”

Anh đều nghe được? Cô có nói lớn tiếng như vậy sao? Cô quẫn bách. “Anh ấy nói thứ sau anh ấy được nghỉ phép, muốn tôi tới hôm nay đến nhà anh ấy.”

Nghiêm Sâm không nói gì, chỉ đem mấy phần tài liệu đã ký xong đưa cho cô.

Cô cho là anh đang tức giận, liền vội vàng đứng lên giải thích. “Tôi không có ý định xin nghỉ, Phó tổng, gần đây nhiều việc như vậy, tôi làm sao có thể xin phép chứ?”

Anh liếc về phía cô, ánh mắt kia, rất sâu, rất trầm, nặng nề đè ở trong lòng cô.

Vậy là ý tứ gì đây? Cô nhìn không thấy đôi mắt cảm xúc của mình, không khỏi có chút lo sợ, không biết phải làm sao.

Anh nhìn cô vài giây, liền chuyển tầm mắt, nhìn phía trên bàn cô có cái bánh sandwich.

“Cô chưa ăn trưa sao?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Cái đó thoạt nhìn rất khó ăn.”

“Thật sao?” Cô nhìn theo tầm mắt của anh hướng về cái sandwich, đó là cô nhờ đồng nghiệp mua ở cửa hàng tiện lợi, đúng là không nào ngon miệng được.

“Tôi cũng vậy cũng chưa ăn trưa.” Anh đột nhiên tuyên bố.

“Tôi thấy bí thư Trần có đặt com hộp cho Phó tổng.”

“Cô ấy có mua, nhưng rất khó ăn, tôi không muốn ăn.”

Vì vậy? Cô không hiểu.

Anh tỏ vẻ xem thường cô, hình như rất tức giận cô không hiểu ý tứ.

“Theo tôi đi ra ngoài ăn com!”

Anh mang cô đến dùng bữa tối ở nhà hàng com Tây gần công ty.

Bầu không khí có chút âm đạm, mặc dù họ vẫn thường ngồi chung ăn cơm khi đi công tác, nhưng hầu như là dùng cơm cùng khách hàng, ít khi chỉ có hai người ngồi ăn với nhau nhưng lúc nào cũng là vội vội vàng vàng để ăn cơm.

Chưa lúc nào được như ngày hôm nay, thông thả chọn món ăn, chờ phục vụ dọn thức ăn lên, nhân nhả ăn món chính, sau đó còn dùng thêm điểm tâm ngọt và cà phê.

Anh nói rằng anh muốn ăn bữa cơm thật ngon, dù sao buổi chiều cũng không có chuyện gì quan trọng.

Trời sắp đổ mưa rồi sao?

Chu Vi Đồng nhìn về phía ngoài cửa sổ, sắc trời âm u, đúng là sắp có một cơn mưa lớn.

“Cô nhìn gì đấy?” Nghiêm Sâm phát hiện nét mặt cô hơi quái dị, không vui nheo mắt lại.

“Không phải, tôi là.....” Cô nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên có cảm giác buồn cười, giương đôi môi xinh đẹp. “Boss, anh trước kia không phải như thế.” Gần đây cô thỉnh thoảng học Thái Thường Hi gọi anh là boss, có ý đùa giỡn.

“Tôi như thế nào?” Anh nhún mày lại.

“Trước kia anh ăn cơm giống như là chiến đấu, đánh nhanh thắng nhanh.” Cô nâng ly cà phê, nhân nhả uống.

“Nhớ lúc còn ở Tokyo, khi anh ăn xong chén mì kéo, tôi còn chưa ăn xong nửa chén, sự bình tĩnh của anh lúc đó ở đâu rồi, hại tôi khản trương xem chút bị sặc.”

“Có sao?” Anh hoài nghi, hoàn toàn không nhớ tới bản thân đã tạo áp lực cho người khác.

Cho nên mới nói anh là độc tài có tiềm lực, chưa bao giờ thấy bản thân sai ở chỗ nào.

Chu Vi Đồng ngậm cười khổ.

Nghiêm Sâm yên lặng đưa mắt nhìn cô, cũng không biết là cô nhìn ra cô đang cười ngượng hay không, bàn tay vịn về ly nước, dường như đang kiềm nén buồn bực trong lòng.

“Sắc mặt của cô hơi kém.” Sau chốc lát, anh chợt cất tiếng nói.

Cô ngẩng người. “Thật sao?”

“Mới nhìn giống như người bệnh.”

Có tệ như vậy sao? Cô theo bản năng đưa tay vuốt hai gò má, che giấu sắc mặt khó coi.....Thật đáng ghét! Người đàn ông này nhất định phải nói thẳng như vậy để làm người khác khó chịu sao?

“Có lẽ bởi vì tôi..... Gần đây ít bôi kem dưỡng ẩm, không có thời gian, hơn nữa gần đây tôi cũng không có tiền để bôi bổ.....” Giọng nói nhỏ dần, giống như ‘Liều Như’, theo gió bay xa.

Kỳ quái, cô làm chi phải giải thích cho anh nghe nhiều như vậy? Vì sao phải để ý tới ánh mắt của anh? Anh cũng chỉ là một..... Người đàn ông thích soi mói mà thôi.

“Tại sao không đủ tiền?” Anh trừng mắt với cô. “Không phải tôi đã tăng lương cho cô rồi sao? Còn chưa đủ để chi tiêu sao?”

“Bởi vì tôi giúp mẹ tôi mua bảo hiểm y tế mới, tháng này có túng quẫn đôi chút.”

“Cho nên buổi trưa cô chỉ ăn sandwich?”

“Không phải vậy.” Cô không có nghèo đến mức đến cơm ba bữa cũng không ăn nổi. “Bởi vì buổi sáng không có thời gian để làm cơm hộp, không thể làm gì khác hơn là ăn qua bữa, ha ha.”

Anh nghe vậy, lấy phần điểm tâm ngọt chưa ăn đẩy sang tới trước mặt cô. “Ăn nhiều một chút!”

“Tôi vừa rồi đã ăn rất nhiều!” Đã ăn trọn bữa cơm Tây rồi, lúc này anh nghĩ đang nuôi heo sao?

“Cô không phải nói bánh ngọt chocolate này ăn rất ngon sao? Tôi không thích đồ ngọt, cái này cho cô.”

“Mà tôi thật không thể ăn nổi nữa.”

“Vậy thì gói lại, cô mang về từ từ ăn.”

“Được rồi.” Cô không thể cự tuyệt, không làm gì khác hơn là đồng ý.

Sau khi phục vụ giúp gói lại bánh ngọt, anh đứng dậy tính tiền, cô muốn gửi tiền, anh khoát tay nói không cần.

Hai người ra khỏi nhà hàng, bên ngoài trời đang mưa.

“Trời mưa nha.” Chu Vi Đồng than nhẹ, đưa tay hứng nước mưa, thật may là không quá lớn. Cô quay mặt sang, đang muốn nói chuyện với Nghiêm Sâm, về mặt anh lúc này hơi nặng nề nhất thời làm cô ngẩn ngơ.

Nhìn anh, rất buồn bã, cũng không biết là đang nhớ tới điều gì, tâm trí đang đặt ở nơi phương xa nào đó, một hồi lâu, anh mới cất tiếng nói.

“Có người nói với tôi, cô ấy rất thích trời mưa.”

Cô ấy hay là anh? Là ai đây? Cô tò mò đưa mắt nhìn anh. “Vì sao?”

Anh mỉm môi ngượng cười. “Lúc trời mưa, nếu có người đặt biệt vì cô giữ chiếc ô, cô ấy sẽ cảm thấy rất lãng mạn.”

Lãng mạn? Người kia nhất định là nữ, sẽ không phải là..... Tiết Xán Tâm chứ?

Cô khẽ cắn môi, muốn hỏi lại không dám hỏi, sợ anh nói cô vi phạm quyền riêng tư.

“Đi thôi!” Cô dùng đôi tay che đầu, tiên phong xông vào màn mưa.

Sau đó anh cũng bước nhanh đuổi theo, ngược lại rất tự nhiên, hoàn toàn không che giấu.

Về công ty rất gần, ở ngay góc đường, hai người đều dính chút nước mưa, chẳng qua quần áo hơi ẩm một tí.

Chu Vi Đồng trở về chỗ ngồi của mình, lấy mắt kính xuống, trước tiên lau khô nước mưa dính trên mặt, sau đó lau nước mưa dính trên mắt kính.

Vừa lau, vừa suy nghĩ lung tung, cô gái thích trời mưa đó, ruột cuộc là người nào thế?

Cô biết là không liên quan đến cô, nhưng không tự chủ lại nhớ tới.

Mắt kính đột nhiên phản chiếu hình ảnh người đàn ông, cô ngẩn người, quay đầu lại.

Nghiêm Sâm dường như đang suy nghĩ điều gì nhìn cô chằm chằm.

Hồ hập cô hơi đứt quãng, nhớ tới trước đây anh nói không được tháo mắt kính ở trước mặt anh, vội vội vàng vàng đeo kính lên. “Phó tổng, có chuyện gì sao?”

Anh thu hồi ánh mắt, đem hộp giấy cầm trên tay đưa cho cô.

“Đây là cái gì?” Cô kinh ngạc nhận lấy.

“Đưa cho cô.” Anh cũng không giải thích, đưa đồ xong liền quay đi.

Cô hơi khó hiểu mở hộp giấy ra, nhìn kỹ hoa văn in trên hộp, trong lòng không khỏi chấn động.

Đây là trò chơi điện tử số lượng có hạn mà bạn trai đã nhờ cô mua, hơn nữa còn gửi kèm tặng phẩm tình xảo bán có giới hạn này.

Anh làm sao có được?

Cô không thể tưởng tượng nổi, vừa mừng vừa lo, trong lòng hơi áy náy, thần trí chưa ổn định thì cảm xúc đã thúc đẩy cô đứng dậy, gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Cảm ơn anh! Phó tổng, đây chính là đồ tôi muốn mua, làm sao anh biết được..... Là từ đâu.....” Cô cảm động đến mức nói năng lộn xộn. “Làm sao mà anh có được?”

“Có tiền tự nhiên sẽ có biện pháp.” Anh lạnh nhạt trả lời.

“Hết bao nhiêu tiền? Anh là mua ở buổi đấu giá sao? Tôi gửi lại tiền cho anh.....”

“Không cần.” Anh không kiên nhẫn phát tay. “Buổi chiều nếu như không có việc gì, cô sớm tan ca đi!”

“Tan ca sớm.” Cô kinh ngạc. “Nhưng.....”

“Ngày mai tôi cho cô nghỉ một ngày.”

“Mà tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Hiện tại có chuyện gì lớn cần phải làm sao?” Anh bác bỏ lời nói của cô.

“Tóm lại, ngày mai cô không được phép đến công ty, tôi không muốn nhìn thấy cô!”

Anh không muốn nhìn thấy cô? Cô ngỡ ngàng, cảm nhận được sự ôn nhu của anh ẩn giấu sau lời nói lạnh lùng.

Thực ra là anh muốn cho cô nghỉ phép phải không? Để cho cô có thể đi Tân Trúc thăm bạn trai.

Cô không khỏi cảm động. “Phó tổng.....”

“Mau đi đi.” Anh cũng không nhìn cô, mắt nhìn chăm chăm vào máy vi tính, giống như chê cô cản trở, vội vã đuổi cô rời đi.

Nếu là ngày trước, cô sẽ cảm thấy không được tôn trọng, thậm chí sẽ có một chút tổn thương, nhưng hôm nay, cô đã từ từ trải nghiệm một bộ mặt mềm mại của người lúc nào cũng đầy gai nhọn này.

Anh ra lệnh cho cô cùng anh dùng com trưa, đưa cho cô trò chơi điện tử, muốn cô tan ca sớm, đều xuất phát từ ý tốt, mặc dù anh dùng loại biểu hiện hơi bá đạo để biểu đạt.

Về phương diện nào đó, người đàn ông..... Còn rất vụng về.

Vừa nghĩ tới đây, cô mỉm cười, nụ cười tươi tắn như hoa sen nở, lay động mấp máy ở bờ môi.

“Cảm ơn.” Cô dịu dàng nói.

“Cái gì?” Anh dường như hoài nghi bản thân nghe lầm, ngạc nhiên nhìn cô.

“Tôi nói cảm ơn anh, boss.”

Là cô nhìn lầm rồi sao? Trong nháy mắt thấy được vẻ xấu hổ của người đàn ông này? Hay là anh không có thói quen nghe người khác nói cảm ơn, bởi vì anh làm gì cũng đều chọc tức người khác, ai sẽ nói cảm ơn với anh?

“Tôi không phải bảo cô mau đi sao? Còn đứng ở đây làm chi?” Anh giương móng vuốt khiển trách cô.

Cô không sợ, ngược lại còn mỉm cười, cô cười làm anh càng thêm xấu hổ, mà cô nhìn thấy anh xấu hổ, trong lòng càng ấm áp hơn.

Cô muốn người đàn ông này tốt hơn một chút, muốn anh có chút vui vẻ, nếu có thể, cô hy vọng có thể nhìn thấy anh cười.....

“Boss, lúc ăn com anh nói, chiều hôm nay không có chuyện gì quan trọng đúng không?”

“Đúng thì sao?”

Cô cười với anh, vẻ mặt vui vẻ.

“Vậy chúng ta cùng nhau trốn việc đi!”

Đang làm lại trốn việc, giờ đi chỗ nào để vui chơi đây?

Thời điểm trời mưa dầm không dứt thế này, tất nhiên là phải đi xem phim.

Theo đề xuất của cô, hai người tới cửa đông của một rạp chiếu phim, cô cố ý chọn một bộ phim hài nổi tiếng, trong khi chờ đến thời gian chiếu phim, thì cô dẫn anh đi chơi trò chơi điện tử.

Cô đứng trước cái bàn trò chơi hình chữ nhật, thản nhiên cười hỏi anh. “Trò này anh có chơi được không?”

“Đây là trò gì?” Nghiêm Sâm hiển nhiên là không biết trò này.

“Tôi biết nhất định là anh không biết.” Cô cười khanh khách, giải thích.

“Cái này gọi là ‘Airhokey’, cách chơi tương tự như môn khúc côn cầu, rất đơn giản, một bên cố gắng đưa quả bóng vào gôn, bên kia thì cố gắng phòng thủ, và cố gắng đưa bóng vào gôn bên kia, bên nào ghi được bảy điểm trước thì chiến thắng.”

“Nghe có vẻ không khó.” Anh nóng lòng muốn thử.

“Vậy chúng ta bắt đầu tranh tài thôi.” Cô đi qua phía bên kia bàn đấu, cầm cây điều khiển. “Người nào tấn công trước đây?”

“Ưu tiên phái nữ.”

“Tốt.” Cô đem trái bóng nhỏ để trước mặt, khoe môi giảo hoạt cong lên, làm động tác giả hướng bên phải một cái, sau đó hướng trái một cái, chớp một cái đánh mạnh vào quả bóng, thuận lợi chạy vào gôn.

Anh không kịp trở tay, sững sờ đứng tại chỗ.

“Yeah! Tôi đã ghi điểm trước nha.”

Anh không vui liếc cô một cái.

Cô có thể cảm nhận được tinh thần chiến đấu của người đàn ông này đang nóng lên, lúc nào cũng tỏ ra uy quyền thì làm sao có thể chấp nhận lép vế được? Lập tức lên tinh thần, toàn lực nghênh chiến.

Lượt thứ hai anh tấn công trước, hai người đánh qua đánh lại, sau vài lần va chạm, kết quả là cô lại sút quả bóng vào gôn.

“Yeah!” Cô vung tay hoan hô.

Anh hơi khó chịu, nhíu mi lại, xắn tay áo lên, bắt đầu tập trung tinh thần.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh. Cô không nhịn được lên cười, người đàn ông đúng là không chịu thua.

Sau đó chơi liên mấy ván, phần thắng đều nghiêng về phía cô, mặc dù anh cũng miễn cưỡng thắng được vài ván, nhưng vẫn thua điểm, không được vui vẻ.

“Kỹ thuật của cô không tệ lắm, là vẫn hay chơi sao?” Anh không cam lòng hỏi.

“Trước kia thường chơi, hiện tại thì ít rồi.”

“Tại sao?”

Cô nhún nhún vai. Đây là do bạn trai cũ dạy cô chơi, kể từ khi hai người chia tay, cô rất ít khi chơi trò này. Hoàng Khải cũng không thích mấy trò này, thả trôi ở nhà để chơi trò chơi điện tử.

“Phim sắp chiếu rồi, chúng ta mau vào thôi.”

Anh gạt đầu một cái, cũng hơi lưu luyến nhìn về phía cái bàn trò chơi, cô nhìn ra được anh rất muốn chơi tiếp, có lẽ đây là lần đầu tiên anh được trải nghiệm chơi những trò chơi như thế này.

Anh làm sao để lớn lên đây?

Cô không thể không nghĩ, tính cách nghiêm nghị của người đàn ông này, có lẽ từ nhỏ đã tiếp xúc với nền giáo dục ưu tú, nhưng dù sao không có khả năng vẫn luôn quy củ, chưa từng phản nghịch? Mỗi người đều đã từng trải qua tuổi trẻ mạnh mẽ.

Ngay cả cô, cũng đã từng rất hồn nhiên.

Cô quả nhiên chọn bộ phim điện ảnh rất hài hước và thú vị, trong suốt thời gian xem phim, cô vì lời thoại ‘Thiên biến vạn hóa’ của diễn viên mà bật cười liên tục, thế nhưng gương mặt của anh vẫn không có biểu hiện gì, chỉ trầm lặng nhìn chăm chú vào màn hình.

Cho đến lúc gần hết phim có đoạn nào đấy rất buồn cười, cô mới tình cờ nghe được một tiếng cười.

Không thể nào? Là anh sao? Cuối cùng anh cũng cười rồi.

Chu Vi Đồng cẩn thận di chuyển ánh mắt, hơi liếc sang nhìn ông chủ đang ngồi bên cạnh, thấy anh vẫn không có biểu cảm gì, nhưng gương mặt đã giãn ra, khoe môi khẽ nhếch lên, hình như vừa mới cười qua.

Cô phát hiện bản thân hơi nhàm chán, bởi vì anh cười, cảm giác trong lòng cũng phần khởi hơn.

Sau khi xem phim xong, cô hào hứng phát biểu cảm tưởng. “Phim thật hay nha! Những diễn viên này diễn xuất rất tốt, tôi nhìn ánh mắt của họ cũng bật cười rồi. Anh cảm thấy thế nào?”

“Cô nói cũng đúng.” Anh vẫn là một khuôn mặt lạnh.

Cô liếc nhìn anh một cái, chợt nảy sinh ý định. “Muốn cùng tôi tái đấu một ván không?”

“Cái gì?”

“Airhokey đó! Tôi biết rõ anh vừa rồi không cam lòng.”

“Tôi không có thua cô.” Anh giải thích.

“Thật sao.” Cô bướng bỉnh nháy mắt mấy cái. “Mà sao lúc nào tôi cũng cảm giác được mỗi một ván đều vượt lên dẫn trước, chiến thắng áp đảo?”

“Cô nhớ nhầm rồi!”

“Nha.”

Anh giận dữ nhìn cô, trừng mắt dấy lên ngọn lửa không chịu thua.

“Được, tôi theo cô đánh một ván nữa!”

Là ai bởi ai chơi nhỉ?

Cô giương môi cười trộm, vẻ mặt không biến sắc, bắt đầu cuộc chiến, không ngờ chơi một lúc lại nổi hứng, một ván lại một ván, quên cả đất trời.

Đến khi sức nhớ ra thì đã bảy giờ tối, bụng đói ừng ực kêu lên.

“Hóng rồi!” Lúc này cô mới giật mình nhìn đồng hồ. “Đã trễ thế này!”

Nghiêm Sâm cũng đột nhiên bừng tỉnh, cảm thấy bản thân bị mắc kẹt trong bầu không khí vui vẻ thế này, không thể giải thoát bản thân, anh đối với bản thân mất không chế hơi bất mãn.

“Đi thôi.” Anh thúc giục.

“Vâng.” Cô gật đầu, theo anh vào thang máy, xuống bãi đỗ xe ngầm.

“Lát nữa cô sẽ đi Tân Trúc luôn sao?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Mặc như vậy luôn sao?” Anh quan sát cô.

“Không thể được sao?” Hôm nay cô mặc trên người là bộ office lady chính hiệu, chắc là không khó nhìn?

Anh cười lạnh một tiếng, lúc cười thì cô hơi cau mày.

Ghét, anh là đang ghét bỏ cô mặc gì sao? Cô biết bản thân không biết cách ăn mặc, trong mắt anh một chút hương vị phụ nữ cũng không có, vậy thì thế nào?

“Lên xe!” Anh lớn tiếng ra lệnh.

Cô tức giận chui vào xe, anh khởi động máy.

“Chúng ta đến I-Fashion.” Anh tuyên bố.

Đến chỗ đó làm gì?

Chu Vi Đồng kinh ngạc.

“Phó tổng, hôm qua tôi và Tổng biên Vương vừa gặp nhau, anh có chuyện gì cần giao phó phải không? Có thể giao phó cho tôi..... Tôi có thể truyền đạt.” Cô nhẹ nhàng lên tiếng, lúc này đã tan làm rồi, anh đột nhiên hiện hình, ở bên kia nhất định sẽ trải qua trận bão táp.

Anh có lẽ không biết, nhân viên bên I-Fashion rất ghét anh, trên thực tế, là toàn bộ nhân viên ở tập đoàn này đối với vị Phó tổng cường hãn này có cảm giác không tốt.

“Cô không cần phải khàn trương như vậy.” Anh đưa mắt liếc cô một cái, giống như nhìn thấu tâm tư của cô.

“Hôm nay tôi không đến để gây rắc rối.”

Vậy anh muốn làm gì?

Chu Vi Đồng thấp thỏm lo lắng theo ông chủ đi đến tòa soạn, mặc dù đã qua giờ tan tầm, nhưng bên trong tòa soạn mọi người vẫn đang đi đi lại lại, bận rộn vô cùng. Đúng như cô đoán, các nhân viên tòa soạn thấy ‘Diễn La Lãnh Huyết’ đại gia quang lâm, trong thoáng chốc mọi người đều cứng đờ, vẻ mặt

cực kỳ khó coi.

Cô không khỏi cảm thấy đau lòng, lặng lẽ đứng sau lưng ông chủ hướng bọn họ đang cúi người chào thờ dài, tỏ vẻ xin lỗi.

Nghiêm Sâm dường như cảm nhận được, đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt sắc bén nhìn về hai phía.

Cô vội vã đứng thẳng người giả bộ không có việc gì, nở nụ cười chống chế.

Tổng biên Vương lúng túng chào đón. “Phó tổng Nghiêm, hôm nay thế nào lại rảnh rồi đến đây? Có chuyện gì sao?”

“Tôi không phải tới tìm anh.” Nghiêm Sâm lạnh nhạt đáp. “Tôi chỉ tới đây lấy chút đồ.”

“Là cái gì vậy?”

“Chỗ này không phải có rất nhiều cửa hàng trang phục và mỹ phẩm dùng thử hay sao? Vậy anh nhờ người đem mỗi kiểu một bộ tới đây.” Nghiêm Sâm hạ lệnh, tiếp theo kéo Chu Vi Đồng tới phòng thử quần áo.

Trong không gian rộng lớn, trang phục rực rỡ, đều là do các cửa hàng cung cấp cho tạp chí để chụp hình mẫu, Nghiêm Sâm nhanh chóng chọn lấy một bộ, chỉ thị cho Chu Vi Đồng vào thay.

“Tại sao lại muốn tôi mặc cái này?” Chu Vi Đồng kinh ngạc.

“Cô mặc là được!” Anh không cho cô biện hộ.

Cô chỉ ngoan ngoãn mặc thử, cuối cùng anh chọn một chiếc váy hải quân liền thân, kiểu dáng ngọt ngào, màu sắc dịu dàng thoải mái, mặc trên người cô trông rất hoạt bát.

Sau đó, anh chọn cho cô chiếc túi xách màu trắng giản dị cùng đôi giày xăng-đan.

Cô nhìn vào gương thấy mình rất xinh đẹp, rất kinh ngạc, hơi ngượng ngùng, nhưng cũng không giấu được một chút vui sướng trong lòng.

Cô xem ra rất tốt! Mặc dù dễ mặt mộc cùng với mắt kính khó coi kia, nhưng anh chọn trang phục thực sự phù hợp với cô, hô biến cô thành cô gái xinh đẹp.

Ánh mắt của anh quả nhiên rất tốt, nhưng.....

“Rốt cuộc tại sao lại muốn tôi ăn mặc thế này?”

Anh không trả lời, cầm túi mỹ phẩm mà tổng biên Vương đã nhờ trợ lý chuẩn bị, đang lúc mọi người còn đang kinh ngạc, dẫn cô rời đi.

“Boss, chúng ta là đi tiếp khách hàng sao? Hẹn lúc mấy giờ?” Cô có chút vất vả đuổi theo anh đang đi phía trước.

Anh đột nhiên dừng lại. “Không phải khách hàng, mà là bạn trai cô.”

“Cái gì?” Cô sững sốt.

Anh đưa túi mỹ phẩm dùng thử đang cầm trong tay cho cô. “Cô không phải là muốn đi hẹn hò sao?”

Tìm cô đập mạnh hơi loạn nhịp nhìn anh, không thể tin được.

Cho nên anh mới đặc biệt dẫn cô đến I-Fashion chọn trang phục cùng mỹ phẩm bảo dưỡng, chính là muốn cô trở nên xinh đẹp, cùng bạn trai hẹn hò sao?

“Boss.....” Cô còn chưa kịp nói lời cảm ơn, anh đã tiêu sái xoay người.

Cô vội vã đuổi theo ra xe.

Anh quay vô lăng chuyển xe, tư thế lái xe rất tuấn tú, rất tự tin, có loại khí phách rất riêng thuộc về người đàn ông này.

Cô nhìn không khỏi mê mẩn.

“Cô không phải ra bến xe sao? Tôi đưa cô đi.” Anh đột nhiên giương tiếng nói.

“Sao?” Cô bỗng chốc hơi sợ. “Không cần, Phó tổng đưa tôi về công ty là được rồi.”

“Công ty, cô trở về đó làm chi?”

“Bởi vì xe máy của tôi vẫn còn để ở đó. Tôi muốn đi xe máy đến bến xe Đài Bắc.”

Anh nghe vậy, dường như trách móc nhủ mày. “Đã trễ thế này trời lại mưa, còn muốn đi xe máy sao?”

Thật kỳ lạ? Cô tức cười. Cô đây luôn luôn đi làm bằng xe máy mà.

Anh không có lên tiếng, cô cho rằng anh đã đồng ý, không ngờ anh yên lặng chốc lát, lại đột nhiên đề nghị.

“Tôi đưa cô tới Tân Trúc luôn.”

“Anh đưa tôi sao?” Cô kinh hãi. “Thật không cần...., Phó tổng, tự tôi đón xe đi là được rồi! Như vậy làm phiền anh quá.”

Anh cắt đứt lời cô.

“Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ là ‘thuận đường’ mà thôi.”

“Thuận đường sao?”

“Dù sao tôi cũng định đến..... Đài Trung họp mặt bạn bè, liền thuận đường đưa cô tới Tân Trúc luôn, cũng không có bất tiện gì.”

Anh muốn đến Đài Trung thăm bạn sao? Cô giật mình ngây ngốc nhìn anh.

“Thế nào? Cô không tin sao?” Anh phát hiện ánh mắt khác thường của cô, quay lại trợn mắt nhìn cô.

“Cô cho rằng tôi không có bạn bè sao?”

“Không phải như vậy.....” Cô lú lú lắc đầu, định giải thích, cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn thu hồi ánh mắt, lòng mi khẽ rũ xuống.

Hai bên má tự nhiên nóng lên, mà đôi môi tràn đầy ý cười.

Vì sao lại cười? Ngay cả chính cô cũng không rõ.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đưa cô đến dưới lầu nhà bạn trai thì ngoài trời vẫn mưa liên tục.

Mưa liên tục rơi làm sạch kính xe, theo quy luật rất nhịp nhàng.

“Đến rồi.” Cô tháo dây an toàn ra, nhìn anh mỉm cười.

Anh nhìn nụ cười dịu dàng như nước của cô, tâm trạng thoáng chốc có chút ngẩn ngơ. Không biết tại sao, anh nhìn cô hơi mơ hồ dưới ánh đèn bên trong xe, thoát nhìn rất đẹp, rất trong veo, trên gương mặt dường như thoáng hiện ra nét hồng tự nhiên.

Đó không phải má hồng, là thần sắc tự nhiên, cô không giống Tiết Xán Tâm..... Không hiểu rõ từng nét đẹp trên khuôn mặt nên trang điểm loạn lên, thậm chí là chọn màu không phù hợp với mắt kính, tuyệt đối là giấu kỹ vẻ đẹp quyến rũ đi mà không phải người đàn ông nào cũng thấy được.

Cô thật sự rất ngốc, không trang điểm, không biết cách ăn mặc, rõ ràng khuôn mặt rất giống với Tiết Xán Tâm..... Hai khuôn mặt giống nhau như thế, nhưng lại lãng phí vô ích.

Tiết Xán Tâm..... Trái tim lãng mạn không bao giờ bị gián đoạn, người theo đuổi luôn ở khắp nơi, các nam nhân khác đều xem cô như công chúa, luôn che chở cho cô trong lòng bàn tay. Mà cái người phụ nữ ngốc này, cứ nhiên đang nửa đêm mưa to lại vì bạn trai xếp hàng mưa trò chơi điện tử số lượng có hạn, không mua được lại chịu đựng cơn tức giận từ phía bên kia.

Thật sự là quá ngốc nghếch! Ngay cả anh còn không nhận được.

“Cảm ơn anh đã đưa tôi đến.” Cô nói lời cảm ơn với anh.

Anh lại nhủ mày, cảm thấy bản thân khó hiểu vì sao trái tim lại đập liên hồi.

“Tôi nói rồi, chỉ là thuận đường thôi.”

Cô vừa cười, nụ cười rạng rỡ hơn, mắt kính đeo trên mặt nhấp nháy sáng lên.

“Biết rồi, boss, vậy chúc anh chủ nhật vui vẻ, chúng ta gặp lại nhau sau.”

“Ừm.” Anh đưa mắt nhìn cô bước xuống xe, bóng hình xinh đẹp như con bướm, nhẹ nhàng bước vào khu chung cư.

Ánh mắt trong veo bình tĩnh nhìn theo bóng dáng xinh đẹp kia, cho đến khi hoàn toàn khuất bóng cô, anh chợt có cảm giác hơi kỳ lạ, giống như mình là một người ba, đưa con gái mới lớn đi hẹn hò cùng bạn trai.

Nhìn cô ăn mặc xinh đẹp như vậy, thực sự biến thành người phụ nữ rất phong cách, anh cảm thấy phấn khởi, vì cô mà vui mừng, nhưng cũng không khỏi có chút lo lắng, suy nghĩ trong lòng có chút hơi phức tạp.

Người đàn ông kia tốt nhất nên hiểu và quý trọng cô, tốt nhất là đừng. Vô lễ với cô, tốt nhất là đưa cô bình an về nhà, nếu không.

Nếu không sẽ như thế nào?

Vừa nghĩ tới đây, Nghiêm Sâm bỗng nhiên hơi run sợ.

Anh có thể như thế nào? Chẳng lẽ đánh người đàn ông kia bầm dập hay sao? Có liên quan gì tới anh đâu?

Khóe miệng từ giễu cong lên, anh thở dài một hơi, dựa lưng vào thành ghế, nhìn mưa mù mịt bên ngoài cửa xe. Tâm tư từ từ nghĩ đến khoảng thời gian. Một.

Vậy thì sao? Anh muốn như thế nào? Muốn giết chết hai chúng tôi sao?

Nhiều năm trước kia, đã có người con gái hỏi anh như vậy, nụ cười yếu ớt, chân mày giương lên, đôi môi hồng nhếch lên đầy khiêu khích.

Cô là Tiết Xán Tâm., bạn gái của anh.

Anh quen biết cô khi đi du học ở nước ngoài, lúc đó cả hai người đều yêu thích lướt sóng, tình cờ gặp nhau ở bãi biển, tiếng sét ái tình, vừa gặp đã yêu nhau ngọt ngào.

Cô thích làm nũng, anh cũng tận lực cưng chiều cô, cô không cho phép anh liếc mắt nhìn những cô gái khác quá lâu, anh liền không nhìn. Muốn anh giúp cô viết bài báo cáo, anh cũng không từ chối.

Ở nước ngoài hai người họ yêu nhau thắm thiết, sau khi trở về Đài Loan, vì công việc bận rộn, anh dần dần không có nhiều thời gian ở bên cô, cô úp mở trách móc anh.

Có đoạn thời gian, hai người rơi vào cảnh chiến tranh lạnh, cô không thèm để ý đến anh, anh cũng cứng rắn không chịu cuối đầu.

Cho đến một ngày mưa.

Ngày hôm đó, trời mưa tầm tã, cả thành phố bị bao phủ trong màn đêm tối, anh đang ở trong phòng họp tự nhiên nhận được điện thoại của cô.

“Trời mưa.” Cô nói.

“Ừm, anh thấy rồi, có chuyện gì sao?” Mặc dù đang họp với khách hàng, nhưng anh vẫn hướng xin lỗi với đối phương, đi tới một góc nói chuyện điện thoại với cô.

“Anh nhớ lời em đã nói với anh sao? Em thích trời mưa?”

“Anh nhớ được.”

“Anh có phải là nên tới đón em không?”

“Đón em? Em đang ở đâu?” Cô không thể đang ở gặp mưa ở bên ngoài chứ? Mặc dù cô yêu thích trời mưa, nhưng cũng không nên dầm mưa, những cơn mưa ở thành phố ô nhiễm này sẽ làm tổn thương đến mái tóc mềm mại của cô mất.

“Ở nhà.”

“Ở nhà sao?” Anh ngạc nhiên, vậy làm sao muốn anh đến đón? “Giờ anh đang họp với khách hàng, buổi tối chúng ta gặp nhau.”

“Bây giờ em muốn anh tới đây, anh nhớ phải mang theo một cái ô to đến đón em.”

Cô đã từng nói qua, khi trời mưa, nếu có người đàn ông vì cô mà chủ động cầm ô, cô sẽ cảm thấy rất lãng mạn.

Ý cô là đang muốn anh làm cái việc lãng mạn này sao?

Anh thờ dài. “Đừng làm rộn, Tiết Xán Tâm..., chúng ta không phải đã hẹn ngày mai đi lướt sóng sao? Anh đến đón em sớm.”

“Nếu bây giờ anh không đến đây, vậy thì đừng đến nữa!” Cô giận dỗi.

Anh cau mày, nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của khách hàng, liền nhanh chóng biết bản thân không nên vì chuyện riêng tư mà làm ảnh hưởng đến công việc.

“Anh họp xong sẽ tới tìm em”

Vừa dứt lời, anh liền cúp điện thoại, không nghĩ đến đây chính là vương mắt làm ảnh hưởng đến chuyện tình cảm giữa hai người.

Tối hôm đó, anh đến nhà tìm cô, nhưng cô lại không có ở nhà.

“Tiểu thư ra nước ngoài du lịch rồi.” Người giúp việc nói với anh.

Anh kinh ngạc. “Ra nước ngoài sao? Đến nước nào?”

“Tiểu thư nói muốn đi nước Mỹ tìm bạn, trời vừa tối đã đặt vé máy bay, bây giờ đã ra sân bay rồi.”

Anh lập tức gọi điện thoại cho cô, cô tắt máy, anh để lại lời nhắn cho cô, cô cũng không trở lại.

Anh tức giận, quyết định không thêm đề ý tới cô, vùi đầu vào công việc.

Hai tuần sau, cô trở về nước, hai người vô tình gặp nhau ở buổi tiệc xã giao, kết thúc chiến tranh lạnh, nối lại tình xưa.

Sau này anh mới biết, thì ra kể từ lúc đó, cô đã bắt đầu bắt cả hai tay, cô im lặng bắt đầu dò xét, đến cuối cùng là nên chọn người nào.

Mà anh, chính là cái người sẽ bị đá kia.

Hoặc là nên nói, bởi vì anh tình cờ bắt gặp cô và một người đàn ông khác ôm hôn nhau mãnh liệt trước cửa quán bar, nên cô không thể không ngã bài với anh.

Nhưng việc làm anh đau lòng chính là, người đàn ông kia chính là người em trai anh thương yêu nhất, Nghiêm Phi.

Bạn gái thân yêu của anh bắt cả hai tay giữa hai người đàn ông, vậy mà em trai anh cũng nguyện ý phối hợp cùng cô, ở trước mặt anh diễn trò.

“Tại sao? Tại sao phải là A Phi?” Anh chất vấn.

“Hôm trời mưa đó, em gặp anh ấy, anh ấy vì em mà tình nguyện cầm ô.” Tiết Xán Tâm trả lời rất dứt khoát.

Nghiêm Phi thì liên tục nói lời xin lỗi. “Xin lỗi, anh, em thật vô cùng xin lỗi, em thừa nhận là em thầm mến Tiết Xán Tâm. Đã lâu rồi, em không không chế được bản thân!”

Bởi vì khi yêu thì phong ba bão táp cũng không thể cản được, cho nên Nghiêm Phi lựa chọn phản bội tình thân, phản bội chính người anh mà mình kính trọng nhất.

Anh nổi điên, anh không thể chấp nhận được chuyện như thế này, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên anh không kiềm chế được cảm xúc của bản thân.

“Tôi sẽ không tha thứ cho các người! Mãi mãi sẽ không!”

“Vậy thì sao? Anh muốn như thế nào? Muốn giết chết hai chúng tôi sao?” Tiết Xán Tâm... Vẫn cứ khiêu khích anh.

Anh trừng mắt nhìn cô, như con dã thú bị thương mắt không chế thét lên.

“Nếu như có thể, tôi sẽ! Tôi sẽ giết chết hai người!”

Anh để lại em trai và bạn gái lời nói tàn nhẫn.

Ai ngờ sáng hôm sau, anh liền nhận được tin dữ, sau khi hai người bọn họ tha hồ vui vẻ trong quán bar, say rượu lại lái xe, vừa rời khỏi đã xảy ra tai nạn.

Sau khi cấp cứu, Tiết Xán Tâm... Không cứu được đã tử vong, còn Nghiêm Phi cũng bị thương rất nặng, thiếu chút nữa đã phải cưa bỏ một chân, miễn cưỡng giữ lại được tính mạng. Nhưng vì vậy lại bị mất đi tình cảm chân thành, cả người hồn bay phách lạc.

Là lỗi của anh sao?

Nếu như lúc đó, anh lựa chọn tha thứ, mà không phải nặng lời trách cứ, liệu bánh xe số phận có quay sang hướng khác không?

“Là anh và tôi đã giết chết Tiết Xán Tâm.!” Nghiêm Phi muốn anh cùng gánh trách nhiệm này.

Mà anh, nhìn người em trai đang suy sụp, cũng không lên tiếng phản bác.

Một vụ tai nạn xe, làm anh mất đi hai người quan trọng nhất.

Kể từ ngày đó, cuộc sống của anh như chìm vào trong địa ngục, ngày qua ngày, làm tinh thần của anh ngày đi xuống.

Từ đó về sau anh không biết vui về là gì.

Mưa vẫn còn rơi.

Mưa mỗi lúc càng lớn, hạt mưa rơi xuống như thiên thạch, đánh thật mạnh lên cửa kính xe, Nghiêm Sâm tưởng như là đang nghe một bản giao hưởng hào hùng.

Anh lấy lại tinh thần, gạt mình nghĩ mình đã ngồi mất hồn ở đây gần mười phút.

Anh khép mi lại, cảm thấy bất mãn với bản thân mình, từ lâu rồi, anh tự cảnh cáo bản thân không nên nhớ lại những chuyện vô ích, không để bản thân cứ lẩn quẩn trong vòng quay quá khứ không tìm thấy lối ra.

Anh phải bước về phía trước, và cũng chỉ có thể bước về phía trước.

Anh khởi động xe, đánh tay lái, bánh xe tiến về phía trước, anh theo bản năng liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, phía sau sườn xe, là một mưa mịt mù, có một bóng dáng lay động.

Ai đây?

Anh đột nhiên giương mắt, hơi gạt mình vì hình ảnh bóng dáng kia quá quen thuộc, giống như là.

Vi Đồng?

Anh vội chuyển xe, dừng ngay bên cạnh cô, mở cửa bước xuống xe. Thấy cô mất hồn đứng dưới cơn mưa lớn, như con bướm đánh mất phương hướng.

“Cô làm sao thế?” Anh vô cùng lo lắng.

Cô nghe giọng nói của anh, sửng sốt quay đầu lại, tiêu cự ánh mắt không đặt trên người anh, cô giống như không nhận ra anh là ai, hay là tinh thần đang bị chấn động dữ dội, nhất thời không ổn định được.

“Chu Vi Đồng, cô không sao chứ?” Anh quan tâm hỏi, giọng tay muốn đỡ cô, cô lại chột hất anh ra, thét lên rất chói tai, tiếng thét thê lương vang vọng trong không khí.

Anh sợ hãi, tim đập mạnh loạn nhịp nhìn cô.

Cô thét khản cả giọng, dường như là sử dụng hết sức lực của bản thân, anh nghe thấy tiếng thét như vậy ẩn chứa nhiều đau thương và đầy căm phẫn.

Sau đó, đau thương từ từ phai nhạt, chỉ còn lại tiếng nấc khe khẽ, hòa với tiếng mưa rơi như bản hợp ca.

Cô ngồi xồm người xuống, vùi đầu vào giữa hai chân, thu mình vào khoảng trời riêng, không muốn đối mặt với ai.

Anh không cách nào đến gần cô, nhất thời không biết phải làm sao, một hồi lâu, tâm tư anh khẽ động, lấy ra một cây dù lớn ở phía sau xe.

Mở dù ra, anh cầm lấy cán dù, lặng lẽ đứng bên cạnh cô, cẩn thận che mưa cho cô.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ có mấy phút, có lẽ đã trải qua trăm năm, cô rút cuộc cũng ngẩng mặt lên, vẻ mặt hơi đỏ sẫm, đôi môi run rẩy tái nhợt.

Lòng anh căng thẳng như dây cung: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô đau buồn cắn môi, qua một hồi, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên có một người đàn ông hốt ha hốt hoảng đuổi theo ra đến, nhìn xung quanh.

“Vi Đồng, Vi Đồng!”

Cô nghe thấy tiếng anh ta, hơi sợ hãi đứng thẳng người lên.

“Thật tốt quá, em vẫn còn ở đây.” Người đàn ông kia chạy đến, thử chạm vào cô.

“Đừng tới đây!” Cô khéo léo né tránh, trốn sau lưng Nghiêm Sâm.

Anh ngắn người, không nghĩ tới cô sẽ trốn ở sau lưng của anh, một tay còn nắm chặt lấy ống tay áo của anh.

“Anh là ai?” Người đàn ông thấy thế, có thái độ thù địch trừng mắt với anh.

“Vậy anh là ai?” Anh không khách khí hỏi ngược lại.

“Tôi là bạn trai của Vi Đồng! Anh thì sao? Anh quen cô ấy hả?”

“Tôi là ông chủ của cô ấy.”

“Ông chủ sao?” Hoàng Khải hơi ngạc nhiên. “Ông chủ của Vi Đồng sao lại xuất hiện ở đây?”

“Đường này là do nhà anh mở sao?” Anh lên tiếng chế giễu.

Hoàng Khải hơi cau mày, nhìn thấy sắc mặt của người này không tốt, quyết định bớt trêu chọc thì tốt hơn, tự mình chuyển sang hỏi bạn gái.

“Vi Đồng, em hãy nghe anh nói, nghe anh giải thích, chuyện..... Không phải như những gì em nhìn thấy đâu.”

“Em đã tận mắt nhìn thấy, anh còn muốn nói điều gì?” Giọng nói Chu Vi Đồng lạnh lùng, không hề dao động.

“Cái đó đúng..... Phải nói như thế nào đây? Chỉ là một lúc mất kiểm chế.....” Hoàng Khải luống cuống giải thích.

“Em cũng biết, anh nghĩ rằng tới hôm nay em sẽ không đến, cho nên mới..... Cô ấy chính là ‘Yêu tinh cuối cùng’ mà anh đã nói với em đó, cô ấy thích ‘Pharaoh’, kết quả là hai người cãi nhau, cô ấy tâm tình không tốt nên đến tìm anh kể khổ. Anh cũng vậy, không ngờ cô ấy sẽ đến..... Cô ấy nói muốn cho ‘Pharaoh’ đẹp mắt, cho nên..... Ai, anh chính là bất đắc dĩ mà!”

Yêu tinh cuối cùng? Pharaoh?

Ngay cả Hoàng Khải giải thích có hơi lộn xộn, nhưng Nghiêm Sâm vẫn đoán ra được đầu đuôi sự tình. Tóm lại anh ta cho là tới nay cô sẽ không đến chơi, vì vậy ở nhà liên tiếp đãi cô gái quen trên mạng, không ngờ hai người lại ngoài ý muốn lau súng cướp cò.....

“Anh cùng cô gái đó lên giường?” Anh lớn tiếng chất vấn.

Hoàng Khải nghe vậy, đầu co rụt lại, ánh mắt lờ đi.

Không cần câu trả lời, Nghiêm Sâm cũng biết mình đã đoán đúng. Anh nghĩ, Chu Vi Đồng tận mắt nhìn thấy bạn trai mình cùng cô gái khác kích tình trên miên trên giường, bị dâm kích lớn, nên mới hoảng hốt thoát khỏi hiện trường.

Trái tim cô chắc là rất đau khổ? Anh có thể hiểu được cảm giác tan nát cõi lòng đó, nỗi đau khó có thể chữa trị.

Con tức giận đột nhiên cháy trong tâm trí Nghiêm Sâm.

“Vi Đồng, anh không có cố ý, là cô ấy quán lên người anh!” Hoàng Khải vẫn còn không biết sống chết oa oa giải thích.

“Anh cũng không nghĩ như thế, đều là do cô ta.... Người phụ nữ đó quá hèn hạ!” Anh như đứa trẻ, gây họa rồi chỉ biết đổ thừa cho người khác.

“Anh nói cái gì? Anh nói đủ chưa?” Nghiêm Sâm giận dữ mắng mỏ.

“Tôi nói thật, chuyện là do người phụ nữ kia quyến rũ tôi..... Tôi không có.....”

Một quả đấm bay vào mặt tên Hoàng Khải vô trách nhiệm kia, anh ta hoảng sợ, đưa tay vệt máu ở sống mũi, khàn giọng lên án.

“Anh tại sao đánh tôi?”

Tại sao ư? Nghiêm Sâm cười lạnh. Anh không thể hiểu được người đàn ông hèn hạ này.

Anh ngao nghể hất mặt, nhìn qua Chu Vi Đồng.

“Theo tôi lên xe!”

Cô kinh ngạc nhìn anh, nghe tiếng anh ra lệnh, không tự chủ được gật đầu.

“Đợi đã nào....! Anh không thể mang Vi Đồng đi!” Hoàng Khải ngăn cản hai người, nhìn cô giải thích. “Vi Đồng, em đừng tức giận, em phải tha thứ cho anh đây, có phải hay không? Em cũng biết anh không phải cố ý!”

Chu Vi Đồng không để ý tới anh ta, dưới sự bảo hộ của Nghiêm Sâm, ngồi vào trong xe.

Hoàng Khải bỗng dưng tức giận. “Em cùng người đàn ông này rốt cuộc có quan hệ gì? Anh ta thật sự là ông chủ của em à? Làm sao có thể trùng hợp xuất hiện ở đây? Chả lẽ em ở sau lưng anh ‘lên phén’?”

Lại một quả đấm nữa, không một chút khoan nhượng vung đến.

Hoàng Khải bị đau, cuối cùng thức thối cảm miệng lại, không hề lên tiếng nữa, ánh mắt căm hận nhìn Nghiêm Sâm bước lên xe.

Bánh xe đi chuyên, nâng lên một luồng sóng nước, đem người đàn ông không biết nhận sai kia, dần dần bỏ lại phía sau.

Đến cuối cùng. Chuyện gì đã xảy ra?

Một giờ sau, khi Chu Vi Đồng ngồi trước bàn ăn ở một nhà hàng hải sản, trước mặt là một bữa ăn thịnh soạn, mùi thơm kích thích vị giác của cô, cô rất muốn ăn nhưng không có cách nào động đậy.

Bởi vì tinh thần của cô còn rất hốt hoảng, chính bản thân cô cũng không tin được chuyện vừa xảy ra.

Cô thật là đã nhìn thấy bạn trai cùng người phụ nữ khác lên giường sao?

Việc người đàn ông lừa thể vợ và triển miên môi lưỡi cùng đối phương, đúng là anh thật sao? Là Hoàng Khải luôn có hứng thú với các trò chơi điện tử đây sao?

“Ăn đi!” Nghiêm Sâm ngồi đối diện với cô, quan sát thần sắc dờ dẩn của cô một lát, lấy đôi đũa đưa cho cô.

Cô kinh ngạc nhận lấy, giương mắt nhìn anh.

Ngày hôm nay người đàn ông này đã giúp cô ăn mặc thật xinh đẹp, tự mình lái xe đưa cô đi gặp bạn trai. Sau đó lại bắt gặp cô bị đả kích tổn thương tinh thần, che chở đưa cô rời đi.

Anh đưa cô đến một khách sạn trong nội thành Tân Trúc, đặt hai gian phòng, ra lệnh cho cô tắm nước nóng. Sau đó không biết từ chỗ nào lại đưa cho cô một bộ quần áo sạch sẽ, muốn cô thay.

Kể đến, đưa cô đến một nhà hàng hải sản ở gần đó để ăn khuya.

“Cả buổi tối hôm nay cô chưa ăn gì, bụng nhất định rất đói phải không? Mau ăn đi!”

Tối nay anh cũng chưa ăn gì mà? “Anh. Không phải nói muốn đi Đài Trung gặp bạn bè hay sao?”

Anh sững sờ, hiển nhiên là quên cái cơ tạm thời này, nhưng anh không hổ danh là người đàn ông lăn lộn trên thương trường, nhanh chóng thu lại nét mặt.

“Công ty bạn tôi tạm thời có việc, xem như xui xẻo một chuyến.”

“Ồ.” Không phải như thế, cô biết là anh đang nói dối.

Anh giống như cũng nhìn ra là cô không tin, ánh mắt xẹt qua vẻ lúng túng.

Cô lặng lẽ nhìn anh, tiếng lòng chậm rãi thất lại. Tại sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy?

“Sao còn chưa ăn?” Anh lên tiếng thúc giục.

“Ah.” Cô cầm đũa, ánh mắt lướt qua bàn thức ăn đầy đủ màu sắc và hương vị, cuối cùng cô chọn món tôm nõn xào trứng, miễn cưỡng ăn được vài miếng liền hạ đũa.

“Ăn không vô sao?” Anh cau mày nhìn cô.

“Ừm.” Cô gật đầu.

“Bởi vì bạn trai cô sao?” Anh hỏi trực tiếp một cách sắc bén.

Cô run lên, sắc mặt bỗng trắng lên, lông mi khẽ rũ xuống. “Tôi không ngờ. Không ngờ anh ấy sẽ.”

Anh trầm giọng tiếp lời. “Không ngờ anh ta sẽ bắt cả hai tay sao?”

Cô lẩn nữa gật đầu, vừa định mở miệng liền nuốt vào. “Vây không. Giống như anh ấy.”

“Chẳng lẽ cô lại muốn tìm lý do cho anh ta nữa hay sao?” Sắc mặt Nghiêm Sâm trầm xuống, ánh mắt tối lại.

“Chẳng lẽ cô lại tin tưởng lời nói của anh ta, mọi chuyện là do người phụ nữ đó chủ động quyến rũ anh ta hay sao?”

Cô không trả lời ngay, đưa tay cầm ly nước, ngón tay giữ chặt. “Tôi nghĩ. Nói không chừng mọi chuyện chính là như vậy.”

Anh bỗng nhiên đập bàn. “Cô tỉnh táo lại một chút cho tôi! Chu Vi Đồng!”

Cô giật mình, hơi lo sợ giương mắt nhìn, nhận lấy ánh mắt như lửa đốt của anh.

Vì sao anh lại kích động như thế?

Ánh mắt rực sáng của anh trừng cô. “Cái loại đàn ông không biết chịu trách nhiệm đó, vì sao cô lại còn thay anh ta kiếm cớ? Anh ta chẳng những không trung thực, càng tệ hơn khi đẩy mọi lỗi lầm sang cho người khác! Đừng nói với tôi là cô định tha thứ cho anh ta!”

“Tôi không có, tôi không phải.” Nhìn thấy anh tức giận, không biết tại sao, cô nhất thời luống cuống, lo lắng giải thích. “Tôi định nói.”

“Mí mắt cô sưng lên rồi.” Anh bỗng cắt đứt lời nói của cô.

Cô sùng sốt.

“Vừa rồi khóc thật lâu phải không?” Ánh mắt sắc bén không chút nhu tình bắt bẻ cô.

“Đã khóc ở trong mưa, lúc tắm cũng khóc, cô rất đau lòng phải không?”

“Tôi.” Cô cắn chặt răng, cố gắng kìm nén cảm xúc đang sôi trào mãnh liệt.

“Cô đúng là ngốc.” Anh đưa ra kết luận.

“Cái gì?” Cô rung động, không thể tin được trừng mắt anh.

Anh bĩu môi, dáng vẻ khinh thị. “Vì chuyện tình cảm với loại đàn ông chưa trưởng thành đó, bị hắn ta cũng không biết làm sao, chỉ biết khóc, còn trăm phương ngàn kế muốn tìm lý do để tha thứ cho hắn ta. Không phải ngốc thì là cái gì? Tôi nghi ngờ đầu óc của cô để quên ở nhà bạn trai cô không có mang theo ra ngoài.”

“Anh.”

Toàn thân cô phát run, âm thầm bấm chặt lòng bàn tay. Anh hà tất phải nói chuyện hà khắc như vậy sao?

“Anh không có hiểu.”

“Tôi là không hiểu được đầu óc của người phụ nữ này có cấu tạo như thế nào? Cô không nhìn ra bạn trai cô, căn bản là không nghiêm túc với cô sao? Ngày đó cô ở Nhật Bản thay hắn ta xếp hàng lại gặp trời mưa, cô có biết hắn ta gọi điện đến nói như thế nào không? Biết rõ là cô đang bị sốt, thế nhưng chỉ quan tâm đến việc là cô không giúp hắn ta mua trò chơi điện tử! Đây chính là bạn trai cô, cô đến bây giờ vẫn không nhìn rõ hắn ta sao? Con mắt của cô bị mù sao?”

Từng câu từng chữ của anh sắc bén như dao cắt, chuẩn xác khoét sâu vào trái tim cô.

Tại sao lại có người nói chuyện tàn nhẫn như vậy, vô tình như vậy? Anh không biết là cô đang bị chảy máu sao? Bởi vì bị bạn trai phản bội cùng với lời nói sắc bén của anh làm cô co rút lại.

Cô quật cường nâng cằm lên, không muốn biểu hiện sự yếu ớt ở trước mặt anh, nhưng trong ánh mắt cũng không giấu được vẻ đau buồn, mờ mịt nước mắt.

Cô không muốn khóc, hết lần này đến lần khác cố đè nén đau thương.

“Tôi không có mù, đầu óc. Cũng không có vấn đề.” Cô run giọng nói rõ.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với cô?”

“Tôi chỉ là. Không tin, Hoàng Khải rất mê chơi trò chơi điện tử, anh ấy không giống như những người đàn ông khác, sẽ có hứng thú với người phụ nữ khác. Anh ấy không phải là loại người đó. Sẽ không khờ khạo chế được dục vọng, anh ấy.” Cô không biết nên giải thích như thế nào, xấu hổ, ảo não, si nhục, đủ các loại tâm tình đang kìm nén trong ngực, làm cô thở không nổi.

Anh bỗng chốc neho mắt lại, nhạy bén bắt bẻ lời nói mạch lạc của cô.

“Ý của cô muốn nói bình thường hắn ta không có dục vọng gì sao?”

“.....”

“Hắn ta không có cùng với cô lên giường sao?”

Anh nhất định phải hỏi những việc này sao? Cô cắn giận nhìn anh.

Mà anh bỗng chốc cũng im lặng, ánh mắt âm trầm bất định.

Cô nhìn không ra suy nghĩ của anh, càng thêm xấu hổ. Lần này thì anh đã biết, bình thường bạn trai cô đối với người bạn gái này không có ‘tình dục’, quay lưng lại có thể cùng bạn gái quen biết trên mạng lên giường.

Càng nghĩ càng khó chịu, cô đột nhiên đứng dậy. “Anh từ từ ăn, tôi về khách sạn trước.....”

“Ngồi xuống!” Anh ra lệnh.

Cô cắn môi, không thêm để ý.

“Tôi nói cô ngồi xuống.” Anh không khách khí nắm chặt cổ tay cô, kéo cô yên vị lại ghé ngồi.

Cô cắn giận xoay mặt.

“Cho nên cô vì chuyện này mà không tin tưởng vào bản thân sao?” Anh ung dung hỏi.

“Bởi vì bạn trai cô không nhớ tới cô, thà lên giường với người phụ nữ khác, cho nên cô bắt đầu nghi ngờ sức quyến rũ của bản thân.”

Vì sao lúc nào anh cũng nói trúng tim đen như vậy!

Cô vừa thẹn vừa cáu, cổ kìm nén kích động muốn cầm kim vá cái miệng đẹp đẽ kia lại của anh.

Cười nhạt một tiếng. “Cô vốn không có sức quyến rũ của phái nữ, chuyện này có gì đâu phải nghi ngờ nữa?”

Anh nói cái gì chứ?

“Không có ánh mắt, không có đầu óc, không có sức quyến rũ, càng nói lại thấy người phụ nữ này thật thảm.”

Nói đủ rồi chưa?

“Không trách được bạn trai cô sẽ bắt cả hai tay.....”

“Nghiêm Sâm!” Cô dùng sức vỗ bàn, so với lần vỗ bàn trước của anh càng vang dội hơn, kích động hơn, cô thậm chí quên người đàn ông trước mặt là ông chủ, không nên gọi thẳng tên của anh. Cô chỉ biết nếu như có thể, cô thật muốn ở tại chỗ này nhéo anh vài cái.

“Anh không cần quá đáng như vậy!”

“Tôi quá đáng sao?” Anh không thêm để ý tới sự tức giận của cô ở trong mắt, khẽ nhếch môi cười. “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

Trời! Cô thật rất hận anh!

“Anh nói chuyện nhất định phải đã thương người khác như vậy sao? Anh căn bản không hiểu..... Tôi đã rất khổ sở! Giống như người đàn ông vậy, cho đến bây giờ vẫn chưa trải qua đã kích như thế này sao? Anh không thể nào hiểu được bị người khác phản bội có rất nhiều đau thương, tôi đối với hai đoạn tình cảm trước đây đều nhanh chóng chia tay, tôi đã nghĩ rất kỹ đoạn tình cảm này với Hoàng Khải, tôi rất nghiêm túc..... Mặc dù tôi biết rõ chúng tôi có nhiều điểm không hợp nhau, tôi biết rõ anh ấy cũng không yêu thương tôi nhiều lắm, tôi cũng biết rõ, cũng biết.....” Cô đột nhiên nghẹn ngào, nhiều uất ức dây dưa không hồi kết.

Cô đã sớm biết, một ngày nào đó bọn họ sẽ chia tay, chỉ là cô vẫn phí công kéo dài cái ngày đó ra.

Mẹ thường nói cô ngốc, nói với cô là Hoàng Khải giống như không thương cô, so với anh ấy dường như xem cô là người giúp việc làm theo giờ, thật ra thì cô cũng hiểu, chỉ là bản thân không muốn thừa nhận.

Cô rất hối hận, cảm giác mình thật ngốc thật ngây thơ, đối với việc bạn trai lên giường với người phụ nữ khác, cô rất đau lòng, vậy mà anh lại còn cười nhạo cô!

“Vì sao anh lại nói với tôi như vậy?” Cô rung rung oán anh, trừng mắt với anh.

“Anh có biết chuyện mọi người ở sau lưng anh đều gọi anh là ‘Diêm La Lãnh Huyết’ hay không? Có biết anh không được mọi người hoan nghênh? Tất cả mọi người đều hận anh.”

“..... Tôi đều biết rõ.” Mặt anh không chút thay đổi.

“Nếu biết, tại sao phải làm như vậy để mọi người oán trách anh? Anh rõ ràng có thể..... Rất dịu dàng mà. Lúc chiều còn đối xử với tôi rất tốt.”

Thật ra thì mấy phút trước kia, anh đối với cô rất tốt.

Bỗng nhiên Chu Vi Đồng dừng lại, nháy mắt mấy cái, nháy đi nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt, dần dần nhìn rõ mặt anh.

Anh vẫn nghiêm mặt như cũ, cơ thể căng cứng, nhưng đôi mắt rất thâm sâu, dường như ẩn chứa một cái gì đó.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Cô không thể xác định được, nhưng có thể cảm nhận được một tia ấm áp.

Ánh mắt cô nhìn xuống, dừng lại trên bàn tay của anh, anh đang cầm một đôi đũa, hơi dùng sức bóp chặt, cô nhìn, thoáng chốc hiểu rõ.

Anh không cố ý làm tổn thương đến cô, chỉ là anh dùng loại phương thức này để che giấu tình cảm của bản thân, lời thật sự anh muốn nói, được ẩn chứa trong lời nói của anh.

Suy nghĩ của anh là gì?

Cô thần thờ nhớ lại anh đã tìm cách mua cho bạn trai cô trò chơi điện tử, mời cô ăn cơm trưa, tự mình đưa cô đến I-Fashion thử quần áo thay đổi bản thân, còn tự mình lái xe đưa cô đến Tân Trúc.....

Có lẽ anh, chỉ muốn cô vũ cho cô?

Cô nhìn anh, thật sâu, nhìn vào đôi mắt của anh. “Anh cảm thấy..... Hiện tại tôi phải làm như thế nào mới phải?”

Nghiêm Sâm hơi dừng lại, không nghĩ tới đột nhiên cô lại tỉnh táo, hỏi ý kiến của anh, đũa đang cầm trong tay đột nhiên bị anh bẻ gãy. Anh ngẩn người, đối với cảm xúc hơi quá mức của mình bất mãn cau mày, hít sâu một cái, lúc này mới khàn giọng cất tiếng nói.

“Rất đơn giản, miễn là từ nay về sau cô thay đổi bản thân tốt hơn, để cho người đàn ông không biết quý trọng cô phải hối hận.....”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cô phải để bản thân tốt hơn so với trước kia!

Yêu chính mình, mới có thể để người đàn ông không đủ yêu cô phải hối hận. Quý trọng bản thân, sẽ không xót thương chờ đợi người khác quý trọng.

Cứ như vậy, rất đơn giản.

“Nói ngoài miệng nghe có vẻ rất đơn giản.....” Chu Vi Đồng chăm chú quan sát bản thân trong gương, tự lẩm bẩm.

Hôm nay, cô mặc chiếc áo sơ mi trắng, kèm theo áo khoác mỏng, kết hợp với quần tây vừa vặn làm nổi bật đôi chân thon dài, còn có cái mông..... Gần đây có vẻ hơi đầy đặn một chút, quả nhiên đây là thành quả của việc luyện tập yoga.

Cô đẩy mắt kính mới đổi trên sống mũi, gọng kính màu đỏ hồng, rất có phong cách, đeo trên mặt giúp cho tinh thần cô được nâng cao.

Cuối cùng, trước ngực cô còn đeo vòng cổ làm thủ công Lace trang trí bằng hoa, rất nổi bật, rất xinh đẹp.

“Có vẻ như không xấu.”

Chu Vi Đồng soi gương, cảm thấy rất hài lòng. Gần đây cô càng lúc càng thích soi gương rồi, và hơn nữa phát hiện bản thân trong gương rất tốt, da của cô rất trắng, gương mặt rất mềm mại, sờ lên rất thích. Dáng người cũng rất mảnh mai nhờ vào luyện tập yoga hơn tháng nay. Sự thay đổi này rất tiến bộ, thần sắc rất tốt.

Cô cũng lấy say mê thay đổi quần áo làm thú vui, mặc quần áo mới vào làm bản thân mình sáng sủa hơn. Cô cảm thấy tâm tình rất tốt, bước trên đường cũng rất tự tin.

Việc này có được xem là một loại hư vinh không?

Cô thẹn thùng suy nghĩ, một mặt cảm thấy xấu hổ, mặt khác lại đứng trước gương, lấy hai ngón tay trở đặt lên hai bên gò má, làm vẻ mặt ngịch ngợm đáng yêu.

“Ha ha!”

Một tiếng cười vang lên, cô kinh sợ, vội vàng thu tay lại, nũng nịu quay đầu, nhìn về phía mẹ yêu đang đứng trước cửa phòng.

“Mẹ, làm sao mẹ đi vào cũng không gõ cửa thế? Muốn hù chết con sao?”

“Mẹ nói này con gái, lúc nào thì mẹ con vào phòng con phải gõ cửa thế?” Mẹ Chu không thèm quan tâm đến con gái mà than phiền, mỉm cười bước tới, ôm lấy cổ cô từ phía sau.

“Thế nào, xem ra tâm tình của con không tệ nha, hôm nay ăn vận như thế, có vẻ rất là hài lòng?”

“Nào có nha.” Cô xấu hổ, không chịu thừa nhận. “Mẹ mau buông tay ra..... Rất là khó thở nha.”

“Không để cho con thở luôn.” Một tay mẹ Chu tiếp tục ôm. “Nói, gần đây đã xảy ra chuyện gì với con? Con nói chia tay với tên nhóc Hoàng Khải đó, là thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Tên nhóc đó cũng không gọi điện thoại cho con luôn sao?”

“Anh ấy có gọi vài lần, nhưng con không nhận.”

“Vậy nó có tới công ty tìm con không?”

“Anh ấy không biết con được điều tới tổng bộ công ty.”

“Cũng không đến nhà tìm chúng ta luôn sao?”

“Căn bản là anh ấy không biết địa chỉ nhà chúng ta! Mẹ quên rồi sao? Anh ấy chưa đến đây lần nào.”

“Đúng rồi nhì.” Mẹ Chu chê cười, nói lỏng tay ra, làm bộ gõ vào đầu mình.

“Con thấy mẹ con già rồi trở nên hồ đồ, trước kia mẹ chê nó không biết đến nhà chúng ta chào hỏi, chỉ biết thời điểm con đến Tân Trúc thay nó làm nữ giúp việc..... Chắc chắc, con cùng tên nhóc đó chia tay, thật tốt quá, đây là chuyện vui, rất đáng để ăn mừng.” Mẹ cô vỗ tay.

Chu Vi Đồng buồn cười nhìn mẹ. “Mẹ à, mẹ có khoa trương quá hay không?”

“Không khoa trương, không khoa trương chút nào.” Mẹ Chu đột nhiên nheo mắt lại, cầm tay con gái xoay một vòng, cẩn thận quan sát con gái từ trên xuống dưới.

“Người khoa trương phải là con chứ, Đồng Đồng?”

“Con làm sao?” Chu Vi Đồng kinh ngạc.

“Con nha, ngày đó trở về nhà nói với mẹ quyết định chia tay với tên nhóc đó. Mẹ tưởng rằng con sẽ không gượng dậy nổi, có thể từ ‘người phụ nữ cá khô’ lâu dần trở thành ‘người phụ nữ mục nát’, trở thành xác ướp tại nhà..... Kết quả là con không những không rơi xuống, trái lại còn ra sức làm việc, mỗi ngày đi làm giống như mẹ đi trình diện công ty Bách Hóa, sức sống bắn ra bốn phía. Một tuần đi tập ba buổi yoga, ngày nghỉ nếu không đi làm thì đi xem phim, đi dạo phố.” Mẹ Chu tạm ngừng lấy hơi, đưa tay gõ nhẹ một cái vào trán con gái.

“Phù phù phù, con tôi không những không có khô héo, ngược lại càng rực rỡ hơn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Như vậy không tốt sao?” Chu Vi Đồng đưa tay che trán, tránh né mẹ gõ vào.

“Chả lẽ mẹ hy vọng con ở nhà khóc lóc nước nỏ sao?”

“Không phải như vậy..... Chỉ là con phục hồi trở lại như cũ quá nhanh, không thể khiến người khác không nghi ngờ.” Lời nói mẹ Chu đầy ẩn ý.

“Nghĩ ngờ chuyện gì? Chu Vi Đồng không hiểu.

“Rất là nghi ngờ nha.....” Mẹ Chu xoa xoa lòng bàn tay, có ẩn ý sâu xa ra dấu tay.

“Mẹ mau nói đi.” Cô cũng không kiên nhẫn cùng mẹ đoán câu đố này.

“Có phải bên cạnh con xuất hiện bong bóng màu hồng không?”

“Bong bóng màu hồng là gì?”

“Đưa ngốc! Là đàn ông đó!” Mẹ Chu cười.

“Mẹ đây đang nghĩ, con chẳng lẽ đang có tình yêu mới phải không?”

Chu Vi Đồng chợt hiểu, trí tưởng tượng phong phú của mẹ đang nghĩ là có người đang theo đuổi cô.

“Làm ơn! Mẹ đừng có tưởng tượng nữa được không?” Cô kháng nghị, hai gò má nóng lên.

“Con mỗi ngày đều vội làm việc ở công ty, làm gì có thời gian mà phát triển tình yêu mới chứ?”

“Có thể là tình yêu văn phòng.” Mẹ Chu tung song chương xoa lấy hai bên gò má của con gái, không bỏ qua bất kỳ vẻ biến hóa nào trên mặt cô.

“Con hãy thành thật nói ra, con gần đây trở nên xinh đẹp như vậy, là vì có quan hệ với người đàn ông khác phải không?”

“Mới không phải.”

“Mẹ không tin, người ta nói ‘nữ vi duyệt kỷ giả dung’, nếu như không có đối tượng mới, làm sao đột nhiên muốn thay đổi bản thân chứ?”

“Chính là..... Không phải con đã nói rồi sao? Gần đây con thay mặt ông chủ phụ trách liên lạc với tạp chí thời trang, còn có show diễn thời trang từ thiện mùa thu, con được tham gia trừ bị công việc, cho nên..... Liền bị những người đó làm cho mura dầm thấm đất chứ sao.”

“Chỉ có như vậy sao?” Mẹ Chu không tin tưởng mọi việc lại đơn giản như thế.

“Chính là như vậy đó.” Chu Vi Đồng gật đầu khẳng định.

“Được rồi, xem như làm như thế này rất tốt.” Mẹ Chu hỏi vòng vo thất bại, rất không tình nguyện nhếch môi.

“Đúng rồi, hôm nay con đi đâu mà lại ăn mặc đẹp như vậy?”

“Đi làm nha.”

“Đi làm? Nhưng hôm nay là thứ bảy.”

“Sắp tới show diễn thời trang rồi, có rất nhiều việc phải làm chứ sao.” Chu Vi Đồng nhí nhảnh ôm bả vai mẹ, hai bàn tay thân mật xoa xoa hai gò má của mẹ.

“Con đi đây, bye bye.”

Dứt lời, cô nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ. Vừa đến cửa thì chợt nhớ là quên cầm theo com hộp tiện lợi, lại quay trở vào phòng bếp.

Cô cầm lấy túi vải, nhìn hộp tiện lợi vẫn còn nóng hổi, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến những nghi ngờ của mẹ.

Cô nói bên cạnh mình không hề xuất hiện bong bóng màu hồng, thật không có sao? Hoặc chỉ là cô..... Từ chối thừa nhận.

“Cô ở đây làm gì thế?”

Khi Chu Vi Đồng đang loay hoay ghi chép kế hoạch show thời trang thì có một bóng dáng đột nhiên lại gần, hơi thở ấm áp mập mờ lất phất thổi bên tai cô, trêu chọc làm cho cô ghi chép chậm lại.

Là bong bóng màu hồng sao?

Cô ngẩng mặt, ngửa mặt về phía sau, hơi dè phòng giữ khoảng cách với người đàn ông này.

Nghiêm Sâm hoàn toàn không chú ý sự bối rối của cô, tự mình nghiên cứu chữ viết của cô. “Sao chữ của cô lại xấu như vậy? Thời tiểu học cô không luyện chữ cho thật tốt sao?”

Bong bóng tan thành mây khói!

Chu Vi Đồng chu mỏ tỏ vẻ không vui. Sao người đàn ông này mỗi ngày không thể không xem thường cô được sao?

“Là kế hoạch show thời trang đó.” Chu Vi Đồng khép máy vi tính lại, không muốn anh tiếp tục chê bai chữ viết của cô. “Tôi đang suy nghĩ nên làm như thế nào cho thật tốt.”

Anh gật đầu, cũng không thêm gì về kế hoạch của cô. Con mắt dừng lại trên khuôn mặt của cô. “Mắt kính mới sao?”

“À! ù!” Cô theo thói quen nâng chiếc kính lên. “Mới đặt hôm thứ hai, ngày hôm qua mới đến lấy.”

“Không tê, trông rất xinh đẹp!”

Xinh đẹp sao? Cô không nghe lầm chứ? Anh nói cô xinh đẹp.

Chu Vi Đồng nháy mắt mấy cái, dường như nhìn thấy bong bóng màu hồng đang bay lơ lửng trên không trung.

“Cám ơn.” Cô ngượng ngùng khẽ rừ mắt xuống. “Thật ra thì tôi cũng nghĩ đến, có nên trực tiếp đổi kính sát trùng luôn hay không?”

“Đừng!” Anh nhanh chóng phủ quyết.

Bong bóng lại lần nữa tan thành mây khói!

Tâm tình Chu Vi Đồng vừa mới phần chấn liên rơi thẳng xuống đất.

Làm sao cô lại quên? Anh đã cảnh cáo cô ở trước mặt anh không được tháo mắt kính xuống.

Hừ, đôi mắt của cô trông rất khó coi sao? Liên phải ẩn giấu đằng sau đôi mắt kính.

Mặc dù đã qua nhiều năm cô đã hình thành thói quen đeo mắt kính, nhưng anh phản ứng như vậy làm cô tổn thương rất nặng.

Cô bỗng chốc đứng lên.

“Cô đi đâu đó?” Anh hỏi.

“Pha cà phê.” Cô không thèm quay đầu lại.

“Vậy thuận tiện pha giúp tôi một ly.”

Cô nghe vậy, bước chân hơi chậm lại, sau đó mới miễn cưỡng bước về phía trước.

Anh đưa mắt nhìn theo bóng lưng của cô, ánh mắt lóe sáng hiện lên ý cười.

Xem chừng cô giống như rất tức giận, mặc dù anh không biết rõ vì sao cô lại giận, nhưng có thể trêu chọc cô tức giận, rất là thú vị.

Vừa nghĩ đến đây, tâm tình Nghiêm Sâm bỗng tốt lên, cuối đầu huyết gió, đi về phía phòng làm việc của mình.

Đúng lúc Thái Thường từ phía kia đi tới, nghe thấy tiếng huyết gió, hơi giật mình suýt tí nữa là làm rơi xấp tài liệu đang cầm trên tay xuống đất.

Đi theo ông chủ này cũng gần năm năm rồi, chưa bao giờ nghe thấy anh ấy huyết gió ở công ty, hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Trời đất đảo lộn rồi sao?

Ôm một bụng nghi ngờ, Thái Thường Hi đi theo vào phòng làm việc của Phó tổng, đặt tài liệu lên bàn làm việc.

“Boss, những tài liệu này đang chờ anh ký.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Từ ống đựng bút Nghiêm Sâm lấy ra một cây bút máy, mở trang tài liệu đầu tiên.

Thái Thường Hi vẫn còn đứng tại chỗ.

“Còn có việc gì sao?” Nghiêm Sâm vừa ký tên, vừa hỏi.

“Boss, có mấy lời tôi xin nói thẳng, mong anh đừng để ý.” Thái Thường Hi khéo léo đề phòng.

Nghiêm Sâm hừ lạnh. “Từ khi nào thì cậu nói chuyện biết giữ ý từ rồi hả?”

Rất là oan uổng nha! Thái Thường Hi trố mắt, lúc nào anh nói chuyện với ông chủ vui buồn bất thường này cũng nom nớp lo sợ mà. Chỉ là thỉnh thoảng. Thỉnh thoảng cũng có hơi lố một chút., nhưng dù sao mình cũng là tâm phúc, nói đúng trọng tâm cũng không được xem là quá đáng đâu nhỉ?

“Có chuyện gì thì nói mau.” Nghiêm Sâm lười phải cùng anh chơi tâm lý chiến.

“Được rồi, vậy tôi nói à.” Thái Thường Hi quyết định lên tiếng. “Thời gian gần đây tâm tình anh có vẻ rất tốt.”

“Vậy thì sao?”

“Hình như có chút tốt. Là rất tốt?”

Nghiêm Sâm khẽ run mi mắt, ném bút máy xuống, tựa lưng vào ghế. “Ý của cậu là, cậu hy vọng tâm tình của tôi xuống thấp sao?”

“Đĩ nhiên không phải.” Thái Thường Hi vội vàng khoát tay. Nói giỡn! Đại Ma Vương mà đi vào con sóng nhỏ này, đây chẳng phải đang phun lửa khắp nơi sao? Đất đai khô cằn, anh đâu có hy vọng đại nạn này lại xảy ra.

“Ý của tôi là Tôi muốn nói, gần đây tâm tình của anh rất high nha, sẽ không bởi vì?”

“Bởi vì sao?”

Ngoài cửa truyền tới hai tiếng gõ vang, cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông này.

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện.

“Vào đi!” Nghiêm Sâm cất giọng nói.

Chu Vi Đồng đẩy cửa ra, bóng dáng nhẹ nhàng, mang ly cà phê nóng đến trước mặt Nghiêm Sâm.

“Ông chủ đại nhân, cà phê của anh đây.” Cô cố ý dùng kính ngữ để xưng hô với anh, môi anh đào hé mở mỉm cười.

Việc này hiển nhiên là đang khiêu khích.

Nghiêm Sâm ngắm nhìn cô, thân là ông chủ lại bị khiêu khích, kỳ quái là anh lại không thêm đề tâm, ngược lại cảm thấy buồn cười.

Anh nhận lấy ly cà phê, nhấp một ngụm, liền nhú mày.

“Đây là cà phê ba trong một sao?”

“Đúng vậy.”

“Tôi không uống ba trong một.” Anh đặt ly cà phê xuống, “Cô giúp tôi pha một ly espresso.”

“.....”

“Cô không nghe thấy lời tôi nói sao?”

“Nghe, ông chủ đại nhân.” Cô giương mắt nhìn anh, hai con ngươi sáng rỡ như hai ngọn lửa. “Chẳng qua tôi có rất nhiều việc phải làm, hơn nữa việc pha cà phê ở công ty là do thư ký phụ trách, tôi không am hiểu cho lắm. Có thể không biết pha theo khẩu vị khiến anh hài lòng.”

Lại dám mạnh miệng nữa sao?

Nghiêm Sâm bật cười, nhưng ngoài mặt lại nghiêm nghị. “Cũng đúng, còn nhớ trước đây cô pha cà phê ở I-Fashion, kết quả là làm đổ lên người tôi, thiếu chút nữa..... Chậc, xem ra để không ảnh hưởng đến đời sau của Nghiêm gia, tôi tuyệt đối phải cẩn thận.”

Anh đang nói hươu nói vượn cái gì đó? Nhớ lại hoàn cảnh khó xử đó, trong thoáng chốc mặt cô ửng hồng tim đập nhanh. Thật ra không mở bình thì không ai biết trong bình có gì? Anh làm gì mà phải nói ra sự việc đáng xấu hổ này, còn lại dùng giọng điệu cợt nhả thế này nữa?

Không được, cô tuyệt đối không để anh nói linh tinh được.

“VẬY LÃO BẠN ĐẠI NHÂN KHÔNG CÓ VIỆC GÌ KHÁC PHÂN PHỐ, TÔI XIN CÁO LUI.”

“Đi đi!” Anh khai ân khoát khoát tay.

Cô cắn môi, cuối cùng liếc anh một cái, hậm hực xoay người rời đi.

Mà lại xoay xoay nghịch ly cà phê, khoe miệng không tự chủ nâng lên, ánh mắt sáng lên.

Thái Thường Hi đứng ngoài quan sát một màn này, cảm thấy có gì không ổn.

Cô đang làm gì thế này? Tự nhiên lại cùng cấp trên trực tiếp cãi vã?

Trở lại chỗ ngồi, Chu Vi Đồng lập tức cảm thấy khó chịu, mới vừa rồi còn tỏ ra kiêu căng mà lúc này lại bị đập tắt, cô bây giờ chỉ muốn hung hăng véo chính mình.

Cô là kẻ diễn sao? Nghiêm Sâm là ông chủ, là nhân vật kinh khủng có danh hiệu ‘Diêm La Lãnh Huyết’, vậy mà cô lại dám khiêu khích anh, quả thật không biết sống chết là gì!

Nhưng không biết tại sao, thời gian gần đây cô càng lúc càng thích vuốt râu hùm, sao lại lớn mật như vậy được chứ?

“Cô rất có tiến bộ nha!” Có người chụp bả vai của cô.

Cô ngớ ngẩn, ngạc nhiên quay đầu lại.

Là Thái Thường Hi, anh ta đang nhìn cô cười.

“Ý anh là gì?” Cô không hiểu.

“Tôi là nói boss, cô vừa rồi dám đối mặt nói chuyện với anh ấy như vậy.”

“Đó, cái đó a.....” Hai tay cô ôm đầu, không thể không cảm thấy hối hận. “Bây giờ tôi đang cố gắng kiểm điểm lại bản thân, lúc này tôi nhất định là bị điên rồi.”

“Cô không hiểu sao, cô làm rất khá.” Thái Thường Hi an ủi cô.

“Mới là lạ!” Cô than thở. “Nói không chừng đến ngày thứ Hai, bàn làm việc của tôi bị dọn dẹp sạch sẽ, chỉ có một phong thư công ty thông báo cho thôi việc.”

“Bi quan như thế sao?” Thái Thường Hi cười. “Vậy mà vừa rồi cô còn dám lên giọng với ông chủ à?”

“Tôi đã nói là tôi bị điên rồi.”

“Vi Đồng, Vi Đồng, cô nhìn tôi này.”

Cô đưa tay xuống, mê mải ngắm mặt lên.

“Tôi nói thật, tôi chưa bao giờ thấy tâm tình của boss tốt lên như thời gian gần đây, tôi muốn nói đây đều là công lao của cô.”

“Công lao của tôi sao?” Cô không thể tin được, tâm tình hỗn loạn. “Tại sao lại có liên hệ đến tôi?”

“Tôi vốn cũng không thấy là có liên hệ, nhưng là.....” Thái Thường Hi có điều gì vừa suy nghĩ vừa đưa mắt nhìn cô. “Gần đây cô trở nên thật xinh đẹp, hơn nữa càng lúc càng giống với.....” Anh bỗng dừng dừng lại.

“Như cái gì?” Cô hỏi tới.

Anh lắc đầu, thiếu chút nữa đã lỡ lời, ánh mắt thoáng chốc thức tỉnh. “Không có gì.”

Cái gì là cái gì? “Trợ lý Thái, hôm nay anh nói chuyện sao lại không có đầu có đuôi như thế chứ?” Cô nghi ngờ đẩy đẩy mắt kính.

“Chớ đẩy.” Anh ngăn lại. “Làm sao lại không đối kính áp trùng luôn?”

“Anh cho rằng tôi không nghĩ tới việc này sao?” Cô buồn bã. “Là boss không cho phép tôi ở trước mặt anh ấy không được gỡ mắt kính ra.”

“Anh ấy không cho phép? Tại sao?” Thái Thường Hi kinh ngạc.

“Ai biết? Chắc anh ấy thấy đôi mắt của tôi rất kỳ quái, không muốn bị dọa sợ nhỉ?” Cô giễu cợt nói.

Đôi mắt của cô rất kỳ quái sao? Thái Thường Hi hí hửng, chủ động gỡ mắt kính của cô xuống nhìn, dò xét cẩn thận, cô đưa mắt nhìn anh, đôi mắt đen láy như viên thủy tinh đen, trong suốt tinh khiết, nhưng lại có cảm giác gì đó rất bí ẩn.

Anh nhìn, búng tỉnh hiểu ra. “Không trách được anh ấy không cho cô tháo xuống.”

“Tại sao?” Cô hỏi tới. Đôi mắt của cô khó coi như vậy sao?

“Không phải như cô nghĩ đâu.” Thái Thường Hi nhìn thấu suy nghĩ của cô, cười, đem mắt kính trả lại cho cô, nhìn cô đeo lên. “Nhớ, đây chính là vũ khí phòng vệ, ngàn vạn lần đừng có tháo xuống đó.”

Vũ khí phòng vệ sao? Cô kinh ngạc, tại sao lại là cặp mắt kính này? Hơn nữa muốn cô phòng vệ cái gì?

“Cô không hiểu đúng không? Không hiểu cũng tốt.” Anh lảng lảng vỗ vỗ vai cô.

“Tóm lại, dựa hết vào cô đó.”

“Sao lại dựa vào tôi chứ?” Thế nào anh càng nói càng ảm đạm.

“Dựa vào việc cô khiến boss vui vẻ nha!”

“Tôi có khả năng này sao?”

“Cô có.” Anh ý định sâu xa thấp giọng nói nhỏ. “Tin tưởng tôi, cũng tin tưởng chính bản thân, cô có thể thay đổi được người đàn ông kia.”

Cô không xác định được có phải cô làm cho anh cảm thấy vui vẻ hay không, nhưng cô biết, được làm việc cùng với anh, cô rất vui vẻ.

Mặc dù cá tính của anh ngang ngược độc đoán, điểm này không cần phải nghi ngờ, nhưng có rất nhiều sự việc đưa ra quan điểm và ý kiến, quả thật rất sâu sắc, anh thường tỏ ra khinh thường hay đảo vị trí với cô, để cô có thể mở mang tầm mắt.

Có lúc, cô cảm thấy hai người là những cộng sự, giống như cùng nhau một cuộc phiêu lưu mạo hiểm, rất kích thích, rất vui vẻ, khắp nơi đều có sự mới lạ, lúc nào cũng vui vẻ.

Nếu như Hoàng Khải cần cô chăm sóc như một đứa trẻ, thì Nghiêm Sâm lại là một người đàn ông thực thụ, anh có thể dẫn dắt cô, và dẫn dắt cô một cách rất mạnh mẽ.

Anh đi ở phía trước, cô luôn đuổi theo ở phía sau, vội vàng cùng khát vọng vươn lên, để đuổi kịp anh, cô chưa bao giờ dám đi bộ.

Nhưng thỉnh thoảng, người đàn ông khí phách này cũng giống như đứa trẻ mà ăn vạ.

Giống như hiện tại.....

“Bụng của tôi rất đói.”

Chu Vi Đồng ngẩng mặt, chợt nhìn về phía ông chủ đang đứng bên cạnh cô, sừng sờ hỏi.

“Đã giữa trưa rồi sao?”

“Cũng sắp mười hai giờ rồi rồi.”

Mười mười hai giờ rồi sao? Trước kia anh làm việc không qua mười hai giờ rồi một chút, tuyệt sẽ không nhớ tới bữa trưa.

“Cô không đói sao?” Anh hỏi.

“Ừm.” Cô lắc đầu, quả thật cô cảm thấy không đói.

“Cô ở đây làm gì?” Anh cau mày. “Vẫn còn đang viết kế hoạch show diễn thời trang sao?”

“Không phải, tôi đang xem lại đồ hóa trang, xem trang web nào phù hợp để hợp tác với chúng ta.”

“Việc này không vội, khi nào thì cô đã biến thành người cuồng công việc thế? Thậm chí đã qua thời gian ăn cơm cũng không biết?”

Hắc, người nổi danh cuồng công việc ở tập đoàn này lại đi chỉ trích cô đang cuồng công việc sao?

Chu Vi Đồng ngu người, ngồi cam chịu ánh mắt chỉ trích của người lãnh đạo, ra về vô tội không nói gì, cô mờ mịt nháy nháy mắt, hồi lâu, mới tìm ra câu trả lời để lên tiếng.

“Vậy thì..... Bây giờ nên dùng cơm thôi, tôi có mang theo hộp tiện lợi.”

“Tiện lợi sao?” Anh kinh ngạc nhiu mày.

“Đúng vậy.” Từ trong bao vải cô lấy ra hộp tiện lợi. “Chỉ cần để vào lò vi sóng là có thể ăn..... Ách, thật ra thì tôi.....”

Cô muốn nói lại thôi, anh cũng không cho cô cơ hội nói dứt lời, nhìn thẳng vào cái hộp có dán hình mèo Kitty. “Tôi chưa bao giờ ăn cơm mang từ nhà đến để ăn trưa.”

“Ah, tôi cũng nghĩ vậy.” Không kỳ quái, cơm tiện lợi chỉ có những người nghèo hoặc những office lady muốn tiết kiệm tiền mới có thể mang theo, nhìn anh giống như Đại thiếu gia xuất thân giàu có, việc gì phải chịu ừn khuất thế này? Cô cắn cắn môi, đang muốn lên tiếng, anh lại mở miệng trước.

“Thái Thường Hi nói gần đây mới khai trương nhà hàng Nhật, nghe không tệ.”

Cô ngẩng người. “Boss có ý muốn cùng trợ lý Thái đi dùng cơm ở nhà hàng mới khai trương sao?”

Anh bắt mắt liếc cô một cái, giống như đang trách cô không hiểu được ẩn ý của anh.

“Thường Hi nói buổi trưa có việc, đã đi trước rồi.”

Cho nên đây là đang muốn tìm cô đi ăn sao? Cô do dự. “Nhưng com tiện lợi.....”

“Cô cần gì phải ăn loại thức ăn đã hâm đi hâm lại nhiều lần đó? Không phải như vậy rất khó ăn sao?” Anh lớn tiếng nói.

Sao lại rất khó ăn chứ? Cô chu mỏ. “Từ nhỏ đến lớn tôi đều ăn như vậy mà.”

Anh hung hăng trừng cô, cô nhất thời chột dạ.

“Được rồi, tôi với anh ra ngoài ăn.”

“Thôi!” Cô nhượng bộ chẳng những không làm cho anh bớt giận, ngược lại càng làm anh thêm ảo não, gương mặt thêm phần xấu hổ. “Cô thích ăn loại thức ăn thế này thì cô cứ tùy tiện.”

Dứt lời, anh bước nhanh về phía phòng làm việc của mình, cũng không thèm quay đầu lại.

Tìm cô đập nhanh hơi loạn nhịp nhìn theo bóng lưng của anh. Anh không phải đang đói bụng sao? Ý này là có ăn bữa trưa hay không đây?

Cô thờ dài, đem hộp tiện lợi đến phòng trà nước hâm nóng, sau đó cầm hộp thức ăn còn nóng gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Chuyện gì?”

Giọng điệu này cũng không đánh tan được dững khí của cô, cô hít sâu một cái.

“Boss, thật ra thì tôi..... Mang theo hai hộp tiện lợi.”

“Hai sao?” Anh ngạc nhiên nhú mày.

“Đúng vậy.” Cô hơi mỉm cười. “Bởi tôi thấy anh luôn ăn com bên ngoài, chắc chưa có cơ hội ăn món ăn gia đình, cho nên, ừ, nếu như anh không ngại lời nói lúc này.....”

Cô bỗng nhiên dừng lại, có chút không tự tin, nhớ tới lúc này anh nói loại thức ăn hâm đi hâm lại rất khó ăn, không biết có chịu nề mặt hay không?

“Tôi thấy vẫn nên quên đi.....”

“Tôi muốn ăn.” Anh đột nhiên đứng dậy đi về phía cô, đoạt lấy hộp tiện lợi cô giấu ở phía sau, mở ra, một mùi thơm khó tả. “Cái này chính là cô làm sao?”

“Ừm, com chiên Dương Châu với canh rau, có thể bổ sung thêm chất xơ.”

“Cái này có thể ăn sao?”

Sao? Chu Vi Đồng sùng sốt. Đây có được xem là đang ghét bỏ không? Nhưng nhìn ánh mắt của anh như muốn ăn thử, lại không giống.

Hoặc đây là thói quen đang cố khinh thường cô sao? Cô thấy, cảm giác mình có thể hiểu được tâm tình của người đàn ông này.

“Không tin, anh có thể thử một chút, đảm bảo ngon!” Cô múc một muỗng com, đưa tới bên tay anh.

“Được rồi, tôi cố gắng thử một chút xem sao.” Anh ngao ngễ nhận lấy muỗng, đưa vào trong miệng, từ từ nhai.

Cô đứng im nhìn anh, trái tim hơi rung động, mặc dù tài nghệ nấu nướng của cô rất tốt, nhưng vẫn sợ không hợp khẩu vị với anh.

“Như thế nào?” Cô mong đợi hỏi.

“Chắc, cũng tạm được.” Lời nói trên miệng anh không biết nghe lời, tay ngược lại rất là tự nhiên múc thêm một muỗng nữa, cô hơi sợ nhìn anh không tự chủ được việc làm, miệng mỉm cười, trong lòng quay từng vòng, không ngừng tràn ra niềm vui sướng.

Như thế nào? Nhìn anh lại trẻ con như vậy, nhưng cô lại cảm thấy nhớ, rất nhớ, cảm giác cung chiều anh.

“Anh đừng ăn quá nhanh, cẩn thận bị sặc.” Cô dịu dàng dặn dò. “Tôi đi chăm trà.”

“Ừm.” Anh gật đầu, không khách khí cầm hộp com tiện lợi, một muỗng lại một muỗng, ăn như hổ đói, giống như ở trên đời này chưa bao giờ ăn món ăn quý giá và lạ như thế này.

Cô mới bụng hai ly trà quay trở lại, thế nhưng anh lại lại như ‘gió cuốn mây bay’ mà quét sạch hơn một nửa hộp com tiện lợi của cô, cô không thể tin, nhưng cũng không khỏi mừng rỡ.

“Nếu như anh thích, về sau tôi sẽ giúp anh làm một phần.” Vừa dứt lời, cô liền âm thầm hối hận.

Cô cũng không phải bạn gái của anh, mỗi ngày giúp anh làm cơm tiện lợi, quá mập mờ?

Nhưng anh không nhận ra có cái gì đó không đúng, còn tùy hứng nói.

“Lần sau tôi muốn ăn món sở trường của cô.”

Cô nghe vậy, lòng tan chảy, ngọt ngào như mật ong. “Được, nhưng khi anh ăn, không được phép chê.” Trước tiên phải đưa ra quy tắc.

“Không được, cô cũng biết tính tôi không thích nói dối, ăn không ngon tôi sẽ nói thẳng.”

Nhưng cô không cần. Cô sẽ giận? “Nếu anh không thích nói dối, anh chỉ cần nói chuyện không cần quá khắt khe được không?”

“Tôi sẽ nói thật.”

“Anh có biết như vậy rất là máy móc hay không?”

“Nói thật lòng cũng sai sao?”

“Anh..... Anh rất quá đáng! Không ai dạy anh không cần quá câu nệ sao? Thỉnh thoảng khen ngợi người khác mấy câu sẽ chết sao?”

“Nếu rất đáng giá để khen thì tôi sẽ khen ngợi.”

“Vậy tôi không đáng giá để anh khen ngợi sao? Tại sao anh luôn ghét bỏ tôi?”

“Tôi không có ghét bỏ cô.”

“Còn nói không có? Anh luôn nhắm vào tôi.”

“Tôi không có.”

“Anh có.”

Cuộc nói chuyện của hai người dường như không còn là cuộc nói chuyện của hai người lớn nữa, mà giống như hai học sinh tiểu học ngây thơ đang đối chọi gay gắt, lại càng giống như hai người đang yêu nhau đang cãi yêu với nhau.

Nhưng hai người vẫn không nhận ra đang vượt quá giới hạn, đang vui vẻ, đắm chìm trong bầu không khí này, cho đến khi Chu Vi Đồng mang theo ý nung nấu hỏi.

“Anh không có ghét bỏ tôi, vậy anh nhìn một chút, tại sao không cho tôi ở trước mặt anh gỡ mắt kính xuống?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trong nháy mắt không khí ngưng tụ lại.

Anh không nói lời nào, cũng không nhúc nhích, cả người giống như gặp phải yêu nữ làm phép, bay mất hồn vía.

Sau một hồi rất lâu, Chu Vi Đồng cảm thấy mình không thể chịu đựng nổi nữa không khí trầm mặc này, đang chuẩn bị nói đùa vài câu để xua tan không khí trầm mặc này thì bỗng nhiên anh khàn giọng lên tiếng.

“Tại sao cô lại nói như vậy?”

“Sao?” Cô ngớ ngẩn. “Anh quên sao, trước đây anh đã nói không cho tôi tháo kính xuống ở trước mặt anh.”

“Tôi nói lúc nào?”

“Chính là lúc chúng ta đi công tác ở Tokyo..... Hôm anh đã uống say.” Giọng nói nhỏ dần, bỗng nhiên cô tỉnh ra, có lẽ đối với anh mà nói, đêm đó là một đêm đáng xấu hổ.

Quả nhiên, Nghiêm Sâm nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Cô lúng túng phát tay một, nhất thời không biết làm sao. “Ách, thật ra thì cũng không có việc gì., tôi chỉ cảm thấy hiếu kỳ mà thôi, muốn biết đôi mắt của tôi có phải rất khó coi hay không.”

“Không phải như vậy?” Anh cắt đứt lời nói của cô.

“Vây là..... Như thế nào?” Cô sợ hãi hỏi. Nói thật ra, cô rất muốn biết lý do.

Anh không trả lời, để hộp tiện lợi xuống, cầm ly trà cô mới bung vào, cũng không sợ nóng, uống một hơi.

Nhìn bộ dáng anh rất hồi hộp, cô chưa thấy qua anh luống cuống như thế này, hai bên tóc mai đang đổ mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Càng nhìn cô càng tò mò, bỗng nhiên nảy sinh ý định, cô tháo mắt kính xuống.

Anh uống xong ly trà này, quay đầu nhìn cô, nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

“Cô.....”

“Tôi quyết định đeo kính áp tròng.” Cô tuyên bố.

“Tôi nghĩ ông chủ sẽ không cho phép nhân viên không đeo mắt kính chứ?”

Anh nghe vậy, giương mắt nhìn cô. “Chu Vi Đồng, cô mau đeo kính lại.”

Cô không thêm đề ý, còn cố ý đến gần anh, nâng gương mặt thanh tú lên, khiêu khích cùng anh giằng co.

Anh thấy cô đi tới, lại hốt hoảng lui về phía sau. “Cô sẽ hối hận.”

“Tại sao?” Cô tiếp tục bước lại gần anh.

“Bởi vì.....” Anh chần chờ.

“Bởi vì thế nào?” Cô đứng trước mặt anh, khoảng cách rất gần, chỉ cách nhau một hơi thở.

Hơi thở anh không ổn định, nhịp tim giống như đang ngưng lại, lý trí mất đi, tình cảm đang nổi sóng lên mãnh liệt. Sau đó, anh đưa tay giữ chặt cô lại, áp đôi môi xuống.

Một cách đầy thô bạo, trừng phạt bằng nụ hôn, anh xoa đôi môi mềm mại của cô, cô kinh sợ, ừm, trực giác muốn tránh, nhưng có bàn tay giữ chặt gáy của cô, không cho cô thoát.

Đầu lưỡi thăm dò vào trong hàm răng của cô, càng rõ lượn quanh, mút.

Cô cau mày, toàn thân phát ra niềm đam mê mãnh liệt, lúc sắp chịu không nổi nữa, bỗng nhiên lại trở nên dịu dàng.

Anh không còn kiên cường chiếm giữ nữa, chuyển thành êm ái che chở, nhẹ nhàng hôn môi cô, lướt qua liền ngưng lại.

Nụ hôn lúc cạn lúc sâu, làm cô dần mất đi khả năng chống cự, yếu ớt mặc cho anh định đoạt.

Anh nâng mặt của cô, đôi môi anh triển miên lướt qua chóp mũi, lông mi, cuối cùng dừng lại trước trán.

Hai người lẳng lặng ôm lấy nhau, cảm giác hỗn loạn cùng với cơ thể nóng rực.

“Hiện tại, cô có hiểu không?” Anh ở bên tai cô nói nhỏ, hơi thở mập mờ nhẹ như lông vũ, làm xao xuyến trái tim cô.

“Cô tháo mắt kính, chuyện sẽ xảy ra như vậy.”

Cô không nói một câu, gương mặt ửng đỏ khẽ dựa vào lồng ngực của anh, khẽ thở gấp.

Thời gian dường như không ủng hộ thời khắc ngọt ngào này, lặng lẽ tiến về phía trước.

Cho đến khi một chuông điện thoại không thức thời đột nhiên vang lên, hai người giật mình, rồi mới từ trong không khí say mê tỉnh dậy, nhanh chóng tách ra.

Nghiêm Sâm nhận điện thoại, Chu Vi Đồng kinh ngạc nhìn theo bóng dáng kiên cường của anh, tay phải đặt lên ngực.

Trái tim hình như đập rất nhanh, như muốn nổ tung, da thịt cô cũng nóng lên như muốn phát sốt.

Cô cần môi, không biết hít sâu bao nhiêu lần, cố gắng trấn tĩnh, quyết định đeo mắt kính trở lại.

Thái Thường Hi nói, đây là vũ khí phòng vệ của cô, hiện tại cô đã hiểu ra, thì ra vũ khí phòng vệ chính trái tim của cô.

Bảo vệ cô, không hẳn là anh bị khuất phục.....

Sau ngày hôm đó, mối quan hệ giữa cô và anh vượt qua một ranh giới mới, bước tới một tình cảnh tốt đẹp hơn.

Cũng không đơn thuần là ông chủ cùng trợ lý, cũng không phải hai người yêu nhau, công tư phân minh, nhưng cũng có vài điểm mập mờ.

Ai cũng không hề nhắc lại nụ hôn ngọt ngào đó, cũng không thêm để ý hai người có phải đang yêu nhau hay không, chỉ là để theo cảm giác, diễn ra một cách tự nhiên.

Dần dần, cô phát hiện mình ở trước mặt anh, có chút đặc quyền, cô là nhân viên duy nhất có thể lên giọng với anh, mà anh hoàn toàn không tức giận.

Cô có thể trêu chọc anh, nói xéo anh, thỉnh thoảng còn châm chọc anh vài câu, rồi thỉnh thoảng còn làm nũng với anh. Anh có lúc sẽ giả bộ không nghe thấy, có lúc sẽ dùng từ ngữ độc miệng đáp lại, nhưng phần lớn thời gian, ánh mắt đều hiện ý cười.

Ân sâu trong ánh mắt nụ cười đó, ước chừng là một loại nuông chiều.

Trong phòng làm việc bắt đầu truyền ra lời đồn, tò mò rỉ tai với nhau gần đây ‘Diêm La Lãnh Huyết’ hình như vui vẻ hơn rất nhiều, thường thì có thể thấy anh cười sang sảng, so với vẻ mặt tối tăm âm trầm trước đây không thể nào sánh nổi.

Là ai hoặc chuyện gì đã khiến anh thay đổi?

Các nhân viên sôi nổi suy đoán, nhưng đáp án cũng rất mơ hồ. Kỳ quái hơn là, thậm chí có người còn nghĩ anh gần đây tiếp nhận một khối tài sản lớn, hoặc là sắp được thăng chức.

Nhưng vẫn có một số người, chuyển hướng về phía Chu Vi Đồng.

“Có phải là Chu Vi Đồng hay không?” Bọn họ lặng lẽ hỏi. “Tôi nghe nói gần đây cô ấy cùng ‘Diêm La Lãnh Huyết’ rất hợp nhau.”

“Ừm, tôi cũng cảm thấy được ‘Diêm La Lãnh Huyết’ rất tín nhiệm cô ấy, giao rất nhiều việc cho cô ấy làm.”

“Lần trước tôi còn nhìn thấy bọn họ cùng nhau ăn cơm tiện lợi trong phòng họp, hình như là do Vi Đồng làm.”

“Thật hay giả.....”

Tin đồn đó, càng lúc càng lan truyền rất nhanh, mặc dù ngài Nghiêm Sâm bình thường rất uy nghiêm nên không dám tùy tiện, không người nào có can đảm dám tìm hiểu sự thật. Nhưng Chu Vi Đồng vẫn nhạy cảm phát hiện, ánh mắt các đồng nghiệp nhìn cô có chút quý dị.

Vào một buổi chiều, ánh mặt trời chiếu vào phòng làm việc, mấy nhân viên bùng điểm tâm cùng cà phê, tụ họp ở phòng giải khát nói chuyện phiếm.

Đây là chính sách mới do Nghiêm Sâm tuyên bố, mỗi ngày bỏ hai mươi phút để uống trà chiều, các nhân viên có thể ngưng mọi công việc lại, uống ly cà phê để nâng cao tinh thần.

“Tôi hỏi này Vi Đồng, nghe nói thời gian uống trà chiều này, là cô đề nghị với Phó tổng Nghiêm sao?” Một nữ đồng nghiệp lớn tuổi hỏi chuyện.

“Vâng, đúng vậy.” Chu Vi Đồng không nghĩ ngờ gì, thẳng thắn gật đầu.

Mọi người nhìn nhau với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Làm sao cô có thể thuyết phục ‘Diêm La Lãnh Huyết’ đồng ý việc này? Trước kia anh ấy không mang chúng ta nghiên chết thì tuyệt đối không bỏ qua.”

“Anh ấy không có xấu tính như vậy.” Chu Vi Đồng theo trực giác thay cấp trên giải thích. “Anh ấy chỉ là hơi chăm chỉ làm việc chút thôi. Tôi nói với anh ấy, tuy thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi nhưng có thể giúp mọi người tăng năng suất làm việc, anh ấy suy nghĩ, liền đồng ý.”

Cứ như vậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau, rất khó tin được ông chủ hà khắc có thể sáng khoái như vậy.

“Những trò chơi ở phòng bên. Nghe nói là Phó tổng đề xuất với Hội đồng quản trị, để ra một gian phòng, bố trí vài bàn bóng bàn, còn cái trò chơi đánh quả bóng tròn tròn gọi là gì ấy nhỉ?”

“Air hokcy.”

“Đúng, chính là cái đó. Đã xảy ra chuyện gì? Sao anh ấy lại đề xuất như vậy?”

“Có mà.” Chu Vi Đồng mỉm cười chứng minh. “Thật ra ở nước ngoài có rất nhiều công ty sẽ bố trí không gian để nhân viên nghỉ ngơi cho tốt, như vậy cũng được gọi là phúc lợi cho nhân viên. Hơn nữa theo như khảo sát, nhân viên đối với công việc sẽ tận tâm hơn.”

“Vậy là không có sai, nhưng.....” Có vài người tỏ ra thấy làm kỳ lạ. “Đó là cá tính của ‘Diêm La Lãnh Huyết’ ư! Sao bỗng nhiên anh ấy lại tỏ ra có lương tâm như vậy được?”

“Ài, là mọi người luôn nghĩ xấu về anh ấy thôi, thật ra anh ấy cũng không tệ đâu.” Lần nữa Chu Vi Đồng lại biện hộ.

Ha ha ha, đúng là có quỷ nha!

Tinh thần của mọi người hơi run lên, động lực bất quá nhất thời xông tới. Bọn họ không dám ở trước mặt Nghiêm Sâm nói gì đó, nhưng ở trước mặt các đồng nghiệp thân thiết này, sẽ không khí như thế.

“Vi Đồng, cô hãy thành thật nói ra, cô cùng Phó tổng Nghiêm có cái gì đó phải không?”

“Các người đang yêu nhau sao? Chẳng lẽ đang lén lút kết giao?”

“Lần trước có người nhìn thấy hai người cùng nhau ăn cơm tiện lợi, cô việc gì phải làm cơm tiện lợi cho anh ấy ăn?”

“Cô.....”

Lưu Tinh đưa ra nhiều vấn đề liên tiếp, dồn dập vào Chu Vi Đồng, cô chân động, nhất thời không biết phải ứng phó ra sao, trong lòng hơi lộn xộn.

“Tôi..... Ách, các người hiểu lầm rồi, tôi và Phó tổng Nghiêm..... Không có gì, anh ấy là..... Ông chủ nha.”

“Đối với chúng tôi mà nói, anh ấy đương nhiên là ông chủ! Nhưng đối với cô mà nói, khẳng định là không giống nhau?”

“Có gì là không giống nhau, có chỗ nào không giống nhau chứ?”

“Chớ giả bộ, nhìn cô kìa, mặt đỏ lên rồi!”

Có thật không? Chu Vi Đồng ngây ngốc giờ tay đặt lên hai gò má nóng rực. Chẳng lẽ đỏ lên rõ ràng như vậy sao? Trời!

Uổng công cô che giấu, một mặt muốn phá vỡ vòng vây của các đồng nghiệp.

“Tôi muốn..... Đi về làm việc.”

“Đừng nghĩ sẽ trốn.” Một nữ đồng nghiệp cười bắt cô lại.

“Mọi người đừng lam rận, buông tôi ra!”

“Tiểu Trịnh, cô tới đây giúp một tay.” Nữ đồng nghiệp lên tiếng nhờ một nam đồng nghiệp giúp đỡ một tay.

Một nhóm người đùa giỡn lời lôi kéo kéo, bỗng có một âm thanh nghiêm nghị vang lên.

“Các người làm gì đó? Buông cô ấy ra!”

Oa! Ma vương tự mình đến giải cứu công chúa rồi!

Mất thấy sắc mặt Nghiêm Sâm không tốt nhìn theo cánh tay của Tiểu Trịnh, cực kỳ khó chịu khi anh mạo phạm vào cô gái này. Mấy nhân viên đều hoảng sợ chắc lười hít hà, rất thức thời cùng nhau nhấc chân, như một làn khói rời đi.

Lúc này Chu Vi Đồng mới thở phào một cái, tay vỗ ngực, tim đập thành thịch.

“Bọn họ đang đùa cái gì?” Nghiêm Sâm lo lắng nhìn cô. “Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Cô giương mắt nhìn anh, hai người bốn mắt nhìn nhau, hai bên má lại nóng lên.

“Tiểu Trịnh đó giữ cô lại làm gì?” Anh chất vấn, trong lòng dường như có mùi dấm.

Cô đang nghe làm sao? Cô thân nhiên cười, thành tựu ngọt ngào của cô.

“Không có gì. Đúng rồi, boss, ngày mai I-Fashion tổ chức show thời trang từ thiện, lát nữa tôi muốn đi xem tổng duyệt, anh có muốn đi không?”

“Dĩ nhiên!”

‘Diêm La Lãnh Huyết’ giá lắm.

Sân khấu tổng duyệt show thời trang, nhân viên I-Fashion gửi tin nhắn rí tai nhau mới biết được tin tức, thần kinh của mọi người lập tức căng lên, chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến tranh.

Họ đã sẵn sàng để đáp ứng tính cách theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ của Nghiêm Sâm, nói không chừng thấy sắp xếp hàng ghế bị sai lệch, cũng nổi đóa.

Quả nhiên khi anh vừa đến hiện trường, liền dùng cặp mắt tinh nhuệ càn quét từng góc bàn ghế.

Tổng biên Vương đích thân ra nghênh đón, nhìn Chu Vi Đồng đang đứng bên cạnh Nghiêm Sâm với ánh mắt cầu khẩn.

Cô hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu.

Nghiêm Sâm kiểm tra từng chi tiết nhỏ, ánh đèn, âm nhạc đến tất cả các quy trình. Show thời trang lần này trừ các người mẫu chuyên nghiệp, ban đầu còn định mời những tên tuổi lớn trong ngành. Nhưng vì để đáp ứng được kế hoạch của Chu Vi Đồng, chủ yếu là trang phục của office lady, nên người mẫu cũng thay đổi đến từ các ngành nghề office lady. Họ không phải chuyên nghiệp, lần đầu lên sàn diễn khó tránh được có sai sót.

Nghiêm Sâm cau mày. “Đây là cái quỷ gì? Cái này có thể để nhìn sao? Đây là đang bôi nhọ trang phục của người thiết kế, người ta muốn đến xem biểu diễn chuyên nghiệp, không phải là một đám tượng gỗ trên sàn diễn.”

Chu Vi Đồng khẽ kéo ống tay áo của anh, nhìn anh mỉm cười nhẹ nhàng.

Anh bỗng nhiên dừng lại, hít sâu hai lần. “Ý tôi nói, Tổng biên Vương, những người này sẵn sàng tạm gác lại công việc để trình diễn thời trang, công ty rất cảm kích. Chỉ là động tác có chút, chắc phải mời một người mẫu chuyên nghiệp đích thân hướng dẫn lại.”

“Dạ, tôi biết rồi.” Tổng biên Vương lau mồ hôi lạnh.

“Còn về phản ánh sáng này, chiếu vào trang phục nhìn rất khó coi, giống như quỷ vậy..... Ý tôi nói, là nên điều chỉnh lại ánh sáng một chút.”

“Vâng.”

“Âm nhạc quá mạnh mẽ, giống như đám tang..... Ý tôi là, thỉnh thoảng nên xen kẽ với âm nhạc nhẹ nhàng hơn.”

“Tôi đã hiểu, chúng tôi sẽ điều chỉnh lại.”

“Cũng đã buổi diễn thử cuối cùng rồi, mà còn như thế này..... Khụ khụ, các người đã cực khổ, thời gian cũng không còn nhiều lắm, mọi việc phải nhanh lên một chút!”

“.....Vâng.” Tổng biên Vương ngẩn ngơ lên tiếng, quả thật là không thể tin được, đây là ‘Diêm La Lãnh Huyết’ của ngày thường sao? Vì sao hôm nay lại nói chuyện..... Ôn hòa như vậy chứ?

“Tốt lắm, trước mắt cứ như vậy, anh đi làm việc đi.”

“Nha, vâng.”

Sau khi Tổng biên Vương rời đi, Nghiêm Sâm nhìn sang Chu Vi Đồng, bắt đầu dĩ ảo não bĩu môi.

“Như thế này ‘không câu nệ’ chứ?”

“Ừm.” Cô gật đầu, đôi mắt sáng mỉm cười, long lánh như ngôi sao.

“Không câu nệ, tốt lắm, nhất định Tổng biên Vương và bọn họ rấy vui vẻ, sẽ dốc hết sức chuẩn bị mọi việc.”

“Hừ.” Anh không vui hừ lạnh, trừng mắt nhìn cô. “Cũng đã đến buổi diễn thử cuối cùng rồi, mọi thứ vẫn lộn xộn rối tung lên, cô xác định bọn họ sẽ xử lý kịp sao?”

“Nhất định sẽ kịp, bởi vì đã có anh ở đây.” Cô khẳng định nói nhỏ, tiếng cười nhỏ môi anh đào cong lên, tựa như chuông gió, thanh thúy vang bên tai anh.

Lời tiên đoán của cô quả không sai, trải qua một đêm bận rộn, show diễn thời trang diễn ra vào buổi chiều hôm sau thành công vang dội.

Nhà thiết kế quyên góp trang phục cho buổi đấu giá, không chỉ có các phu nhân tỏ ra hào phóng, các office lady cũng hào phóng ra giá, làm cho buổi đấu giá từ thiện trở nên náo nhiệt, quyên được rất nhiều tiền.

Đến cuối chương trình Nghiêm Sâm, Tổng biên Vương cùng với nhóm người mẫu bước ra sàn diễn nói lời cảm ơn, nhận được những tiếng vỗ tay vang dội.

Tiếng vỗ tay không ngừng, Chu Vi Đồng cũng ra sức vỗ tay, cảm xúc dâng trào, hốc mắt không khỏi phấp phồng.

Bởi vì show diễn trang lần này cô rất tận tâm tận lực, tất cả mọi trang phục đều do cô và biên tập có thâm niên ở I-Fashion cùng nhau chọn lựa. Các người mẫu cùng với nhà thiết kế cũng do đích thân cô mời.

Mặc dù cô chỉ làm việc ở phía sau hậu trường, không được đèn flash ở phía trước quan tâm đến, nhưng vẫn cảm thấy thực sự rất tự hào.

“Sao cậu lại ở chỗ này?” Một giọng nữ đầy kinh ngạc phát qua bên tai cô.

Cô ngoái đầu nhìn lại, hết sức ngạc nhiên phát hiện bạn học hồi cấp ba. “Cherry, cậu cũng tới đây sao?”

“Tớ cùng Tổng giám đốc phụ nhân đến xem trình diễn thời trang, cậu thì sao?” Cherry ngạc nhiên nhìn cô, dường như không tin cô sẽ xuất hiện ở những nơi như thế này.

“I-Fashion và Nhà xuất bản đều trực thuộc một Tập đoàn. Cho nên xem như đây là hoạt động của Công ty, tớ có..... Hỗ trợ chuẩn bị mọi việc.” Cô khiêm tốn nói rõ.

“Cậu hỗ trợ chuẩn bị mọi việc sao?” Cherry càng khó tin hơn. “Trước đây cậu căn bản không hề có khái niệm về thời trang.”

“Đúng vậy.” Cô không phủ nhận.

“Tớ nhớ rồi, lần trước tụ tập cậu có nói cậu được điều đến làm trợ lý bên cạnh Phó tổng, nhất định là anh ta giao cho cậu mọi việc đi chạy vặt sao? Phụ trách việc chạy vặt nhất định rất vất vả.” Cherry bày tỏ sự đồng tình.

“Tớ.....” Chu Vi Đồng nháy mắt mấy cái, không biết là nên giải thích như thế nào, trên thực tế cô phụ trách nhiều hơn không chỉ là chân chạy làm việc vặt.

“Người đứng ở trên sân khấu có phải ông chủ Nghiêm Sâm của cậu sao? Anh ấy rất đẹp trai!” Ánh mắt Cherry đầy ngưỡng mộ.

Chu Vi Đồng cũng hướng mắt nhìn theo, bắt gặp ánh mắt Nghiêm Sâm đang nhìn xuống, anh đang ra hiệu gọi cô.

“Anh ấy đang gọi cậu sao?” Cherry giật mình.

Cô cũng rất kinh ngạc, chỉ chỉ chớp mũi mình, anh gật đầu một cái, biểu thị xác nhận.

“Thật xin lỗi, xin lỗi vì đã không tiếp chuyện được.” Cô hướng Cherry nói lời tạ lỗi, do dự xuyên qua đám đông, Nghiêm Sâm đưa tay, cầm tay cô đưa lên sân khấu.

“Các vị, để tôi giới thiệu một chút công thần đứng phía sau show diễn thời trang lần này, Chu Vi Đồng!” Giọng nói trầm bổng du dương vang lên.

“Các nhãn hiệu trang phục biểu diễn ngày hôm nay, đều do cô ấy đích thân chọn. Đây là những đóng góp không hề nhỏ của cô ấy!”

Nói xong Nghiêm Sâm hướng mọi người vỗ tay, một trận pháo tay nhiệt liệt vang lên.

Chu Vi Đồng đứng trên sân khấu, nhất thời cảm thấy hơi choáng váng. Cô chưa bao giờ hưởng thụ được cảm giác được mọi người chú ý đến như thế này, tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn, rõ ràng là rất khen ngợi cô. Trong quá trình chuẩn bị cô đã dốc hết mọi tâm huyết, vào giờ khắc này, xem như đã có thành quả.

Nghiêm Sâm đưa micro cho cô. “Nói mấy câu với mọi người đi.”

Cô đang cầm micro, quan sát mọi người đang cuồng nhiệt đứng bên dưới sân khấu, mọi câu từ đều nghẹn lại cổ họng, cuối cùng cô chỉ nói được một câu.

“Cảm ơn mọi người!”

Cô không biết nên biểu đạt cảm xúc xúc động này như thế nào, chỉ có thể nói lời cảm ơn, cảm ơn mọi người đã giúp đỡ cô trong quá trình chuẩn bị, đặc biệt là người đàn ông đang đứng bên cạnh cô.

Là anh, anh đã khích lệ cô dũng cảm tiếp nhận mọi khiêu chiến.

Cô giương mắt, đầy mây mù nhìn anh mỉm cười, tràn đầy tình cảm, khó nói thành lời.

“Từ khi nào mà cậu đã trở nên lợi hại như thế chứ?”

Chu Vi Đồng bước xuống sân khấu, Cherry chào đón cô, không thể tin được nhìn cô, vừa ước ao vừa đổ kỵ. “Tớ nhớ trước kia lúc chúng ta muốn thảo

lượn về thời trang, cậu đều không có hứng thú.”

“Cho nên tớ đã bỏ ra một đoạn thời gian để bù lại.” Chu Vi Đồng tự giễu nói. “Lúc mới bắt đầu Tổng biên Vương còn mắng tớ, nói tớ không cùng ngôn ngữ với bọn họ, không xứng để nói chuyện với bọn họ.”

“Nhưng cậu bây giờ..... Bề ngoài thay đổi rất nhiều.” Cherry tỉ mỉ quan sát cô, hơn nữa đặc biệt chú ý tới vòng eo của cô. “Cậu dường như hơi ốm?”

“Do tớ chọn trang phục phù hợp thôi....., cũng không có ốm đi bao nhiêu.” Chu Vi Đồng nhàn nhạt cười.

Cherry chăm chú nhìn thấy nụ cười đầy tự tin của cô, hồi lâu, gương mặt nói. “Cậu đã thay đổi, Vi Đồng, trở nên rất chói sáng.”

“Rất chói sáng sao?”

“Cậu bây giờ rất chói sáng, sáng lấp lánh, đối với trước kia không giống nhau.”

Chu Vi Đồng kinh ngạc bạn học cấp ba tán thưởng, trong lòng nín chặt lại.

Kể từ ngày tốt nghiệp, sau khi cùng với ba người bạn cấp ba chọn đi trên những con đường khác nhau, cô dần dần cảm giác mình cùng với các bạn rời đi càng lúc càng xa, những lúc ‘thục nữ sinh từ đầu’ tụ tập, càng lúc cảm thấy rất tự ti.

Các bạn cô ai cũng thành công, nếu không có sự nghiệp sáng chói thì gia đình cũng hòa thuận vui vẻ, các bạn cô xinh đẹp chói sáng như thiên nga. Mà cô, chỉ là một vịt con xấu xí, chỉ có thể trốn trong bóng tối tự thấy xót xa.

Không ngờ, cũng có ngày vịt con xấu xí trở nên thật xinh đẹp.....

“Cái gì đã khiến cậu thay đổi?” Cherry tò mò hỏi.

Là cái gì đây?

Cô chần chừ, vấn đề này quá phức tạp, cũng quá đơn giản, cô nhất thời không biết phải nên giải thích như thế nào.

“Tớ.....”

“Cherry, thì ra cô ở nơi này!” Một giọng nói vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của hai cô.

Chu Vi Đồng nhìn qua người mới đến, là một phụ nữ trung niên, vóc dáng hơi mập. Toàn thân đeo các loại châu báu quý giá, rất đắt tiền.

“Mấy cái này, cô cầm giúp tôi.” Người phụ nữ trung niên ném mấy cái túi qua cho Cherry, xem ra là các chiến lợi phẩm mua được trong buổi đấu giá. “Còn nữa, tôi muốn đi spa, cô gọi tài xế lái xe tới đón tôi. Buổi tối tôi muốn cùng ông xã ăn món Pháp, cô giúp tôi đặt chỗ.” Bà ấy cường thế phân phó, giọng nói không cho cự tuyệt, thấy phục vụ đi qua liền cầm một ly sâm banh, uống một hớp, lại trách cứ trừng mắt với Cherry một cái.

“Lần trước tôi giới thiệu Ben cho cô, tại cô khi trở về cô không nhận điện thoại của người ta? Cậu ta rất tức giận, nói cô không có lễ phép!”

“Bởi vì tôi nghĩ tôi cùng anh ta không thích hợp.....”

“Người ta chịu hẹn cô, là đã cho cô mặt mũi! Cô cũng không nghĩ, bản thân chỉ là một cố vấn pháp luật, tuy khách sạn nhà Ben hơi nhỏ, nhưng cậu ta cũng là người có tiền. Cô phải làm cho cậu ta vui, muốn cậu ta mua cho vài căn nhà cũng không thành vấn đề.”

“Nhưng.....”

“Tóm lại, trả lời điện thoại người ta nhanh lên một chút!” Người phụ nữ không cho Cherry có cơ hội giải thích, cầm ly sâm banh vừa uống được một nửa nhét vào trong tay cô, không ngờ vô ý hất lên người cô.

“Này, bác gái này làm sao lại.....” Chu Vi Đồng đứng một bên nhìn không được, định thay bạn tốt mình ra mặt.

Cherry vội vàng hướng cô lắc đầu một cái, ý bảo cô chớ nhiều lời. “Vi Đồng, theo tớ vào phòng hóa trang.”

Hai cô gái đi tới phòng hóa trang hoa lệ, Cherry để những túi giấy lớn nhỏ trên chiếc giường quý phi, rửa tay, bắt đầu lấy nước làm sạch vết sâm banh dính trước ngực áo.

Chu Vi Đồng đau lòng giúp một tay. “Cherry, người phụ nữ kia là ai? Sao lại đối xử với cậu như vậy?”

“Là Tổng giám đốc phu nhân của tớ đây.”

“Nhưng cậu là cố vấn pháp luật, không phải là thư ký của Tổng giám đốc, sao lại cùng bà ấy đến xem diễn thời trang, còn phải giúp bà ta xử lý những chuyện vụn vặt kia?”

“Bởi vì tớ vào làm được là do Tổng giám đốc phỏng vấn, gần đây các phe phái trong công ty tớ tranh đấu rất khốc liệt, tớ không thể không chọn đứng về một bên.”

Vì vậy, cô cho rằng có thể tự giữ được chức vụ của mình, cô mới không phải liên đới đi lấy lòng Tổng giám đốc phu nhân?

Chu Vi Đồng không đành lòng đưa mắt nhìn bạn tốt, vì vậy cậu ấy phải chịu sự sỉ nhục, về mặt không thay đổi, hình như đã tập thành thói quen. “Loại chuyện này..... Thường gặp sao?”

Cherry nghe hỏi, giễu cợt đôi môi. “Cậu cho rằng tồn tại ở nơi làm việc dễ dàng lắm sao?”

Là không dễ dàng, tìm Chu Vi Đồng đập mạnh và loạn nhịp. Nhưng cô vẫn không nghĩ đến cô vẫn khâm phục nhóm bạn tốt, ở ngoài sáng rất rực rỡ nhưng bên trong cũng giấu đi những việc chưa xót khó có thể nói thành lời.

Cherry thoáng nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của cô, nụ cười yếu ớt. “Ở thời điểm cậu chói sáng vinh quang nhất, nhìn thấy cậu vẫn yêu thích và ngưỡng mộ bạn học đã sa sút như vậy, nói thật, cậu cảm thấy vui về không?”

Cô chán động, vội vàng lắc đầu. “Tớ không có.”

“Thật không?” Cherry không tin, tự bỏ đá xuống giếng là người có thói hư tật xấu.

“Tớ thật sự không nghĩ như vậy.” Chu Vi Đồng cuồng quật giải thích. “Tớ chỉ đột nhiên cảm thấy..... Tớ thật sự không hiểu cậu.”

“Thật sao?” Cherry nhìn thật lâu đôi mắt trong suốt của Chu Vi Đồng, ở nơi này, không tìm ra một tia ác ý, chỉ đơn thuần là hoang mang. “Được rồi, tớ tin tưởng cậu.” Cô chán nản cười khổ.

“Nếu hôm nay đã bị cậu trông thấy, tớ cũng không giấu nữa. Thật ra không chỉ có tớ, Liz, Rebecca cũng có những nỗi khổ riêng. Ông xã Liz ở Đại Lục nuôi dưỡng vợ nhỏ, gần đây Rebecca mới chia tay bạn trai. Bởi vì cậu ấy phát hiện ra người đàn ông kia chỉ yêu tiền của cậu ấy.”

“Tại sao tớ đều không biết những việc này?” Chu Vi Đồng sưng sò nói nhỏ.

“Bởi vì cậu chưa bao giờ hỏi.” Cherry thờ dãi.

Bởi vì cô không hỏi, cho nên bọn họ mới không nói.

Bởi vì từ trước đến giờ cô chỉ thấy bản thân mình hèn mọn, lại không để ý đến những khó khăn của bạn bè.

Cô vẫn cho là bạn bè luôn xem thường cô, thật ra thì chính cô đã tự xây nên tuyến phòng vệ, tự cách ly, cự tuyệt bạn bè đến gần.

“Thật xin lỗi.” Vừa nghĩ đến đây, Chu Vi Đồng không khỏi cảm thấy hối hận, thì ra những năm gần đây chính cô đã giẫm đạp tình bằng hữu này.

“Tớ thật sự xin lỗi cậu.....” Cô ôm Cherry, suy nghĩ trong lòng cảm thấy rất chua xót.

“Cậu cho rằng là chúng tớ cố ý lạnh nhạt cậu, đúng không?” Cherry khàn giọng hỏi.

“Tớ thừa nhận, có đôi khi chúng tớ đối với cậu rất lạnh nhạt, chỉ là chúng tớ không biết nói điều gì tốt cho cậu biết.”

“Tớ hiểu rất rõ, hiện tại tớ đã hiểu.” Chu Vi Đồng nghẹn ngào, hốc mắt đỏ hoe. Tình bạn là từ hai phía, cô không có mở nội tâm ra, sao lại có thể mong đợi người khác bước tới?

“Tớ là..... Các cậu biết, tớ cảm thấy đứng trước mặt các cậu rất là tự ti.”

“Tự ti cái gì? Đưa ngực!” Cherry gõ đầu cô. “Cậu có nghĩ rằng, chúng tớ giỏi giang hơn cậu bao nhiêu không? Cùng lắm là chỉ kiếm hơn cậu một chút tiền thôi.”

“Đúng ha, tớ thế nào lại ngực như thế chứ.” Chu Vi Đồng hối hận lau nước mắt. “Cậu nói đúng, là tớ ngu ngốc.”

Cô tự trách, đôi mắt sáng rực rỡ.

Cherry cười nhìn cô. “Tớ không nhìn nhầm, Vi Đồng, cậu thay đổi rất nhiều..... Rốt cuộc là ai đã khiến cho cậu thay đổi?”

Là ai đã thay đổi cô?

Là ai đã giúp cô đã thông tư tưởng, thay đổi bản thân, xác định bản thân, khẳng định chính mình?

Cô không để tâm về vấn đề trang phục của bản thân, không phải vì cô tự tin, mà vì cô quá tự ti.

Cô chăm chỉ làm việc, không phải cô xem trọng công việc này, chỉ là cô muốn sống qua ngày. Có lẽ cô không hề có lỗi với chính bản thân, nhưng cô có lỗi với công ty, có lỗi với những người đã làm việc cùng với cô.

Trước tiên cô phải dùng chính bản thân mình, mới có thể nói đến người khác, nếu không thì cô và những người khác sẽ luôn bất đồng ngôn ngữ.

Là anh.

Khởi nguồn tất cả mọi việc là anh, là anh dùng những ngôn từ hà khắc để ép cô từ trong kén do chính bản thân tạo ra mà bò ra ngoài, đối mặt với thực tế.

Nhưng anh, không chỉ có hà khắc, anh cũng hướng dẫn cô, dạy cô làm thế nào để cô và những người khác không còn bất đồng ngôn ngữ. Anh cho cô cơ hội, dẫn cô đi công tác tại Nhật Bản, khai thác triệt để tầm nhìn của cô.

Cho đến hôm nay cô vẫn còn nhớ, khi giao cho cô thiết kế phần kế hoạch này tại Nhật Bản thì cô đã cảm giác được rất có thành tựu.

Cuộc sống của cô sắp trở nên khô héo, nhưng sau khi gặp anh, mới xuất hiện làn gió trong lành, tràn đầy sức sống.

Là Nghiêm Sâm đã thay đổi cô.

Nghĩ đến đây, Chu Vi Đồng cảm thấy phấn khởi, trái tim cảm xúc trào dâng, toàn thân phát ra niềm vui sướng. Cô muốn lập tức nhìn thấy anh, muốn bước đến trước mặt anh, cô ngưỡng mộ anh, hâm mộ anh, cười với anh, làm nũng với anh.

Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, có rất nhiều tâm sự muốn chia sẻ với anh, chỉ cần được ở bên cạnh anh, chính là hạnh phúc vui vẻ nhất!

Cảm thấy rất nhớ anh.

Sau khi tiễn bạn thân rời đi, một mình Chu Vi Đồng đi xuyên qua đám đông ở hội trường, rất nhiều người nhận ra cô là công thần của show diễn thời trang này, hướng cô chào hỏi chúc mừng, nhưng cô không yên lòng, chỉ lễ phép cười và mau chóng rời đi.

Rất cuộc, cô cũng nhìn thấy anh, đang đứng bên cạnh cửa sổ nói chuyện với Tổng biên Vương.

Cô vui vẻ vẫy tay về phía anh, anh không nhìn thấy, cô nói lời xin lỗi với người bên cạnh, cố gắng bước tới bên cạnh anh.

Bỗng nhiên có một cánh tay kéo cô lại.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, nhìn thấy một người đàn ông xa lạ. “Anh là ai? Có việc gì sao?”

Người đàn ông không nói, dùng nét mặt kinh hãi rung động nhìn cô chằm chằm, rất lâu vẫn không hoàn hồn lại.

Cô bị dọa sợ, hoảng hốt giãy giụa. “Tiên sinh, mời anh buông tôi ra.”

Nhưng người đàn ông lại không chịu buông ra, ngược lại còn nắm cánh tay cô chặt hơn, giống như sợ khi buông tay, cô sẽ thoát ra khỏi thế giới của mình.

“Tiết Xán Tâm. Là em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tâm trạng của cô không tốt.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Anh không hiểu, chỉ biết sau khi show thời trang kết thúc, nụ cười của cô liền khô héo.

Dĩ nhiên, cô cũng biết cười, nhưng anh cũng nhìn ra được là những nụ cười không cảm xúc. Cô cười rất miễn cưỡng, không thật tâm.

Trong lòng cô có rất nhiều tâm sự, cô không nói nhưng anh rất muốn biết.

Chẳng biết tại sao, anh lại quan tâm đến hỉ nộ ái ố của cô.

Anh thích cùng cô cãi vã, thích mượn công việc đối với cô kén cá chọn canh, trêu chọc tức giận đến đỏ cả hai bên gò má, không vui mà cãi lại.

Có lúc cô sẽ giận ngược lại anh, trêu chọc anh, cô thích nhất là khi gọi anh là ‘Diêm La Lãnh Huyết’, là ám hiệu nói mọi người trong công ty ai cũng ghét anh.

Biết rõ các nhân viên đều không thích anh, nhưng anh cũng chưa bao giờ để tâm đến, nhưng khi bị cô lấy ra để ‘tuyên dương’, anh lại cảm thấy rất khó chịu, ảo não, rất muốn chứng minh với cô là anh không có phạm tội ác tày trời, anh cũng có tính người, rất ôn hòa.

Cô ghét bỏ anh không hiểu không cảm thông cho nhân viên, anh liền mở ra thời gian uống trà chiều. Phê bình anh chỉ thích áp bức nhân viên, anh liền họp Hội Đồng Quản Trị mở phòng giải trí.

Cô nói anh nói chuyện không biết câu nệ, anh liền ‘không câu nệ’ cho cô thấy, mặc dù anh muốn mắng xối xả những nhân viên làm việc vô trách nhiệm này, nhưng chỉ cần cô trừng mắt nhìn anh, anh sẽ rất không tình nguyện tự động đổi thành ‘yêu thích’.

Anh muốn chứng minh với cô, anh không xấu xa như cô đã nghĩ, anh rất đáng được tôn trọng, ngưỡng mộ, đáng để mọi người yêu thích.

Có trời mới biết anh muốn đòi ba việc là chỉ muốn chứng minh với cô những việc như thế này? Nhưng chính anh lại để ý đến cái nhìn của cô đối với anh, nên anh không chịu nổi nụ cười giả tạo của cô!

Vừa nghĩ đến đây, Nghiêm Sâm không ngồi yên được nữa, bỗng nhiên đứng dậy, ở bên trong phòng làm việc đi qua đi lại.

Anh rất gấp, rất lo lắng. Thậm chí kích động đến mức khiến anh hút lại thuốc lá đã bỏ nhiều năm, mượn khói thuốc để trấn tĩnh lại tinh thần.

Anh bị điên rồi sao?

Cô là người nào? Chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi, vì sao anh đường đường là một Phó tổng tập đoàn lại muốn biết tâm tình của cô, muốn biết cô có vui vẻ hay không?

Càng nghĩ càng giận, Nghiêm Sâm quyết định gọi tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện vào đây, trước mặt cô nói cho rõ ràng.

Nói là làm liền, anh nhấn nút gọi nội bộ.

“Vi Đồng, cô vào đây!” Giọng điệu rất ngạo mạn.

Đối phương không trả lời ngay, im lặng một lúc, nắm chặt ngực của anh, anh lại cảm giác..... Rất khó thở.

“..... Vâng.” Rốt cuộc cô cũng nhẹ giọng đáp lại.

Cuối cùng anh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, khoe môi không tự chỉ nâng lên, nhưng chỉ hơi thoáng qua. Khi anh bất giác bản thân không biết vì sao lại cười, rất buồn bực thu lại.

Anh cười cái gì chứ? Anh gọi cô vào là để hỏi cho rõ mọi chuyện, không phải là chỉ cười hi hi ha ha!

Nghiêm Sâm hít sâu một cái, thu lại vẻ mặt đang tươi cười, ngã người tựa lưng vào ghế, bày ra vẻ mặt của một ông chủ ngạo mạn.

Chốc lát đã truyền tới tiếng gõ cửa, kế đến, Chu Vi Đồng đẩy cửa ra, trong ngực ôm một xấp tài liệu, nhẹ nhàng bước vào.

Anh ngắm nhìn cô, tuy là nhìn có vẻ hồ hững, nhưng vẫn chú ý đến gương mặt hao gầy của cô, đáng người có vẻ cũng gầy đi.

Chẳng lẽ mấy ngày gần đây cô ăn uống không ngon miệng sao?

“Boss, những tài liệu này phiền anh ký tên.”

“Được, cô cứ để đó.”

Cô khẽ gạt đầu, đặt xấp tài liệu lên bàn làm việc của anh, sống lưng thẳng tắp, giống như pho tượng gỗ đứng yên một chỗ.

Anh thấy bộ dạng của cô giống như trẻ con, nhất thời luống cuống, không biết nên mở miệng từ đâu, sau chốc lát, cuối cùng cũng tức giận.

“Chu Vi Đồng!”

“Vâng.”

“Cô.....”

Cô cúi đầu, bình tĩnh chờ đợi anh lên tiếng.

“Chu Vi Đồng, cô.....”

“Vâng.”

Là quý nha!

Cô không thấy anh đang rất tức giận sao? Không nhìn ra anh hóa thân thành ‘Diêm La Lãnh Huyết’, đang chuẩn bị phóng hỏa với cô sao? Vì sao cô có thể mặt dày đứng bất động như thế chứ, đứng vững vàng không dao động, giống như không thèm để anh trong mắt vậy?

Đáng ghét, quá đáng ghét!

Đột nhiên Nghiêm Sâm đứng thẳng người lên, sai bước bước về phía Chu Vi Đồng, dừng lại ở trước mặt cô. Người phụ nữ không biết sợ chết này lại dám khiêu khích uy nghiêm của anh, anh nhất định phải dạy dỗ cô thật tốt.

“Chu Vi Đồng! Cô..... Có chuyện gì không vui sao?”

“Sao?” Cô rung động, hình như không nghĩ đến anh sẽ hỏi như vậy.

Ngay cả anh cũng không ngờ, cơn giận nổi lên nửa ngày lại chợt tắt, khí thế giảm đi, không ngờ là một Đại Ma Vương lại ăn nói khép nép như con chó sói.

“Có phải tôi đã làm chuyện gì chọc giận đến cô hay không? Cô có thể nói thẳng với tôi.”

Cô không nói, kinh ngạc ngẩng mặt lên nhìn anh. Sau hồi lâu, đôi mắt sáng của cô có hơi mọng nước.

“Tôi..... Không có việc gì không vui cả.”

Không có mới là lạ! Không đúng, vì sao mấy hôm nay thấy cô phờ phạc rũ rượi, nụ cười rất âm ảm? Nghiêm Sâm cau mày.

Chu Vi Đồng khẽ quan sát vẻ mặt bất thường của anh, vài giây sau, nhẹ nhàng thở dài.

“Boss, có phải anh đang lo lắng việc hợp tác bên phía Nhật Bản không? Không ngờ xã trưởng Yoshiya tạm thời lại đổi ý.....”

“Ông ta chỉ đang kiểm soát, muốn đòi điều kiện tốt hơn khi đàm phán.” Nghiêm Sâm lơ đãng phát tay một cái. “Chúng ta không cần để ý đến, để ông ta tự chơi một mình đi.”

“Là thế này phải không?” Cơ vừa một tiếng thở dài. “Vì vậy chúng ta nên học hỏi ông ấy nhiều điều.”

Anh cười nói. “Cho nên cô đi theo tôi là đúng rồi, tôi sẽ dạy cô.”

Cô im lặng không nói, kinh ngạc nhìn ánh mắt ám áp của anh.

“Thế nào?” Anh bực mình vì tâm tình của cô lại chìm xuống.

“Không có, tôi chỉ là..... Tôi là mình ở bên cạnh anh, có thể hỗ trợ chút gì đó, nhưng tôi cảm thấy..... Việc gì cũng không giúp được.” Cô thần thờ nói.

Cô không thích hợp, thật sự là không thích hợp.

Cô nhìn anh, đôi môi anh đào nở nụ cười yếu ớt. “Nếu anh không phản phó chuyện gì khác, tôi xin ra ngoài trước.”

Cứ như vậy để cho cô ra ngoài sao?

Nghiêm Sâm tức giận, bàn tay chuyển động còn nhanh hơn suy nghĩ, nhanh chóng bắt lấy cổ tay của cô.

Cô kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn.

“Chớ đi.”

“Còn có việc gì sao?”

Anh không trả lời, cánh tay hơi dùng sức, một tay kéo cô tới trước mặt, dùng bàn tay thô ráp dịu dàng vuốt ve hai gò má non mềm của cô.

“Anh..... Anh làm cái gì thế?” Cô kinh hãi hỏi, hai bên má bắt gặp đỏ ửng.

Anh lẳng lặng chăm chú nhìn cô, nhìn thấy tâm trạng đang không ổn định của cô. Sau đó, anh dùng sức nheo nhẹ một bên má của cô.

Hành động đột ngột này đã dọa đến cô. “Ừ, anh buông tôi ra.....” Âm thanh kháng nghị lí nhí như mèo kêu.

“Anh không buông.” Nghiêm Sâm dùng sức nheo. “Trừ khi em thành thật khai báo có chuyện gì xảy ra khiến em không vui?” Anh giống như cậu học sinh nhỏ đang khi dễ cô ái mình yêu thầm.

“Em đã nói..... Không có chuyện gì.”

“Còn không chịu thừa nhận? Được, không nói nữa, anh liền.....” Anh gỡ mắt kính của cô xuống, gương mặt tuấn tú hơi cúi xuống, chỉ cách mặt cô đúng một cm, dụng ý rất rõ ràng.

Cô bắt ngờ hoa mắt, tâm trạng rối bời, lời nói đều bị chặn lại.

Anh thấy bản thân uy hiếp không có hiệu quả, liền hạ đôi môi xuống, quang minh chính đại hôn cô, bờ môi của cô, hương thơm ngọt ngào, anh triệt để thưởng thức cô.

Mà cô mất đi nhuệ khí, mềm nhũn mặc cho anh đùa giỡn, đến khi anh hôn xong rồi, hơi thở không ổn định, cô mới run rẩy giờ lên đôi mắt đang mơ mơ màng màng.

Anh đang nhìn cô mỉm cười, lại đùa giỡn chóp mũi của cô. “Chúng ta cùng nhau trốn việc đi!”

Anh nói muốn trốn việc, địa điểm do cô quyết định.

“Tại sao lại muốn trốn việc?” Cô không thể tin được, nó không giống với người tham công tiếc việc như anh.

“Em không vui về đúng không? Chúng ta ra ngoài làm những việc khiến em vui vẻ.” Đây là lý do của anh.

Vì cô.

“Có gì không tốt chứ? Đi thôi!” Anh dùng sức kéo cô ra khỏi phòng làm việc.

Thấy anh đang hào hứng bùng bùng, cô không đành lòng làm anh mất hứng.

“Có thật là em đi đến chỗ nào, anh cũng theo sao?”

“Tất cả tùy em.”

“Vậy được, chúng ta đi vịnh Cát Trắng, ngồi tàu điện ngầm đi.”

“Phiền toái thế! Vì sao không đi xe?”

“Bởi vì đi cái này, anh mới quan sát được phong cảnh xung quanh.”

Vì thế, trước sự kiên trì của cô, hai người ngồi tàu điện ngầm, đi một lèo đến vịnh nước ngọt.

Cô chỉ cho anh cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, mấy chỗ cao cao là các khách sạn, mái đỏ đỏ lóng lánh dưới ánh mặt trời, nối tiếp nhau san sát là nhà dân, trên ban công trồng nhiều hoa có màu sắc khác nhau. Trên lối đi bộ, có cô gái đang dẫn theo những đứa trẻ đáng yêu vui đùa ca hát.

Đoàn tàu chạy nhanh vượt qua hầm, bỗng nhiên tầm mắt sáng lên, nước sông bập bênh, uốn lượn quanh những cánh đồng màu xanh lá cây.

“Phong cảnh rất đẹp phải không?” Cô hỏi.

“Ừm.” Anh gật đầu.

“Đã bao lâu rồi anh không nhìn thấy phong cảnh như thế này?”

Bao lâu đây? Nghiêm Sâm ngần ngợ suy nghĩ, hình như rất lâu rồi, anh không thèm để những cảnh tượng xung quanh vào trong mắt, những cảnh biển đẹp đối với anh giống như mây bay.

Chu Vi Đồng nhìn anh thật sâu, nhìn sâu vào trong tâm hồn của anh. “Anh nói muốn làm cho em vui vẻ, thật ra chính anh mới nên tìm vui vẻ.”

Anh chấn động. “Nhìn anh có chỗ nào giống như không vui vẻ sao?”

“Cực kỳ tàn khốc rất tốt sao?” Cô dịu dàng chế nhạo. “Em không phải đã nói, tất cả mọi người đều gọi anh là ‘Diêm La Lãnh Huyết’ sao?”

“Nha.” Anh cho là không đúng cười. “Chẳng lẽ muốn anh mỗi ngày đều mở miệng cười lên sao?”

“Nếu như có thể như vậy, cũng rất tốt, anh cười lên nhìn rất đẹp.” Nói xong cô cũng cười cong mày.

Anh hơi ngớ ngẩn, thì thầm nói. “Em cười lên, mới thật sự xinh đẹp.”

Đáng tiếc cô không nghe thấy, vừa lúc đoàn tàu đến trạm, cô dẫn đầu bước xuống xe.

Anh đi theo phía sau cô, thường thức bóng dáng xinh đẹp của cô, anh rất thích ngắm bộ dáng đi bộ thư thái của cô, có khi rất nhanh có khi rất chậm, bước đi không có quy luật, giống như là một hành động ngẫu hứng.

Sau khi xuống trạm, bọn họ lại chuyển qua xe buýt, sóng vai ngồi ở hàng ghế cuối cùng, thỉnh thoảng con đường tắc lư, cô cũng ngồi không yên, anh nhìn không được, định ép đầu cô xuống đặt trên bả vai của mình.

“Anh đang làm gì thế?” Cô giật mình, muốn cử động.

Anh không để cho cô động. “Cũng không phải lần đầu tiên, khẩn trương cái gì chứ?”

“Cái gì không phải lần đầu tiên?”

“Ở đây, không phải là lần đầu tiên. Còn nhớ ngày trước chúng ta đi công tác ở Tokyo không? Lúc ở trên máy bay em cũng rất cao hứng dựa vào.”

“Em có sao?” Hai bên má cô nóng lên.

Anh mỉm cười nhìn cô, thổi hơi thở ấm áp của mình vào hàng mi dày của cô.

Tâm trạng cô hơi lộn xộn, cảm giác như anh lại muốn hôn cô nữa, cô có thể nhìn ra ánh mắt đầy nuông chiều của anh, cuống quýt đẩy anh ra, ngồi ngay ngắn.

Chu Vi Đồng, bình tĩnh một chút, người anh ấy nhìn không phải là mày.

Cô yên lặng tự đặt cảnh báo cho bản thân, không thể say mê, không thể dao động.

Nghiêm Sâm không nhìn ra tâm tư phức tạp của cô, vẫn hăng hái đòi dạo, khó có dịp trốn việc. Anh không hề có cảm giác tội lỗi, ngược lại rất vui vẻ, giống như đứa trẻ trốn học.

Đi cùng với cô, anh phát hiện bản thân lại thích làm những việc những việc mà thường anh không thích làm.

Đến vịnh Cát Trắng, anh nổi tính trẻ con cầm lên một nắm cát, đổ vào giữa các kẽ ngón tay.

“Kế tiếp chúng ta làm cái gì đây?” Anh cười nói. “Em muốn bơi lội sao? Hay là chúng ta thuê một chiếc Motorcycle để chơi?”

Cô bất thành linh đưa anh một đáp án. “Em muốn anh dạy em. Lướt sóng.”

Sau cái chết của Tiết Xán Tâm, anh không còn lướt sóng nữa. Đối với anh mà nói đây là khoảng thời gian rất đau khổ.

Ngày ấy, em trai ruột của anh là Nghiêm Phi đã nói cho cô biết một bí mật lớn.

Thì ra anh đã từng yêu một người con gái, người con gái kia cùng với cô có dáng dấp giống hệt nhau, đủ để cho người khác nhìn nhầm.

Vì vậy cô chợt hiểu tất cả mọi nghi vấn trong lòng đã được giải thích rõ. Vì sao anh lại điều một biên tập viên mỹ thuật đến bên cạnh anh làm trợ lý. Tại sao lại tận tâm bồi dưỡng cô, hướng dẫn cô nhiều việc, thay đổi bản thân.

Tất cả đều là vì Tiết Xán Tâm, vì chuyện này khiến anh nhớ lại người con gái anh yêu.

Mặc dù cô ấy đã qua đời nhiều năm, mặc dù cô ấy phản bội tình yêu của bọn họ, để lại nỗi đau không thể xóa nhòa. Nhưng anh vẫn nhớ đến ngày giỗ của cô ấy, nghĩ tới cô ấy, nhớ cô ấy.

Đêm đó ở Tokyo, anh say rượu không phải là cô đơn lạnh lẽo, mà bởi vì đang tương tư.

Anh không hề quên Tiết Xán Tâm, chưa bao giờ quên cô gái đã làm tổn thương đến anh, anh còn rất yêu cô ấy, có lẽ là hận, nhưng.

Cô rất giống Tiết Xán Tâm. ...

Em trai của anh đã nói với cô như thế, cậu ấy nhìn vào đôi mắt của cô, rõ ràng là muốn cô trở thành nữ thần đã khiến cậu ấy mê luyến, vì ánh mắt của nữ thần mà có thể cam tâm tình nguyện phản bội lại chính anh trai của mình.

Sau khi cô nghe được những tâm sự của cậu ấy thì cô rất đồng tình, nhưng cũng rất giận cậu ấy. Hận cậu ấy đã làm tổn thương đến Nghiêm Sâm, cô hiểu được cảm giác bị phản bội, mà cô tin tưởng Nghiêm Sâm so với cô còn đau gấp trăm lần.

Bởi vì oán giận bản thân đôi lầy sự cách xa nhau như trời với đất, không còn được nhìn thấy người con gái mà mình đã yêu thương, vết thương trong lòng kia chắc đã trở thành vết sẹo rất sâu.

Cô thật hy vọng có thể giúp anh làm liền vết thương.

“Tại sao lại muốn học lướt sóng?” Anh nghiêm mặt hỏi.

“Nghe nói anh rất lợi hại, không phải sao?” Cô không dám nói cho anh biết nguyên nhân chính xác. “Em cảm thấy được anh lướt sóng trông rất tuần tú, em muốn thử nhìn một chút.”

“Không phải ai cũng học được, phải có thiên phú.”

“Cho nên em mới nói là muốn học một chút! Anh có thể dạy em sao?”

Anh không nói câu nào, ánh mắt âm trầm nhìn về phía chân trời xa xa.

Anh đang nghĩ cái gì? Có phải đang nhớ đến người yêu cũ hay không?

Cô cảm thấy đau lòng, ý cười ẩn ở bờ môi. “Anh không dạy em, em tự mình học.”

“Đùa gì thế?” Anh trừng mắt với cô. “Lướt sóng nguy hiểm như vậy có thể tự mình học lung tung sao? Em không sợ bị sóng biển cuốn đi à?”

“Vậy anh sẽ dạy em à.” Cô làm nũng. “Bên kia có cho thuê ván trượt kia, đi thôi!”

Dứt lời, cô cũng không đợi anh đáp lại, tự mình đi về phía cửa hàng bên cạnh. Anh không lay chuyển được cô, không thể làm gì khác hơn là đuổi theo, thuê ván lướt sóng, rồi lại ra lệnh cho cô đi thay quần áo.

Lúc lướt sóng không thể đeo mắt kính, cô tháo xuống, thay kính áp tròng đã chuẩn bị trước đó.

Anh nhìn thấy cô đã chuẩn bị đầy đủ, có chút tức giận. “Em đã sớm lên kế hoạch sao?”

Cô gật đầu, cầm mắt kính thật chặt trong lòng bàn tay. Đây là vũ khí phòng vệ của cô, sau khi tháo xuống, nhất định cô dễ dàng bị thương phải không?

Không sao cả, cô đã sớm bị thương, ngày đó khi biết bản thân mình giống với bạn gái cũ của anh.

Trở lại với bờ cát, anh dạy cô các tư thế căn bản, xác định dòng chảy, các bài tập với nước. Anh thay cô buộc dây an toàn, không cho phép cô xuống nước.

“Tại sao?” Cô chu mỏ kháng nghị.

“Hôm nay sóng quá lớn, em ngoan đi, ở đây nhìn anh làm mẫu là được rồi.” Anh không tự chủ dụ dỗ cô.

Cô cũng không có cách, đành ngồi im trên bãi cát nhìn anh biểu diễn. Mặc dù đã không chơi nhiều năm, nhưng anh vẫn khéo léo lướt sóng, tung hoành ngang dọc, ngẫu nhiên sẽ thực hiện vài kỹ thuật khó. Cô cả kinh mở to mắt, tim muốn ngừng đập, sợ anh rơi xuống, nhưng anh vẫn rất phóng khoáng, du dương tự tại.

Rất đẹp trai! Quả thật Nghiêm Phi nói không sai, anh đúng là một cao thủ.

Chu Vi Đồng nín thở nhìn theo, ánh mắt không giấu được vẻ say đắm, mặt biển xanh thẳm, có vô số du khách đang vui đùa dưới nước, nhưng trong mắt cô chỉ có một mình anh.

Cô nhìn, ánh mắt từ từ mê ly, bóng dáng của anh cũng biến hóa huyền ảo, giống như có người con gái đang rúc vào ngực của anh, cùng anh theo gió vượt sóng.

Người con gái kia rất giống cô, nhưng không phải là cô.

Bỗng nhiên cô đứng dậy, chân trần đi vào nước, nước biển bị mặt trời chiếu xuống, nhiệt độ vừa phải, rất thoải mái.

Cô làm theo động tác mà anh hướng dẫn, cúi người nằm lên ván lướt sóng, luyện tập vẫy nước, một cuộc chiến trên làn sóng, bắt đầu nâng cô lên từ từ, bất giác tim cô đập rất nhanh.

Đứng lên xem một chút nhĩ!

Thừa lúc trọng tâm vững chắc, cô cắn răng, từ từ đứng lên. Lại một lần sóng vọt tới, cô hoàn toàn không bị sóng đánh ngã, thừa thế xông lên.

Không thể nào? Cô thành công sao?

Cô vui mừng, nhất thời rất có lòng tin, có dũng khí theo làn sóng phập phồng.

Thì ra là cô cũng có thể làm được chứ sao.

Môi hải lòng được vài giây, đột nhiên có một làn sóng lớn nhanh chóng ập tới, cô nghiêng trọng tâm một cái, cả người ngã lộn.

Hồng hét!

Cô không kịp đề phòng, uống mấy ngụm nước, mặc dù dây an toàn vẫn còn trên ván lướt, thân thể bởi vì khấn trương mà cứng nhắc, không thể nào tự do cử động.

Ký ức đen tối lúc còn nhỏ, cô kinh sợ đến mất hồn, kịch liệt giãy giụa.

“Cứu, cứu mạng. Cứu mạng.” Cô la to lên, hai cánh tay lo lắng quơ lung tung.

Một thân hình như tên lửa rẽ sóng trên mặt nước lướt đến, thời điểm cô sắp ngã đi, đã nâng từ phía sau lưng cô lên.

Cô mờ mịt nhìn, là Nghiêm Sâm, anh tới cứu cô.

“Trước tiên đừng nói gì cả.” Anh ý bảo cô im lặng, trước nâng cô bơi về phía bờ, ôm cô lên bãi cát, kiểm tra người cô từ trên xuống dưới, xác định cô bình yên vô sự, mới quăng tảng đá đang ép trong tim xuống, u ám chỉ trích.

“Em làm sao lại xuống nước? Không phải anh đã nói sóng quá lớn, muốn em đừng có xuống? Sao lại không nghe lời?”

“..... Thật xin lỗi.” Cô khom người ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt. “Em chỉ là ... Muốn thử nhìn một chút thôi.”

“Thử nhìn một chút? Em có biết hay không, em thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không có? Có biết anh lo lắng cho em nhiều lắm không?” Anh vừa nóng vừa giận, hung tợn gào thét.

“Không phải anh đã dạy em rồi sao? Nếu như bị té xuống, muốn mau chóng trèo lên ván lướt, chỉ cần đẩy cơ thể về phía sau là có thể lên trên.”

“Em biết rõ, nhưng. Khụ, khụ!”

“Không phải đã buộc dây an toàn rồi sao? Đừng nói với anh là em không tìm được ván lướt!”

“Bởi vì em. Sẽ sợ.”

“Sợ cái gì? Không phải em nói là biết bơi sao?”

“Em biết, nhưng lúc em còn nhỏ thiếu chút nữa vì đang bơi lội mà chết chìm, cho nên em. Sợ nước.” Cô bất đắc dĩ thừa nhận nỗi sợ hãi. “Mới vừa rồi quá khấn trương, thân thể không chuyển động được.”

“Em nói cái gì?” Anh hoảng sợ nhìn cô, ánh mắt đầy lửa giận.

“Điên rồi, anh thật sự bị em làm cho điên rồi! Chu Vi Đồng, rõ ràng em không thích hợp để lướt sóng, tại sao lại còn muốn anh dạy em lướt sóng?”

“Chỉ là em muốn. Cùng chơi đùa với anh.”

“Chơi cái gì cũng được, sao nhất định phải học lướt sóng?”

“Đúng, nhất định phải là lướt sóng.”

“Tại sao?”

Cô cắn môi không nói.

“Em nói đi!” Nghiêm Sâm tức giận lay lay bả vai cô. “Đừng làm ra bộ mặt đáng thương, giả bộ uất ức với anh.”

“Em không có uất ức.”

“Vậy sao em không trả lời? Rốt cuộc tại sao phải học lướt sóng?”

Anh thật sự rất muốn biết sao? Được, cô sẽ nói!

Bỗng nhiên Chu Vi Đồng nổi giận. “Bởi vì chỉ có như vậy, em mới có thể thay thế được Tiết Xán Tâm.!”

Anh sững sờ. “Em nói cái gì?”

“Chỉ có như vậy, em mới có thể trở thành Tiết Xán Tâm ...” Cô khổ sở mím môi, một nỗi không thể tả cứ dây dưa ở ngực.

“Mà hiện tại em đã biết rõ, em vĩnh viễn cũng không thể trở thành cô ấy được, em không phải cô ấy, không phải cô ấy.” Cô đột nhiên ghen ghét,

hai bàn tay che lấy mặt.

Anh không thể tin được từng cô. “Chu Vi Đồng, em điên rồi sao?”

“Người điên là anh.” Cô muốn cười nhưng nước mắt không ngừng chảy ra.

“Là anh điều em về làm việc bên cạnh anh, là một tay anh cải tạo em, dạy em phải có lòng tin với bản thân, là anh. Để em trở nên xinh đẹp, trở nên càng giống với người phụ nữ luôn ở trong tâm trí anh. Anh muốn chân chính muốn cô ấy, cho đến bây giờ không phải em, lúc nhìn thấy em, anh đã nghĩ đến người nào? Chẳng lẽ không phải là Tiết Xán Tâm sao? Anh có dám nói mình. Thật sự đã quên cô ấy sao?”

Rất nhiều câu hỏi, như trận cuồng phong, con bão trong lòng Nghiêm Sâm cuộn cuộn nổi lên.

“Anh sớm đã quên.”

“Nói láo! Anh có nhớ cái đêm anh say rượu ở Tokyo không? Ngày đó chính là ngày giỗ của Tiết Xán Tâm phải không? Anh còn nhìn nhầm em là cô ấy!”

“Anh không có!” Anh lên tiếng phủ nhận, toàn thân phát run. “Cuối cùng vì sao em lại biết chuyện này?”

“Là em trai anh, Nghiêm Phi.” Cô chán nản. “Cậu ấy, cái gì cũng nói cho em biết, cậu ấy nói cho em biết các người đã yêu nhau như thế nào, nói cho em biết bọn họ làm như thế nào để phản bội anh, cậu ấy đều nói tất cả.”

Anh kinh ngạc không nói gì.

Cô giương mắt nhìn anh. “Tại sao lại liều mạng làm việc? Tại sao lại thích bắt bẻ? Tại sao không hiểu lý lẽ? Bởi vì anh rất oán giận, đúng không? Bởi vì đã từng bị phản bội? Bởi vì tình nguyện tha thứ cho em trai, nhưng lại sợ mất mặt, cho nên anh càng lúc càng lạnh khốc, càng lúc khiến cho mọi người chán ghét. Thật ra anh cũng không biết làm sao thoát khỏi quá khứ, anh vẫn bị mắc kẹt ở đó!”

Anh cắn răng, về mặt không ổn định, nhìn cô, có chút tức giận. “Tại sao em lại nói như vậy? Tại sao nói như vậy? Chu Vi Đồng, em cho rằng em hiểu anh được bao nhiêu?”

“Em không biết, cho nên không thể làm gì khác hơn là hỏi em trai anh. Cậu ấy nói cho em biết, trước kia anh không có lạnh lùng như thế, mặc dù bản thân là con trưởng, cha mẹ dạy dỗ anh rất nghiêm khắc, nhưng anh cũng biết hài hước, chơi lướt sóng, biết hưởng thụ cuộc sống.”

Cô dừng một chút, biết rõ anh không muốn nghe tiếp, nhưng vẫn kiên trì phân tích.

“Em nghĩ là bởi vì Tiết Xán Tâm mất đi, chân của em trai anh lại bị thương. Từ đó anh lại đem tất cả mọi chuyện gánh trên người, bức bản thân làm việc như máy móc, cả ngày đều muốn mở rộng phạm vi hoạt động của tập đoàn. Thật ra anh chỉ muốn dùng phương thức này để giảm đi áy náy đối với em trai anh, đúng không?”

“Ai nói anh áy náy? Tại sao anh lại áy náy với nó chứ? Anh không có phản đối nó.”

“Anh không phản đối cậu ấy, nhưng lại cảm giác bản thân hại cậu ấy, anh cho là tai nạn xe năm đó, anh cũng có phần trách nhiệm.”

Cuối cùng cô dựa vào cái gì? Tại sao lại dễ dàng nhìn thấu trái tim của anh?

Nghiêm Sâm nổi giận, điên thật, từng câu chữ của cô sắc bén như dao, mềm mại đâm vào phần mềm yếu nhất của anh, anh không thể không đau đớn mà chảy máu.

“Chu Vi Đồng, em đừng nói! Không cho phép em nói nữa!” Anh không biết đối mặt như thế nào với nỗi đau này, lại càng không biết làm như thế nào để đối mặt với cô. Anh không thể làm gì khác hơn là giương nạnh vuốt gào thét.

Lúc này cô cũng nhìn thấu anh, dịu dàng đau thương mỉm cười.

“Anh biết rõ, anh không có tư cách nói với em những lời này, nhưng em phải nghe anh nói một câu thôi, một câu cuối cùng.” Anh cau mày.

“Cảm ơn em, nếu như không phải là em, anh sẽ không tìm lại chính bản thân. Cho nên cảm ơn em, thật. Cảm ơn.”

Cô ngập ngừng cười, nụ cười với nước mắt làm người người tan nát cõi lòng.

Anh hoảng hốt nhìn cô. “Tại sao lại cười như vậy?”

“Bởi vì em muốn anh nhớ kỹ bộ dáng khi em cười.” Cô càng cười ngọt ngào, càng sâu hơn. “Về sau em. Sẽ không thể ở lại bên cạnh anh nữa rồi.”

Anh hoảng hốt thay đổi sắc mặt. “Em phải rời đi sao?”

“Đúng, em muốn rời đi.”

Cô chỉ có thể lựa chọn rời đi, bởi vì cô vĩnh viễn không phải là người phụ nữ anh mong muốn.

Cô đưa mắt nhìn anh chốc lát, sau đó nghiêng người về phía trước, hôn nhẹ bên má anh.

“Hẹn gặp lại!”

Tạm biệt Nghiêm Sâm.

Cảm ơn anh.

Em có rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng em không đủ can đảm. Nếu như nói trước mặt em nhất định sẽ khóc, vì không muốn để anh phiền lòng có lẽ là nên viết thư.

Khi gặp được anh, đối với em mà nói đó là niềm hạnh phúc.

Trước khi gặp anh, em cảm thấy bản thân rất tồi tệ, giống như xác ướp.

Công việc của em tẻ nhạt, cuộc sống thì nhàm chán, nói chuyện yêu đương cũng rất máy móc. Ngày qua ngày đều trải qua cuộc sống buồn tẻ, dần dần tự giết bản thân.

Em không cảm thấy vui vẻ, tự ti khi đứng trước mặt bạn bè, các cậu ấy đều xinh đẹp giỏi giang, còn em cảm thấy bản thân giống như vẹt con xấu xí.

Gặp được anh giống như điều kỳ diệu, anh đã thay đổi em, dẫn dắt em tiến vào một thế giới hoàn toàn mới.

Em bắt đầu thích mạo hiểm, thích sáng tạo trong công việc. Em ăn vận bản thân giống như các baby trong trò chơi, mà em chưa bao giờ hiểu được kiểu trò chơi này lại làm cho người ta vui vẻ đến thế.

Hiện tại em cảm thấy làm việc cũng là thách thức, cái gì cũng thấy hứng thú.

Mỗi ngày lúc ngồi trên xe máy đi làm, em sẽ để ý đến hai hàng cây hai bên đường, có hoa nở, lá rụng, mây trắng bay trên bầu trời xanh giống như bông vải. Em cũng thích ngắm mọi người đi qua đi lại, nghiêng cứu màu sắc các trang phục họ mặc trên người, đoán tâm tình hi vọng ái ố trên gương mặt của bọn họ, giống như đang xem kịch.

Có lẽ tâm trạng đã thay đổi đúng không? Gần đây em dần phát hiện ra, vốn dĩ em hay nghĩ đến cuộc sống thiếu thốn mỗi ngày, nhưng có rất nhiều cảnh nhỏ rất xinh đẹp.

Nếu như không có anh, em sẽ không học được cách thưởng thức phong cảnh đẹp.

Nếu như không phải là anh, em sẽ không biết làm thế nào để chăm sóc bản thân.

Bởi vì anh, em càng quan tâm nhiều hơn nữa trong việc lựa chọn trang phục, vì anh mà tô son hương trái cây giống như môi mật.

Đôi môi em có xinh đẹp không? Đáng yêu không? Mặc dù không dám lại tự ý tháo mắt kính xuống, nhưng trong lòng em luôn mong chờ anh hôn em. Cho nên mỗi ngày đi làm em đều to son hương vị trái cây.

Thực sự em không muốn thừa nhận, nhưng em. Thích anh.

Em không muốn xem anh là một ông chủ, mà muốn xem anh là một người đàn ông.

Em đã rất thích rất thích anh, vì vậy em cũng rất đau khổ.

Hơn nữa khi anh dùng ánh mắt dịu dàng đó để nhìn em, lúc nhìn em cười thì em rất không thoải mái. Bởi vì em biết, người anh nhìn không phải là em, mà là một người con gái khác.

Em không phải là Tiết Xán Tâm.

Em cũng đã từng nghĩ đến việc để em trở thành cô ấy, ở bên cạnh chăm sóc anh. Bởi vì anh khiến em vui vẻ, cho nên em cũng rất muốn anh.

Hy vọng anh mỗi ngày đều cười, mỗi ngày đều vui vẻ. Không cần lúc nào cũng nghĩ đến công việc, thỉnh thoảng phải thả lỏng, ăn uống cho thật tốt, chăm sóc bản thân mạnh khỏe.

Hy vọng anh hạnh phúc.

Dù sao em cũng không phải là cô ấy, em là Chu Vi Đồng, không phải Tiết Xán Tâm. Em có thể chơi air hockey cùng anh, nhưng không thể cùng anh lướt sóng.

Nếu như không phải là anh, em sẽ không thể tìm lại được chính bản thân.

Bây giờ em, rất yêu bản thân mình, nhưng nếu cứ tiếp tục ở lại bên cạnh anh, có lẽ là em đang chán ghét bản thân chẳng? Ghét em không thể trở thành người duy nhất ở trong lòng anh.

Cho nên em quyết định rời đi, chỉ có thể rời đi.

Hãy bảo trọng.

Tạm biệt.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Anh không tìm thấy cô!

Sau khi trở về từ vịnh Cát Trắng, hôm sau cô liền nộp đơn từ chức. Anh cũng không ngăn cản cô, cho cô một tuần lễ để bàn giao công việc, nhưng chỉ trong vòng hai ngày, cô đã bàn giao tất cả. Tự nhiên rời đi.

Mới đầu, anh rất tức giận.

Giận cô tự cho bản thân là đúng, giận cô có can đảm nhìn thấu tâm tư trong lòng anh, lại ngang ngược nói ra tất cả. Anh cảm thấy hỗn loạn, tôn nghiêm bị tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng sau khi cô chính thức rời đi, anh không nhìn thấy bóng dáng của cô, không nghe được giọng nói của cô, nhìn qua bàn làm việc của cô trống trơn lại cảm thấy rất cô đơn tịch mịch.

Một loại không ranh giới, một sự cô đơn khủng khiếp, đủ để làm cho người kiên cường cách mấy cũng sa ngã.

Anh rất sợ cô đơn như vậy.

Mới qua mấy ngày, anh nổi điên lên nghĩ muốn tìm cô về.

Là kiều ngạo đã kìm nén anh, anh không muốn nhận thua. Từ nhỏ đến lớn đối với sự giáo dục nghiêm khắc của bố mẹ anh cũng chưa từng bị khuất phục.

Dĩ nhiên cô không thể là ngoại lệ được.

Anh tự nói với bản thân, không có chuyện gì to tát, cô cũng không phải là người xuất sắc ưu tú cho lắm, mất đi cô, cùng lắm anh sẽ tuyển dụng thêm trợ lý khác.

Nhưng thực ra, trong lòng anh rõ nhất, anh chưa bao giờ cần tới trợ lý, cô đối với anh tuyệt đối không đơn thuần là làm việc chung.

Đã rất thích, rất thích rồi, cho nên cũng rất đau khổ, rất đau khổ. Cô thích anh, vậy anh thì sao? Cảm giác anh đối với cô là gì?

Nghiêm Sâm bối rối. Những ngày gần đây anh không ngừng suy nghĩ về vấn đề này, lần lượt mở điện thoại đi động ra, trên màn hình là hình ảnh giấc ngủ an tĩnh thân nhiên.

Là hình Chu Vi Đồng đang ngủ. Đây là lần trước đang ngồi trên máy bay từ Tokyo về Đài Bắc, anh thừa dịp cô ngủ say liền lén chụp. Bởi vì cô còn đang bệnh, nên sắc mặt tái nhợt, hai bên má hơi đỏ lên, đeo mắt kính lỗi thời, thoạt nhìn thì không xinh đẹp tí nào.

Nhưng đối với anh mà nói cô rất khá ái, đáng để suy nghĩ. Mỗi khi rảnh rỗi, anh đều có thói quen mở tấm hình này ra nhìn đến ngẩn người, nhìn chăm chăm vào màn hình, đôi khi còn bị phân tâm.

Nếu như khi ở công ty anh sẽ lập tức gọi cô vào phòng làm việc, tận tình ‘khi dễ’ cô một phen, còn nếu là ở nhà, anh sẽ gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại làm phiền cô, cố ý giao cho cô những công việc vụn vặt.

Cô là một người rất quan trọng. Anh có thể khẳng định.

Lúc cô cười như ánh mặt trời chiếu vào trái tim u ám của anh, khi cô khóc sẽ mạnh mẽ làm đau trái tim của anh.

Đối với anh mà nói cô chính là người con gái như thế, kể từ khi Tiết Xán Tâm qua đời ai cũng không thể mở được trái tim đã đóng chặt của anh. Thậm chí ngay cả Tiết Xán Tâm cũng không có cách nào để anh có thể cười tự nhiên như thế.

Đi cùng với cô, thỉnh thoảng anh sẽ thấy bản thân như đang trẻ đi vài tuổi, trở thành một đứa trẻ mới lớn có thể thoải mái vui đùa làm cho cô vui vẻ.

Mà ở trước mặt của Tiết Xán Tâm, anh lại không giống như đứa trẻ..... Phải nói là ở trước mặt mọi người, anh lại trở thành một người đàn ông bá đạo. Lúc còn rất trẻ, anh đã muốn tự bản thân gánh vác tất cả mọi việc.

Nhưng bây giờ, anh đã học được cách nghịch ngợm.

Là cô đã dạy anh.

Khi gặp được anh đối với em mà nói đó là niềm hạnh phúc.

Cô nói gặp anh rất hạnh phúc, nếu như không phải là anh cô sẽ không tìm lại chính bản thân. Nhưng cũng vì đã tìm lại được chính bản thân, cô nên vĩnh viễn không cam tâm trở thành thể thân của một người con gái khác.

Cô nghĩ rằng anh xem cô là thể thân của Tiết Xán Tâm.

Thật khó! Như thế nào mà cô lại nghĩ anh xem cô là Tiết Xán Tâm chứ? Anh biết rõ hai người hoàn toàn khác nhau.

Tiết Xán Tâm cho anh sự đau đớn mà cô lại cho anh sự vui vẻ, hạnh phúc.

Kẻ ngu phải là anh mới đúng? Tại sao lại ngu đến mức để cho cô ra đi? Nghiêm Sâm buồn bực.

Anh cứ tưởng bản thân có thể tự mình chống đỡ, cho là mình không cần đến cô, không cần đến bất cứ ai, nhưng cuối cùng anh đã sai rồi.

Nhiều lúc cùng cô xa nhau mới một ngày, liền nghĩ đến cô nhiều hơn. Cho đến bây giờ anh mới bừng tỉnh hiểu ra anh không thể mất đi cô.....

Nhưng anh không tìm được cô. Cô đã đổi số di động khác, mẹ cô nói cô đi du lịch, tạm thời sẽ không về nhà.

Rất dễ để nhận ra, cô muốn cắt đứt mọi liên lạc với anh.

Nên làm thế nào bây giờ?

Thật ra thì anh không biết làm sao để quên đi quá khứ, anh vẫn tự giam mình ở nơi đó!

Một giọng nói đau buồn lại lần nữa vọng về trong tâm trí anh.

Có lẽ, đã đến lúc dừng cảm đối mặt.....

“Anh, cuối cùng anh cũng chịu gặp em rồi!” Người ngồi trong quán bar lúc nửa đêm đợi Nghiêm Sâm là em trai anh từng thương yêu nhất, Nghiêm Phi.

Vừa nhìn thấy Nghiêm Sâm, Nghiêm Phi đang ngồi trên ghế sofa lập tức đứng dậy, vẫy tay về phía anh. Mặt anh không chút thay đổi, lòng ngực đau nhói khi nhìn thấy chân phải của Nghiêm Phi đi cà thọt.

Đã trôi qua nhiều năm rồi, A Phi vẫn không cách nào khôi phục hoàn toàn bước đi nhanh nhẹn như ngày trước.

“Nhận được điện thoại của anh, em rất vui, không ngờ anh sẽ chủ động liên lạc với em.” Nghiêm Phi chủ động mời anh ngồi xuống, vẻ mặt không giấu được niềm vui sướng, cầm chai rượu Whisky lên rót cho anh trai một ly.

“Anh tới để giải quyết mọi việc trong quá khứ.” Anh dè dặt lên tiếng.

Nghiêm Phi dường như đoán được anh sẽ nói như vậy, cười nhạt lên tiếng. “Anh còn hận em sao?”

Nghiêm Sâm không lên tiếng.

Làm sao anh có thể hận em trai ruột của mình đây? Chẳng qua tình thân đã tan vỡ một lần, không biết nên làm thế nào để phục hồi.

“Em hiểu rất rõ, làm em không đúng.” Nghiêm Phi chủ động xin lỗi. “Em cũng vậy không nên đổ hết tội lỗi về cái chết của Tiết Xán Tâm lên người anh..... Khi đó em quá kích động, thật ra chúng em nên xin lỗi anh, có lẽ trời cao đã trừng phạt chúng em.” Sao lại trừng phạt?

“Nếu như là trừng phạt, cũng phải nhắm vào anh chứ?” Nghiêm Sâm tự giễu lên tiếng.

Nghiêm Phi kinh ngạc nhìn anh, một hồi lâu, đang suy nghĩ điều gì đó liền mỉm cười.

“Cô gái kia nói không sai, anh luôn cảm thấy áy náy về chuyện này.”

“Cô gái kia?” Nghiêm Sâm chấn động. “Em nói là Chu Vi Đồng sao?”

“Ừm, Chu Vi Đồng.” Nghiêm Phi dừng một chút. “Cô ấy trông rất giống với Tiết Xán Tâm.”

Nghiêm Sâm im lặng hồi lâu.

“Cô ấy nói, thật ra anh đã nghĩ đến việc tha thứ cho em, có phải vậy không, anh?” Nghiêm Phi cẩn thận từng li từng tí thử dò xét.

Nghiêm Sâm cảm ly rượu lên, chưa nói có tha thứ hay không, nhưng lại bày ra tư thế mời rượu rất thân thiết.

“Thật ra nếu năm đó em sớm nói cho anh biết rõ sự tình, hai người các em yêu nhau vui vẻ, anh không thể không tác hợp cho hai người.”

“Rất xin lỗi, vì rất xấu hổ nên không nói cho anh biết rõ sự thật.” Nghiêm Phi giật giật khoe miệng. “Em cũng ngờ rằng Tiết Xán Tâm sẽ chọc giận anh, sau này lại..... Xảy ra tai nạn xe.”

Bầu không khí bỗng nhiên yên tĩnh, hai anh em cùng lúc nhớ lại chuyện ngày xưa. Mọi việc đã sớm trôi qua, nhưng lại phảng phất rõ từng chi tiết ngay trước mắt.

Bọn họ đều từng trải qua quãng thời gian bị thương, cũng đều học được cách tự đứng lên, kiên cường bước về phía trước.

Sau hồi lâu, Nghiêm Sâm là người đầu tiên lên tiếng, giọng khàn khàn nói. “Tính cách Tiết Xán Tâm chính là như vậy, cô ấy thích trời mưa, nhưng lại ghét bị mắc mưa.”

“Cô ấy hy vọng sẽ giữ cả thế giới trong lòng bàn tay, thật sự rất ích kỷ.” Nghiêm Phi cũng đồng ý với lời nói của anh. “Mà em lại rất thích cô ấy.”

“Đồ ngốc!” Nghiêm Sâm bật cười.

Nghiêm Phi cũng cười, thản nhiên chấp nhận lời nói này của anh trai, lắc lắc ly rượu.

“Anh, anh yêu cô ấy sao?”

Nghiêm Sâm nhú mày. “Em nói Tiết Xán Tâm sao?” Trải qua sự việc kia, làm sao anh có thể yêu cô được đây?

“Không phải, em nói Chu Vi Đồng kia.”

“Vi Đồng sao?”

“Em nhìn ra được, cô ấy thật sự rất thích anh.” Nghiêm Sâm ý vị sâu xa nói nhỏ.

“Em kể lại tất cả mọi việc ngày trước cho cô ấy nghe, cô ấy rất khổ sở, hốc mắt nén lệ. Là bởi vì anh, anh, cô ấy đau lòng vì anh.”

Cô ấy đau lòng vì anh sao?

Nghiêm Sâm rung động, lòng ngực như đang có hàng ngàn con ngựa đang phi nhanh, tiết tấu rất mãnh liệt.

Điều gì đã làm cho một người phụ nữ mạnh mẽ như thế lại đau lòng vì một người đàn ông? Đó không phải gọi là thích nữa? Vì loại tình cảm này, sẽ làm cho cô thấy được loại cảm giác đau lòng lưu lại vết sẹo của anh năm đó, và cuối cùng đã chữa lành tất cả sao?

“Cô ấy nói, tai nạn xe năm đó là việc ngoài ý muốn. Muốn anh và em đừng tự trách bản thân nữa, cô ấy còn nói, cô ấy rất muốn anh được vui vẻ, nhưng tiếc là cô ấy không phải là Tiết Xán Tâm, sợ rằng không thể thay thế được.” Nghiêm Phi thuật lại tiếng lòng của Chu Vi Đồng, từng câu từng chữ, đập vào trái tim Nghiêm Sâm.

Anh ngồi yên bất động, giống như đang nếm trải mùi vị thương yêu.

Nghiêm Phi như nhìn thấu suy nghĩ của anh, đáy mắt mỉm cười. “Gần đây anh rất vui vẻ đúng không?”

Anh thật sự rất vui vẻ, Nghiêm Sâm nắm chặt ly rượu, nhìn rượu đang chìm nổi trong các viên đá nhỏ, thấy ánh sáng chói hiện lên trong ly rượu.

Những việc anh đã trải qua cùng với cô, là ký ức thuộc về anh và cô.

“Em đoán bây giờ anh đang nghĩ đến cô ấy.” Nghiêm Phi đột nhiên mở miệng.

“Làm sao em biết?”

“Lúc anh nghĩ đến cô ấy, ánh mắt nhìn như đang yêu.”

Ánh mắt của anh. Như đang yêu sao? Nghiêm Sâm kinh hãi.

Có âm thanh nào đó vọng lại trong trái tim của anh, máu anh sôi sục, màn nhĩ chấn động, làm toàn thân anh kích động không thôi.

Đây là âm thanh của tình yêu sao?

“Chính anh cũng không hiểu được sao?” Nghiêm Phi cười nhạo anh. “Anh vẫn giống như trước đây, chuyện tình cảm anh rất chậm tiêu!” Nếu không như thế thì làm sao em trai ruột có thể thâm thích bạn gái của mình chứ?

Trái tim Nghiêm Sâm đập rất nhanh, em trai nói ánh mắt của anh như đang yêu, nói anh đối với chuyện tình cảm rất chậm tiêu, chẳng lẽ là thật? Thì ra anh đang chìm đắm trong làn sóng yêu thương mà bản thân lại không biết sao?

Vừa nghĩ đến đây, anh bỗng nhiên đứng dậy, chỉ cảm thấy bản thân đột nhiên sa sút, trong nháy mắt ánh mắt bỗng nhiên rất phấn khởi.

Nghiêm Phi kinh ngạc cho là anh đang nổi cáu, không ngờ anh lại đưa bàn tay ấm áp ra.

“Về sau rảnh rồi, chúng ta lại cùng nhau uống rượu.”

Nghiêm Phi im lặng, ngây ngốc bắt tay với anh trai, hai anh em đứng nhìn nhau bằng ánh mắt rất cảm động.

Thật ra còn so do cái gì nữa? Chuyện lúc trước đã trôi qua nhiều năm rồi.

Nghiêm Sâm mỉm cười, mà Nghiêm Phi đang nhìn theo nụ cười ấp áp của anh trai lại càng khiếp sợ. Từ lúc nào thì người anh trai luôn luôn tỏ ra lạnh lùng với mọi người xung quanh lại tỏ ra ấm áp như thế này?

Có lẽ là cô gái kia, đã thay đổi anh.

“Tại sao hôm nay anh lại hẹn em ra?”

“Bởi vì Vi Đồng, cô ấy hy vọng anh có thể đổi mặt với quá khứ.”

Quả nhiên là cô ấy!

“Em phải cảm ơn cô ấy.” Nghiêm Phi nhỏ giọng nói, vẻ mặt có phần buồn bã. Không ngờ anh em bọn họ vì một người con gái mà tuyệt giao, sau này lại được một cô gái khác giảng hòa.

“Cô ấy là một cô gái tốt, anh phải quý trọng cô ấy!”

“Ừm, anh biết rồi.” Nghiêm Sâm gật đầu, ánh mắt tỏ rõ sự quyết tâm.

Tại một thị trấn nhỏ ở Đài Đông. Thị trấn này ít người ở nhất tại Đài Loan, có mười hai km đường mòn để chạy xe đạp vòng quanh trấn. Phong cảnh xinh đẹp không thua bất kỳ nơi nào, xa xa có những đóa hoa mọc trải dài các khe, dãy núi nhấp nhô. Gần gần có những bờ ruộng tung hoành ngang dọc, cánh đồng màu xanh biếc của vụ mùa thu đông. Đúng lúc này chần chịt những cánh đồng lúa, còn có thể nhìn thấy cánh đồng hoa đầy màu sắc. Các loại hoa như hoa hướng dương, cúc Ba Tư, tươi tốt như đang nở nụ cười.

Có gạo truyền thống và lúa gạo màu tím nhìn như một bức tranh, nghe nói thời gian trước có một người trẻ tuổi, xin người nông dân trồng lúa trồng một mẫu người đàn ông và mẫu người phụ nữ đang ôm nhau, sau đó muốn kết hôn với bạn gái mình.

Đối phương nhất định gật đầu đồng ý, màn cầu hôn lãng mạn như thế, cô gái nào có thể từ chối được?

Chu Vi Đồng mỉm cười, dùng xe đạp lại, thưởng thức cảnh hoàng hôn. Nắng chiều giống như một vệt sáng, một tầng lại một tầng vẽ loạn trên bầu trời làm rung động lòng người.

Sao khi cô đến thị trấn nhỏ hẻo lánh này, cô có thói quen đi xe đạp thưởng thức cảnh hoàng hôn, mỗi lần đi sẽ phát hiện ra những điều thú vị khác nhau.

Nơi này là nhà mẹ của người bạn học cấp ba của cô Liz, ba mẹ Liz vừa mở một quán trọ, lại đúng lúc thiếu người phụ việc, vì vậy cô liền đến đây. Thường ngày cô ở quán trọ giúp một tay, Chủ Nhật lại dạy mấy đứa nhỏ ở gần vẽ tranh.

Mỗi ngày đều trôi qua một cách bình thản cô rất hài lòng, người dân bản xứ cũng rất nhiệt tình, thay phiên chiều đãi cô. Dạy cô trải nghiệm cuộc sống ở nông thôn, khách ở quán trọ cũng thường xuyên trò chuyện với cô.

Cô học được rất nhiều điều, trưởng thành hơn rất nhiều.

Quan trọng nhất là tâm trạng cô đã cởi mở hơn, khăn cấp đóng cánh cửa nội tâm lại cũng tự nhiên nghênh đón một thế giới tốt đẹp hơn.

Đây là đạo lý cô đã lĩnh ngộ được.

Cô rất hạnh phúc mặc dù vẫn còn cô đơn.

Bởi vì khi cô nhớ đến Nghiêm Sâm, có chút ngọt ngào tuy nhiên lúc đau khổ lại nhiều hơn.

Anh có khỏe hay không? Có ăn cơm đúng giờ hay không? Có cười nhiều không? Đi trên đường có nhìn thấy những cảnh đẹp xung quanh, có nghe thấy những tiếng hót du dương hay không?

Cô nghĩ anh sẽ thường xuyên nhớ đến cô ấy hay không?

Mẹ cô nói, là tự cô tìm lấy phiền toái, lúc nào nói điện thoại cũng khuyên cô trở về Đài Bắc gặp mặt anh một lần.

Cô kiên quyết không chịu. “Con không muốn làm thể thân cho người phụ nữ khác.”

“Con biết bản thân chỉ là thể thân sao?”

“Rất rõ ràng, nếu không vì sao anh ấy lại đối xử tốt với con như vậy?”

“Nó đối xử tốt với con, bởi vì nó thích con.”

Cô yếu ớt thở dài. “Mẹ, mẹ không hiểu đâu.”

Cô thừa nhận có lẽ anh thích cô, nhưng bởi vì cô lớn lên rất giống với người yêu cũ không thể nào quên của anh.

“Con ngốc thật!” Mẹ cô trách mắng cô. “Con không phải đã nói gần đây con rất có lòng tin với bản thân sao? Làm sao lại để tâm đến một chuyện vụn vặt như thế?”

“Con không có nha.”

“Còn nói không? Trước kia không phải con đã nói với mẹ rằng vị ông chủ ‘Diêm La Lãnh Huyết’ của con như biến thành người khác sao? Nói nó biết cười, còn có thể chơi trò chơi với con nữa?”

“Không sai, thế nhưng không phải vì mối quan hệ với con.”

“Không phải con, vậy là ai? Con chính là con, cho dù con và bạn gái trước của cô có giống nhau. Nhưng dù sao đứa con gái đó chỉ biết chọc giận cho nó khổ sở, còn con lại làm cho nó vui vẻ. Tốt nhất con nên suy nghĩ một chút, Đồng Đồng, để cho nó thường mở miệng cười là con, chăm sóc ở bên cạnh nó cũng là con, không phải là đứa con gái kia!”

“Nhưng.”

“Nếu như không phải là con, người đàn ông kia sẽ biết cười, biết vui vẻ là gì sao? Không phải con đã từng nói qua con có chút hiểu lầm với mấy người bạn thời cấp ba: không phải là các bạn con xa lánh con, mà bởi vì do con tự ti, sợ bị thương, cảm giác thành tựu của bản thân kém hơn so với các bạn. Bỏ qua thực tế rằng các bạn con cũng có những khó khăn riêng. Bây giờ con đối với người đàn ông kia, không phải giống y như vậy hay sao? Con tự xem bản thân là thể thân của bạn gái trước của nó, không phải là con đang sợ hay sao? Chẳng lẽ vì sợ hãi mà con lại bỏ qua một chuyện tình yêu đẹp hay sao?”

Là chính cô tự bỏ lỡ đoạn tình yêu đẹp này hay sao?

Lời khuyên của mẹ đã làm cô rung động, cô vẫn cho là bản thân đã học được cách mở rộng tâm lòng, thì ra cô còn đóng chặt chuyện tình cảm lại sao?

Là như thế phải không?

Chu Vi Đồng nghĩ không ra, trong lòng lại kích động không thôi.

Cô cố ý đổi số điện thoại cắt đứt mọi liên lạc với anh, cũng không để cho anh tìm cô, có phải cô đang trốn tránh không muốn đối diện với thực tế hay không?

Vì cô sợ, sợ khi cô thô lộ lại đối mặt với sự lạnh lùng của anh. Trong thư cô nói cảm ơn, chúc anh hạnh phúc, nhưng thực ra cô chỉ là giả vờ cố chấp.

Cô sợ phải nhìn thấy phản ứng của anh, càng sợ anh lại không có phản ứng gì, vì vậy cô lựa chọn rời đi.

Chắc là như thế? Chu Vi Đồng khổ sở tự giễu.

Mặt trời đã lặn, sắc trời ảm đạm, đèn đường bắt đầu chiếu sáng thành một đường thẳng tắp, lúc này cô bắt đầu đạp xe trở về quán trọ giúp chuẩn bị bữa tối cho khách trọ.

Sau khi ăn xong, cô cùng ba mẹ cậu Liz nói chuyện phiếm. Đến đêm khuya, cô chúc họ ngủ ngon rồi trở về phòng ngủ tắm rửa, lúc cô đứng sau cửa sổ lại nghe bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng rơi róc rách.

Trời mưa.

Cô ngây ngốc nhìn giọt mưa chảy qua cửa sổ, tìm cô bỗng trống rỗng.

Nhìn cơn mưa lất phất vào ban đêm, cô đặc biệt luôn nhớ đến anh.

Không biết là bao lâu, điện thoại reo lên một hồi chuông, đánh thức suy nghĩ cô đơn của cô. Cô cầm điện thoại lên, là tin nhắn của mẹ gửi đến. Có người nhờ mẹ gửi địa chỉ trang web này cho con.

Chỉ đơn giản một câu rồi kèm theo địa chỉ trang web.

Cô mở notebook đang để ở bàn trang điểm, kết nối internet, rồi vào địa chỉ trang web, thì ra đây là một đoạn clip.

Là cái gì đây?

Cô tò mò mở đoạn clip lên, hình ảnh xuất hiện, vừa bắt đầu là nụ cười sáng khoái của Thái Thường Hi.

“Hi, Vi Đồng, đã lâu không gặp, cô có khỏe không?”

Tiếp theo, cô không thể tưởng tượng được là Nghiêm Phi. “Không ngờ tôi cũng ở đây phải không? Thật ra hôm nay chúng tôi chẳng khác như đang làm từ thiện, giúp một người không hiểu gì về tình cảm thô lộ, chính là anh ấy!”

“Ách, nên nói như thế nào cho tốt nhỉ?”

Đột nhiên bị đẩy đứng trước ống kính làm Nghiêm Sâm nhất thời lúng túng, hơi lo lắng hít sâu, làm thông cổ họng chuẩn bị động tác tiếp theo, nhưng trong miệng lại không nói ra được một chữ nào.

Thái Thường Hi tròn mắt nhìn anh. “Boss, anh dứt khoát một chút! Tò ra đàn ông một chút được không?”

“Đúng đó.” Nghiêm Phi cũng cười. “Không dứt khoát như thế, không giống với tính cách của anh tí nào.”

“Biết rồi, hai người nói nhiều quá.” Nghiêm Sâm hung hăng trừng mắt, tách hai người thích cản trở kia ra xa màn hình. Sau đó, anh giương mắt nhìn thẳng vào ống kính, hai bên má xấu hổ hơi đỏ lên.

“Chu Vi Đồng, rốt cuộc em trốn đi đâu? Nói tiếng cảm ơn mà cũng không thấy mắt là sao? Em có biết anh vẫn đang tìm em hay không? Mẹ em không chịu nói cho anh biết là em đi đâu, anh nhờ người cũng không thấy, em có biết là anh đang rất vội tìm em hay không? Anh cảnh cáo em. Một.”

Một ‘vô ảnh cước’ đá đến, anh vội vàng sửa lời. “Anh là nói, anh có lời muốn nói với em, em hãy nghe cho anh.” Anh dừng một chút, vừa cau mày, vừa thờ dãi, giống như chuyện anh sắp sửa làm là một chuyện ngu xuẩn nên cảm thấy lúng túng. Sau hồi lâu, anh lấy đoạn thoại đã chuẩn bị sẵn từ trong túi áo ra.

“Chu Vi Đồng, anh. Thích em. Nên nói lời cảm ơn em là anh mới đúng, là em đã thay đổi anh, nếu như không phải là em, anh giống như trước đây là một người máy, mỗi ngày chỉ biết làm việc, làm mọi người oán giận, tất cả mọi người đều hận anh, ngay cả em trai ruột cũng không dám nói chuyện với anh.”

Một tiếng chê cười quý dị.

Anh hí hắt, cảm xúc nhìn nơi phát ra tiếng cười, bỗng nhiên không khí trở nên im lặng, anh nhếch miệng, rất không tình nguyện tiếp tục đọc thư tình.

“Nếu như không phải là em, anh sẽ không nghĩ đến việc là trốn làm việc, trong lúc đang làm việc sẽ không nghĩ đến việc muốn đi chơi. Nếu như không phải là em, anh sẽ không si mê air hockey, không cười khi xem một bộ phim. Nếu như không phải là em, anh sẽ không giống như tên ngốc, nhìn người ta ngủ đến gần người, sẽ không chụp lại ảnh em khi ngủ, như tên biến thái thỉnh thoảng lấy ra nhìn. Là em đã dạy hư anh, Vi Đồng.”

Cô dạy hư anh sao? Cô bật cười, hốc mắt đỏ hoe đầy lệ, anh cũng đang ngẩng đầu nhìn về ống kính, khóe miệng nâng lên cười.

“Sau khi gặp em, anh mới biết cuộc đời có rất nhiều điểm không thú vị, rất khô héo. Nếu như không phải là em, anh sẽ không hạnh phúc được như bây giờ.” Không khí trở nên im lặng.

“Cái đêm uống say ở Tokyo, em nói anh đã gọi tên Tiết Xán Tâm, em nghĩ rằng anh vẫn còn yêu cô ấy, thật ra không phải, anh là. Không thể nói là hận, loại cảm giác đó rất phức tạp, anh chỉ muốn hỏi cô ấy, tại sao không chấm dứt mọi việc cho rõ ràng? Tại sao lại muốn anh cùng A Phi đều yêu thương cô ấy, sau đó liền rời đi? Anh nghĩ là anh đã chọc tức gì cô ấy, mà cô cứ như vậy lại không chịu trách nhiệm mà thẳng bước rời đi, hại anh em bọn anh rất khổ sở.”

Anh hít một hơi thật sâu. “Anh thừa nhận, lúc bắt đầu có chú ý đến em, bởi vì em nhìn rất giống với Tiết Xán Tâm, nhưng anh chưa bao giờ xem em là cô ấy. Giống như ngôi sao trên trời, chúng ta nhìn bằng mắt thường thì không thể phân biệt được, nhưng thật ra vẫn khác nhau tới mấy vạn năm ánh sáng, em cùng Tiết Xán Tâm, chính là cho anh loại cảm giác đó, hai người. Không giống nhau.”

Cô cùng Tiết Xán Tâm không giống nhau.

Cô cười, nước mắt cứ từ từ chảy xuống.

Cô lẳng lặng nhìn anh trong màn hình, mà anh dường như linh cảm được, ánh mắt thâm tình nhìn nhau.

“Hát đi! Hát đi! Hát đi!” Hai người đàn ông nhàm chán kia lại ồn ào.

“Đã biết.” Anh quay đầu lại vớt chuyện tốt cho hai phần tử đang xem thường kia, nhận lấy đàn ghi-ta do bọn họ đưa đến, tùy ý gảy đàn. “Em không cần cảm thấy buồn cười, anh cũng không muốn như vậy, tại hai cái người dở hơi kia nói cái gì điện ảnh hay phim truyền hình, nam chính chỉ cần hát tình ca cho nữ chính nghe. Mọi việc tuyệt đối rất thuận lợi, mặc kệ trời sinh có giọng hát không hay, nhưng sau khi nữ chính nghe xong nhất định sẽ cảm động đến mờ mắt, sau đó liền sà vào trong ngực của nam chính. Vì vậy hai người bọn họ buộc anh phải hát, thật phiền phức.”

Anh bắt đầu dĩ vũ môi, sờ dây đàn, cất giọng ngâm nga. “Ngoài cửa sổ Ma Tước, có cây cột điện nhiều lời. Em nói câu này, mùa hè rất có cảm giác. Cây bút trong tay, ở trên giấy viết tới viết lui. Anh dùng mấy dòng chữ hình dung em là của anh.”

Là Thất Lý Hương của Châu Kiệt Luân, mặc dù anh hát không hay nhưng tiếng đàn nghe rất êm tai.

Cô hạnh phúc thờ dài. Rốt cuộc là anh còn bao nhiêu bộ mặt mà cô chưa nhìn thấy đây?

Khi bông lúa màu này hạnh phúc no đủ.

Và đôi má em giống như cánh đồng cà chua chín.

Em đột nhiên nói với anh Thất Lý Hương rất đẹp.

Thế nhưng lúc này đây anh chỉ muốn hôn em thật sâu.

Trời mưa suốt đêm như tình yêu tràn đầy của anh đối với em.

Bướm bướm bay bên cửa sổ giống như bay theo gió trong bài thơ.

Anh sẽ luôn yêu em và viết tiếp vào cuối đoạn thơ.

Em là điều duy nhất khiến anh viết nên một ca khúc hay.

Khi câu hát cuối cùng hát xong thì tim cô đập nhanh không kìm chế được bản thân.

“Như thế nào? Rất khó nghe phải không? Giống như cắt tiết heo đúng không?” Nghiêm Phi bướng bỉnh bình luận.

Thái Thường Hi cũng hòa theo cười. “Mẹ cô đã đồng ý với chúng tôi, nếu như cô không trở về nữa liền mỗi ngày giúp chúng tôi gửi tin nhắn đến cô, khiến mỗi ngày boss đều thần bí truyền nào cho cô nghe! Cần thận một chút, tôi thấy tám phần thần kinh của cô sẽ suy nhược.”

“Suy nhược thần kinh là cái gì?” Nghiêm Sâm khó chịu với hai tên dở hơi kia. “Tất cả đều cắt ra ngoài cho tôi! Đi ra ngoài!”

Thật rất vớ, cuối cùng anh cũng đuổi được hai kẻ dở hơi ra ngoài, chỉ còn một mình anh trước ống kính.

“Em nghe này.” Anh tiếp tục phát biểu tuyên ngôn. “Xem như thần kinh của em bị suy nhược, anh sẽ phụ trách em cả đời, không phải là ông chủ của em nữa, mà là người đàn ông của em. Cho nên, em mau trở về bên cạnh anh đi! Là phụ nữ sắp ba mươi rồi, phải đi tìm một phiếu cơm dài hạn ưu tú giống như anh đây không hề đơn giản. Tối thiểu em phải giữ lấy. Không phải, em nhất định phải nắm chặt, nếu không sẽ hối hận. Nghe không? Lập tức trở về bên cạnh anh!”

“Thế này là thế nào? Là uy hiếp hay đang ra lệnh? Ai, anh à, không phải em đã nói với anh rồi sao? Dễ dành phụ nữ không phải thế này.”

“Đúng vậy, boss, nói như anh không chừng lại hù dọa cô ấy, giọng điệu phải dịu dàng một chút, giống như.”

“Móa, sao hai người lại ở sau lưng tôi? Từ chỗ nào chui ra? Cút hết cho tôi!”

Ống kính đang đưa kịch liệt một hồi, hình ảnh đen thui, kết thúc.

Xem đoạn clip này xong, Chu Vi Đồng gần như muốn điên lên, không thể ngồi yên một chỗ cứ đi tới đi lui, trái tim rung động.

Anh thích cô, muốn cô trở về bên cạnh anh. Cô rất muốn trở về Đài Bắc, trở lại bên cạnh anh, đáng tiếc đêm đã khuya, xe khách đã hết chuyến. Cô không còn cách nào xuất phát, chỉ có thể ở lại thị trấn nhỏ cách anh rất xa này.

Cả đêm, cô cứ xem đi xem lại đoạn clip, cứ cười cười khóc khóc như đứa ngốc, vì quá yêu cuồng nhiệt. Trời vừa tờ mờ sáng, cô lập tức thu dọn hành lý, bắt chuyến xe đầu tiên trở về.

Mưa đã tạnh, không khí vẫn còn hơi se lạnh, không một bóng người, chỗ có một mình cô lẻ loi, nhưng cô tuyệt đối không cảm thấy cô quạnh. Trong đầu cô cứ nhớ lại những lời anh đã nói trong đoạn clip, tìm cô bỗng nhiên sôi trào.

Đi tới trạm xe, thời gian còn rất sớm các điểm bán vé còn chưa mở cửa, Chu Vi Đồng cứ quanh quẩn một chỗ trước đại sảnh trạm xe. Sau một hồi, bỗng nhiên đụng vào cằm của một người nào đó.

“Đau!” Người đàn ông bị đau, kêu lên một tiếng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Cô luôn miệng nói xin lỗi, ngẩng mặt lên đó là cái người khiến cô ngày nhớ đêm mong.

Cô không thể tin được, lời nói cứ bị chặn ngang tại cổ họng.

“Chu Vi Đồng, cằm của anh có gây thù oán gì với em sao? Em nhất định phải ngược đãi nó như vậy sao?” Anh đưa đẩy.

Cô kinh ngạc nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau, cô cũng va chạm mạnh với anh.

Cô buồn cười, nước mắt làm mờ đi tầm mắt của cô. “Làm sao anh lại biết..... Em ở chỗ này?”

Nghiêm Sâm mỉm cười. “Anh đứng trước cửa nhà em một tuần lễ, mẹ em mới bằng lòng nói cho anh biết e ở thị trấn nhỏ này, anh biết em ở thị trấn nhỏ này, nhưng mẹ em không nói cho anh biết địa chỉ chính xác, cho nên anh định đi hỏi thăm từng nhà một.”

“Hỏi thăm từng nhà một sao? Người ta sẽ nghĩ anh là tên biến thái!”

“Em biết đó, là ai dạy em đổi số điện thoại liên tục.” Anh tức giận oán trách.

Cô nhẹ nhàng cười. Có lẽ cô đang chờ đợi ngày này, chờ anh bỏ xuống tất cả, tự mình đến tìm cô.

“Làm sao anh lại đến được giờ này? Bây giờ còn rất sớm.”

“Anh đi chuyến xe đêm đến, cũng đến trạm được một lúc rồi.” Anh giải thích, ánh mắt lấp lánh. “Không phải em đã nói nên làm gì đó khác sao người sao? Anh chưa từng đi chuyến xe đêm bao giờ.”

Người đàn ông này liên tục làm cô bất ngờ, vì cô thức đêm đi chuyến xe đêm, đường xá gập ghềnh, khẳng định là đêm qua anh ngủ không ngon.

Cô đau lòng nhìn anh, không biết có phải ảo giác hay không, cảm thấy anh hình như gầy đi không ít.

“Em thì sao?” Anh chú ý đến túi hành lý của cô, chủ động đưa tay ra cầm lấy.

“Định bắt chuyến xe sớm nhất trở về Đài Bắc sao?”

“Ừm.”

“Nói như vậy A Phi và Thái Thường Hi đã đưa ra sáng kiến rất hữu dụng, em thật đã bị anh làm cho cảm động.” Anh dương dương tự đắc.

Cô nũng nịu liếc anh một cái. “Không có cảm động! Chỉ là sợ anh mỗi ngày đều ma ám truyền não cho em nghe, em không thể bị suy nhược thần kinh được.”

Anh nghe vậy, nhất thời trừng mắt lên.

Cô nhìn nét mặt trẻ con của anh, tâm tình dịu đi một chút. “Ngồi xe ban đêm, anh có thấy sao không?”

“Sao?”

“Không phải anh đã nói ngôi sao trên trời nhìn đều giống nhau sao? Mà em và cô ấy lại không giống nhau, cho nên em là ngôi sao nào đây?”

“Nha, là cái đó sao.” Anh đã hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, để túi hành lý xuống, nhanh nhạy lấy điện thoại ra. “Ngôi sao này anh đã sớm hái xuống.”

Cô hơi khó hiểu nhìn anh mở điện thoại ra, trên màn hình chính là ảnh chụp của cô.

Cô vừa buồn cười vừa cảm động. “Thì ra anh nói tám ảnh chụp chính là tám này à!”

“Rất đẹp đúng không?” Anh không biết liếm lại khoe khoang. “Đây chính là bảo vật quý báu, là kiệt tác của anh đó.”

“Xâm phạm quyền riêng tư của người ta mà còn tự đắc?” Cô giận anh.

Anh nhún nhún vai, cắt điện thoại lại, bàn tay xoa xoa gương mặt non mềm của cô, đầu ngón tay quyen luyến nhớ từng tác da thịt của cô.

“Em mang kính áp tròng rồi à.” Hồi lâu, anh mới khàn khàn lên tiếng.

“Không được sao?”

“Em không sợ bị đưa tới trước mặt sức lang sao?” Ngón cái và ngón trỏ của anh đột nhiên nhéo nhéo mặt cô.

Thế nào anh lại nhéo yêu mặt của cô vậy? Cô trừng anh, muốn trách anh nhưng lại hiểu được lời yêu khó nói nên lời trong hành động này của anh.

“Anh đang nói cái gì đấy?”

“Không biết là em có biết hay không?” Anh cúi người nhìn cô, hai cái trán thân mật kề nhau. “Đôi mắt của em rất đẹp, có thể so với các vì sao trên bầu trời kia, cho nên.....”

Đôi môi chậm rãi đến dần, cô bỗng chốc nín thở, động lòng mong đợi. Hồi lâu, rốt cuộc anh cũng bắt được cô, dịu dàng thưởng thức đôi môi ngọt ngào của cô.

“Vi Đồng, em trở lại đi!” Anh đang hôn lại ngừng lại, trêu đùa đưa ra yêu cầu. “Trở lại bên cạnh anh, anh để em lên làm ở vị trí cao nhất.”

“Chức vụ gì?”

“Bạn gái..... Anh đấy.”

Trái tim cô dao động, vô tình đưa tay vòng qua cổ anh. “Chức vụ này so với làm trợ lý thì cao thế nào?”

“Cao rất nhiều.” Anh dừng một chút, bổ sung. “So với chức Phó tổng cũng cao.”

“Thật sao.” Cô mỉm cười. “Ý là về sau em có thể ra lệnh cho Phó Tổng sao?”

“Ừm.”

“Anh ta sẽ nghe lời sao?”

“Nếu như hợp lý, anh ta sẽ nghe.”

“Không hợp lý cũng phải nghe nha!” Cô cố ý trêu anh. “Anh không phải đã nói qua. Bất bẻ là quyền lợi của cấp trên.”

Anh ảo não. “Em không phải đã nói qua, làm người phải câu nệ một chút sao?”

“Ồ, đã bắt đầu tranh luận rồi sao.” Cô hừ lạnh.

Không thể mạnh miệng được sao? Cũng được!

Nghiêm Sâm nhỏ giọng cười một tiếng, giữ chặt gáy của cô, hôn cô đến choáng váng. Xác định cô đã đầu hàng, lúc này mới hài lòng buông cô ra.

“Môi em hấp dẫn như vậy, dùng để gây gỗ không phải rất lãng phí sao?” Anh ác ý cười.

Cô dĩ nhiên hiểu được ám hiệu của anh, ánh mắt ngại ngùng.

“Làm chuyện xấu với bạn gái là quyền lợi của bạn trai.” Anh xấu xa lại hôn cô một cái.

“Anh lại ‘khi dễ’ em.”

“Ai dạy em dùng đôi mắt ngây thơ và dễ thương này nhìn anh. Về sau mỗi ngày anh đều ‘khi dễ’ em.”

Cô cười duyên, dùng nắm tay đánh anh, lại bị anh bắt được. Lại một nắm tay khác bay lên, anh lại nhanh nhẹn bắt được.

“Anh làm gì đấy? Buông em ra.”

Anh giữ chặt đôi tay của cô, lời cô nhìn thẳng vào anh, độc quyền hôn môi cô, một cái lại một cái. Hôn thành nghiện, dây tơ tình yêu, triền miên dính lấy, thế nào cũng khôn dứt ra được.....

Ánh mắt sớm mai chiếu xuống bọn họ, mở ra một tình yêu chớm nở.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Không Có Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

